

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดง
บทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นิตา เก็บเบ็ญหมัด

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

การค้นคว้าอิสระ

เรื่อง

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดง
บทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นิตา เก็บเบ็ญหมัด

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ใบรับรองการค้นคว้าอิสระ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ชื่อการค้นคว้าอิสระ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

COOPERATIVE LEARNING MANAGEMENT BY USING THE STAD TECHNIQUE WITH ROLE PLAY ON ENGLISH LISTENING AND SPEAKING COMPETENCIES AMONG GRADE 8 STUDENTS

ผู้วิจัย

นางสาวนิดา เก็บเบญญ์หมัด

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์) ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

..... กรรมการหลักสูตร
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญพัทธ์ นภากุล)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองการค้นคว้าอิสระแล้ว

..... รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายนเรศ อากาศสุวรรณ) อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ผู้วิจัย	นางสาวนิดา เก็บเบ็ญหมัด ปีการศึกษา 2565
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 จำนวน 24 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติทดสอบ t

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

คำสำคัญ: เทคนิค เอส ที เอ ดี, กิจกรรมบทบาทสมมติ, ความสามารถด้านการฟัง, ความสามารถด้านการพูด

Independent Study Title	Cooperative Learning Management by Using the STAD Technique with Role Play on English Listening and Speaking Competencies Among Grade 8 Students
Researcher	Ms. Nida Kebbenmud Academic Year: 2022
Degree	Master of Education Program in Curriculum and Instruction
Advisor	Assistant Professor Dr. Juraisiri Choorak

Abstract

The purposes of this research were: 1) to compare the English listening competencies of grade 8 students with 80 percent criteria after cooperative learning management by using the STAD technique with role play, 2) to compare the English speaking competencies of grade 8 students with 80 percent criteria after cooperative learning management by using the STAD technique with role play, and 3) to study the grade 8 students' satisfaction on English listening and speaking competencies through cooperative learning management by using the STAD technique with role play. The sample were 24 grade 8 students in semester 2 of academic year 2022 at Hatyaiwittayakarn School, Hatyai District, Songkhla Province. Cluster Random Sampling was employed. The research instruments included 1) lesson plans, 2) an English listening test, 3) an English speaking test, and 4) a satisfaction questionnaire. The data were analyzed using mean, percentage, standard deviation, and t test statistics.

The data analysis revealed that: 1) the English listening competencies of grade 8 students after cooperative learning management by using the STAD technique with role play was higher than 80 percent criteria at a significant level of .05, 2) the English speaking competencies of grade 8 students after cooperative learning management by using the STAD technique with role play was higher than 80 percent criteria at a significant level of .01, and 3) the students' satisfaction on English listening and speaking competencies through cooperative learning management by using the STAD technique with role play was at a highest level.

Keywords: STAD Technique, Role Play, Listening Competencies, Speaking Competencies

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความเมตตากรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรัักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และประธานหลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้ให้ความรู้ ให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำและช่วยส่งเสริมในการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบ แก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่าน ที่ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์อันมีค่า และเป็นประโยชน์อย่างมากมายจนผู้วิจัยสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาให้การทำงานและการค้นคว้าอิสระในครั้งนี้ได้อย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มุฮัมหมัดอาฟีฟี อัสซอลิฮียี อาจารย์ประจำคณะวิทยาการอิสลาม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี นางสาวมณฑนา เจริญกุล ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาล 1 (เอ็งเสียงสามัคคี) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และ นางสุภิญญา ยี่หมัดอะหลี ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาล 1 (เอ็งเสียงสามัคคี) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในฐานะผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาตรวจเครื่องมือในการวิจัย และให้ข้อเสนอแนะทำให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะครูและบุคลากรโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ ที่อำนวยความสะดวกอย่างดียิ่งในการดำเนินการทดลองเครื่องมือวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล รวมถึงนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่คณะครุศาสตร์ ที่อำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ และขอบคุณเพื่อน ๆ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน รวมถึงเจ้าหน้าที่งานบัณฑิตศึกษาที่มีส่วนทำในการค้นคว้าอิสระสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายที่สุดนี้ขอขอบพระคุณบิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัวทุกคนที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา

คุณงามความดีของการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ขอมอบแต่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนร่วมช่วยแนะนำส่งเสริมให้การค้นคว้าอิสระในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์

นิตา เก็บเบ็ญหมัด

มีนาคม 2566

สารบัญ

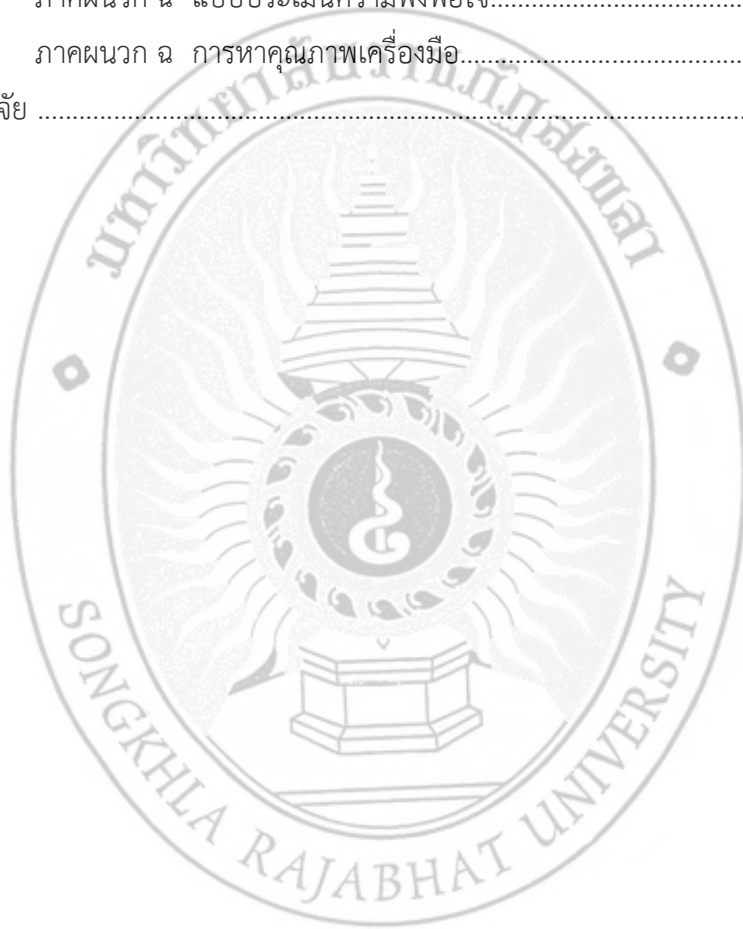
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(7)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตการวิจัย	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551	12
หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร	23
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี	27
การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ	37
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดง บทบาทสมมติ	41
ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ	42
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	61

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ความพึงพอใจ	83
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	86
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	93
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	93
แบบแผนการวิจัย	94
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	94
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	95
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	104
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	105
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	107
สัญลักษณ์และการวิเคราะห์ข้อมูล	107
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	108
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	113
สรุปผล	114
อภิปรายผล	114
ข้อเสนอแนะ	117
บรรณานุกรม	118
ภาคผนวก	124
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	125
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	127
ภาคผนวก ค แผนการจัดการเรียนรู้	134

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก ง แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง	165
ภาคผนวก จ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด	176
ภาคผนวก ฉ แบบประเมินความพึงพอใจ.....	181
ภาคผนวก ช การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	185
ประวัติผู้วิจัย	195

สารบัญตาราง

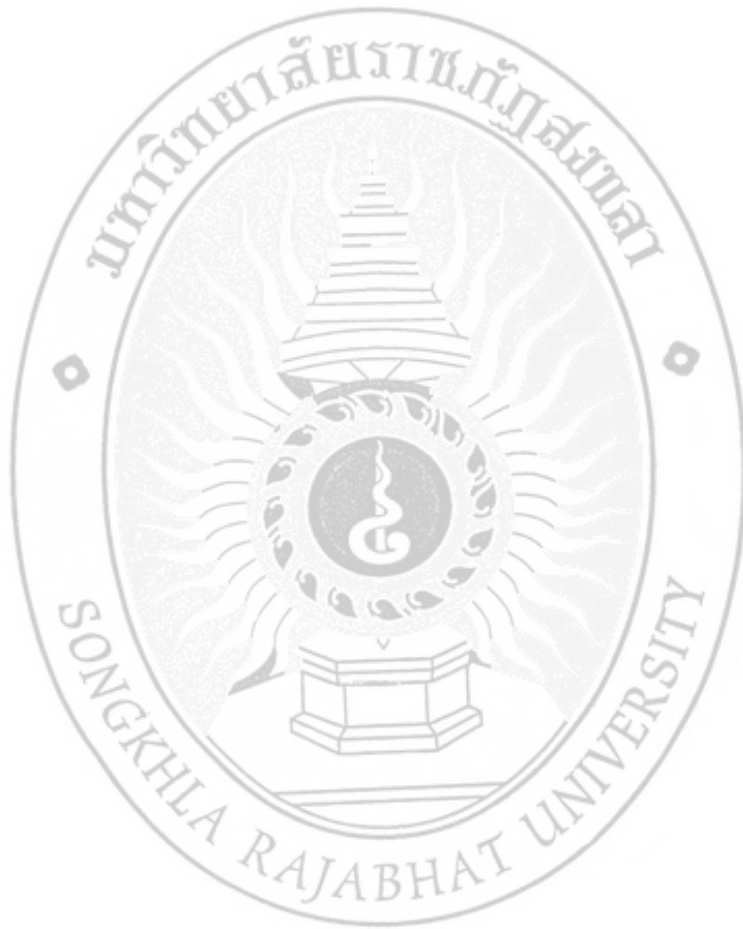
ตาราง	หน้า
1 มาตรฐาน ต 1.1	14
2 มาตรฐาน ต 1.2	16
3 มาตรฐาน ต 1.3	18
4 มาตรฐาน ต 2.1	19
5 มาตรฐาน ต 2.2	20
6 มาตรฐาน ต 3.1	20
7 มาตรฐาน ต 4.1	21
8 มาตรฐาน ต 4.2	21
9 โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนที่ 1	25
10 โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนที่ 2	26
11 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD	35
12 สรุปการสอนการฟังภาษาอังกฤษ	48
13 ตารางเปรียบเทียบระหว่างตัวชี้วัดด้านการฟังภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 กับระดับการฟัง	54
14 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง	55
15 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง TFU	56
16 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟังของ ED	59
17 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง	61
18 สรุปการสอนการพูดภาษาอังกฤษ	65
19 ตารางเปรียบเทียบระหว่างตัวชี้วัดด้านการพูดภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 กับระดับการพูด	74
20 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดของ โสภณวิชญ์ อินแก้ว	76

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
21 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดของ โสภณวิชญ์ อินแก้ว	78
22 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดจากคู่มือครู Spark2	79
23 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดของ Vanny luturkey	81
24 เกณฑ์การประเมินการพูด	82
25 แบบแผนการวิจัย	94
26 แผนการจัดการเรียนรู้	95
27 ตารางวิเคราะห์ข้อสอบของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง	98
28 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง	98
29 ตารางวิเคราะห์เนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด	100
30 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด.....	101
31 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง	108
32 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด	109
33 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจ	110
34 ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้	186
35 ค่าความเที่ยงตรง (IOC)ของแบบทดสอบด้านการฟัง	187
36 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้าน การฟัง	189
37 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังทั้งฉบับ	190
38 ค่าความเที่ยงตรง (IOC)ของแบบทดสอบด้านการพูด	191
39 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้าน การพูด	191
40 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดทั้งฉบับ	192
41 ค่าความเที่ยงตรง (IOC)ของแบบประเมินความพึงพอใจ	192
42 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจทั้งฉบับ	194

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยที่ทำให้การติดต่อสื่อสารง่ายขึ้น โดยใช้เทคโนโลยี เป็นเครื่องมือในการติดต่อกันอย่างไร้พรมแดน รวมไปถึงเป็นแหล่งของการแสวงหาความรู้ ทั้งในประเทศไทยและนานาประเทศ ดังนั้น การจะได้มาซึ่งแหล่งความรู้ที่หลากหลายจึงมีความจำเป็น อย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ให้ความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันเนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่ง มิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษา และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดี ต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551: 220)

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนในสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นการ ติดต่อกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูทีวี การดูภาพยนตร์ จนกระทั่งถึงการสมัครเข้า ทำงานในเกือบทุกอาชีพก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสอบเข้าทำงาน เพราะภาษาอังกฤษเป็น ภาษากลางของโลก ที่คนทั่วจะสามารถติดต่อกันได้เข้าใจมากที่สุด ไม่ว่าจะแต่ละคนจะใช้ภาษา ใดเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมกันทุกคนจำเป็นต้องใช้ ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน ซึ่งเป็นภาษาสากลที่ เปรียบเสมือนตัวกลางในการติดต่อสื่อสารและรับรู้ข้อมูลใหม่ ๆ จากนานาประเทศ เช่น ข้อมูลด้าน เศรษฐกิจ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการศึกษาหาความรู้ ด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ รวมไปถึง ด้านวัฒนธรรม จารีต ประเพณี ของนานาประเทศที่สามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้ สุมิตรา อังวัฒนากุล (2540: 1) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ และ แพร่หลายมากที่สุด อาจกล่าวได้ว่า แทบทุกประเทศที่มีการติดต่อกับโลกภายนอกมีการเรียนการ สอนภาษาอังกฤษ โดยไม่ว่าจะเป็นการศึกษาขั้นสูงทั้งในและต่างประเทศต่างใช้ตำราที่จัดพิมพ์ขึ้น เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีจึงจะสามารถเข้าใจทัศนคติ ความคิด วัฒนธรรม

ของคนชาติอื่น ๆ ตลอดจนถึงศิลปะวิทยาการและข้อมูลข่าวสารที่เกิดขึ้นหลากหลายแง่มุมในโลก อีกด้วย สังคมไทยในปัจจุบันเริ่มเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน และมีบทบาทสำคัญที่ส่งผลต่ออนาคตของคน ๆ หนึ่งทั้งในเรื่องการทำงานและการใช้ชีวิต

จากบทบาทและความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารที่ทำให้เห็นถึงความจำเป็นที่นักเรียนในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งควรมีทักษะทั้ง 4 ด้านของภาษาอังกฤษ คือ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อติดต่อสื่อสารในการทำงานในอนาคต การได้รับโอกาสต่าง ๆ ด้านการศึกษา การใช้ชีวิตประจำวันทั้งในรูปแบบการพบปะโดยตรงและการสื่อสารผ่านเทคโนโลยี เช่น การตอบแชทกับชาวต่างชาติ การเข้าร่วมกิจกรรมกับคนต่างชาติ การอ่านข้อมูลสารสนเทศจากแหล่งข้อมูลในต่างประเทศ เป็นต้น ดังนั้นทักษะที่จำเป็นลำดับต้น ๆ ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษคือ ทักษะการฟังและพูด เนื่องจากการฟังคือการรับสาร ส่วนการพูดคือการสื่อสารออกไปเพื่อให้ผู้อื่นรับรู้ถึงเจตนาารมณ์ของผู้สื่อสาร ซึ่งหากนักเรียนสามารถมีทักษะการฟังและพูดที่ดีแล้วจะนำมาซึ่งทักษะการอ่านและเขียนที่ดีขึ้นด้วย

ทักษะการฟัง ถือเป็นทักษะแรกในการเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ รวมไปถึงการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน ทักษะการฟังที่ไม่เพียงแค่ฟังแล้วผ่านไป แต่เป็นการฟังแล้วนำมาคิด วิเคราะห์ หรืออาจจะต้องโต้ตอบจากสิ่งที่ฟังออกมาเป็นคำพูดหรือตัวอักษร ดังที่ คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551: 89) ได้กล่าวถึงการฟังว่าเป็นการถอดเสียงออกมาเป็นความคิด ผู้ฟังจะต้องเข้าใจ ฟังและพยายามทำความเข้าใจต่อสิ่งที่ฟัง สามารถรับรู้ความหมายของข้อความที่ฟัง เป็นกระบวนการรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน โดยผ่านขั้นตอนของการรับการติดตามเรื่องราว เข้าใจสาร และสามารถจับใจความสำคัญของสารที่ผู้ฟังควรแสดงปฏิกิริยาตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง รูปแบบการฟังในปัจจุบันไม่เพียงแต่การฟังที่ได้ยินเสียงจากการพูดของคนเท่านั้น แต่การฟังเสียงจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อต่าง ๆ และสามารถเข้าใจในความหมายของเสียงที่ได้ยินเพื่อนำสิ่งที่ได้ยินมาวิเคราะห์หรือโต้ตอบกลับได้อย่างเหมาะสม

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้านทักษะการพูด ถือเป็นทักษะที่ต้องฝึกอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะให้เกิดการพูดที่ดีได้ ซึ่งจุดเริ่มต้นสำคัญของการที่จะเริ่มพูดได้ นั่นคือ การรู้คำศัพท์ ดังที่ เตนส์คัตต์ ดอกจันทร์ (2558: 143) กล่าวว่า การรู้คำศัพท์ ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษดี การรู้คำศัพท์เยอะและรู้ถึงบริบทการใช้ที่ถูกต้องไม่เพียงแต่พัฒนาทักษะด้านการพูดเท่านั้น แต่ยังทำให้ทักษะด้านการฟัง และการเขียนดีขึ้นอีกด้วย ซึ่งปัจจุบัน มีเทคโนโลยีที่เข้ามามีส่วนในการจัดการเรียนรู้เยอะพอสมควร การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ของนักเรียนจึงไม่เพียงแต่เปิดพจนานุกรมเล่มใหญ่ๆ เสมอไป นักเรียนสามารถใช้พจนานุกรมแบบออนไลน์ ที่สามารถค้นหาได้

ในเว็บไซต์ต่าง ๆ โดยการใช้โทรศัพท์มือถือ หรืออุปกรณ์อื่น ๆ ซึ่งเทคโนโลยีเหล่านี้ได้เข้ามาอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนและการค้นหาความรู้ของนักเรียน

จากผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ในปีการศึกษา 2564 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 63.99 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยคะแนนที่รวมถึงทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วยเช่นกัน หากมองในภาพรวมแล้ว การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ควรยกระดับให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น รวมถึงการยกระดับด้านการฟังและการพูดของนักเรียนด้วย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจากการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2564 มีปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เฉลี่ยร้อยละ 27.90 ที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกรด 1 ในรายวิชาภาษาอังกฤษ (โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร, 2564) ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนกลุ่มเหล่านี้รู้คำศัพท์น้อย จึงทำให้เกิดการฟังไม่ออก ไม่สามารถตีความได้ว่าสิ่งที่ฟังจากสื่อ นั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร รวมไปถึงการกลัวการพูดผิดหลักไวยากรณ์ จึงทำให้ขาดความมั่นใจในการพูด และก่อให้เกิดความรู้สึกเชิงลบต่อภาษาอังกฤษ นั่นคือ การคิดว่าภาษาอังกฤษนั้นยาก คิดว่าตัวเองไม่เก่ง และไม่สามารถพัฒนาได้

วิธีการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยคิดว่าสามารถนำมาแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี เป็นการจัดการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนให้แต่ละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละประมาณ 4 - 5 คน เพื่อทำงานร่วมกันให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังที่ Slavin (1982) ได้กล่าวถึงรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ไว้ว่า เป็นการจัดสมาชิกกลุ่มละ 4-5 คน แบบความสามารถด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ โดยที่ครูจะทำการนำเสนอบทเรียนให้กับนักเรียนทั้งห้องก่อน แล้วให้แต่ละกลุ่มทำงานตามที่กำหนดไว้ตามแผนการสอน เมื่อสมาชิกในกลุ่มช่วยกันทำแบบฝึกหัดและทบทวนบทเรียนที่เรียนจบแล้ว ครูจะให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบประมาณ 15-20 นาที คะแนนที่ได้จากการทดสอบจะถูกแปลงคะแนนของแต่ละกลุ่ม ที่เรียกว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Achievement Division) ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี จะประกอบด้วย 5 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ 1) ชื่อนำเสนอบทเรียน เป็นขั้นที่ครูผู้สอนจะต้องเตรียมเนื้อหาสาระที่จะสอน โดยเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้แบบกลุ่ม รวมไปถึงการเตรียมแบบทดสอบย่อย เพื่อใช้ในการทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อใช้เป็นผลคะแนนพิจารณาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม 2) ขั้นตอนการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นขั้นที่ครูผู้สอนจะจัดกลุ่มนักเรียนโดยแบ่งกลุ่มละประมาณ 4 - 5 คน ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะมีทั้งความสามารถด้านการเรียนดี ปานกลาง และอ่อนคล้อยอยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยประเมินระดับความสามารถของนักเรียนจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

นักเรียนในชั้น เมื่อให้นักเรียนจับกลุ่มแล้วครูผู้สอนจะชี้แนะวิธีการเรียนรู้ให้กับนักเรียน ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มจะต้องแบ่งภาระหน้าที่รับผิดชอบให้แก่สมาชิกในกลุ่ม และจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้กิจกรรมกลุ่มดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ 3) ขั้นการทดสอบย่อย เป็นขั้นที่หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนแล้ว นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล และไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน 4) ขั้นคะแนนพัฒนาการรายบุคคล เป็นขั้นที่ครูประเมินรายบุคคล ให้คะแนนรายบุคคล จากนั้นนำคะแนนของสมาชิกในกลุ่มมารวมกัน แล้วหาคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม 5) ขั้นการรับรองผลงานกลุ่ม เป็นขั้นที่นำคะแนนของกลุ่มไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมถึงการประกาศผลงานของกลุ่มที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์การประเมิน เพื่อรับการยกย่องชมเชยในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งทางผู้วิจัยคิดว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี สามารถนำมาใช้พัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ จากงานวิจัยของ ปุณฺทริก สายมา (2561: 69-74) เรื่องการใช้ เอส ที เอ ดี เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 60% อย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 60% อย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01 และ นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนอยู่ในระดับดี

กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เป็นการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนโดยที่ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทที่ตนเองได้รับในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นขั้นตอนก่อนที่จะแสดงเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมตามขั้นตอนของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดย Krish (2001) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของกิจกรรมบทบาทสมมติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมการ (Preparation Stage) เป็นขั้นที่ครูผู้สอนกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสร้างบรรยากาศในการเรียนและเตรียมความพร้อมด้านภาษาแก่นักเรียน รวมไปถึงการคัดเลือกบทบาทของผู้แสดงในกลุ่มและการฝึกซ้อมก่อนการแสดงจริง 2) ขั้นแสดง (Presentation Stage) นักเรียนกลุ่มผู้แสดงจะนำเสนอการแสดงหน้าชั้นเรียนอย่างเต็มความสามารถ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มผู้ชมจะต้องจดบันทึกผลการแสดง โดยไม่ทำให้กลุ่มผู้แสดงรู้สึกกลัวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ และ 3) ขั้นหลังการแสดง (Post Presentation Stage) เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงของแต่ละกลุ่ม ตามที่ได้จดบันทึกไว้ และให้ข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็นเพื่อที่ครูจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป จากงานวิจัยของ สุวรรณิ ภูลายาว (2559: 113-118) เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียน

สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ผู้วิจัยเห็นว่าหากนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ให้นักเรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษจากบทบาทที่ตนเองได้รับ โดยการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับสมาชิกในกลุ่มของตน ที่ลดความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนได้ใช้ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของตนได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งยังได้ทักษะกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม ที่ต้องช่วยเหลือและพึ่งพาศักยภาพกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งจะส่งผลดีต่อการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา กระบวนการ ขั้นตอน และวิธีการของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยพิจารณาแล้วว่าสามารถพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยพิจารณาว่า ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจ เมื่อนักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ รวมไปถึงการเกิดแรงบัลดาลใจ การมีทัศนคติที่ดี และมีความสนุกสนานในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 80

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

สมมติฐานการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร มีสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80
2. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับพึงพอใจมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2565 จำนวน 4 ห้อง ซึ่งมีจำนวนนักเรียน 95 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 24 คน ซึ่ง ได้มาด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. ขอบเขตตัวแปร

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตตัวแปร ดังนี้

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.3 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

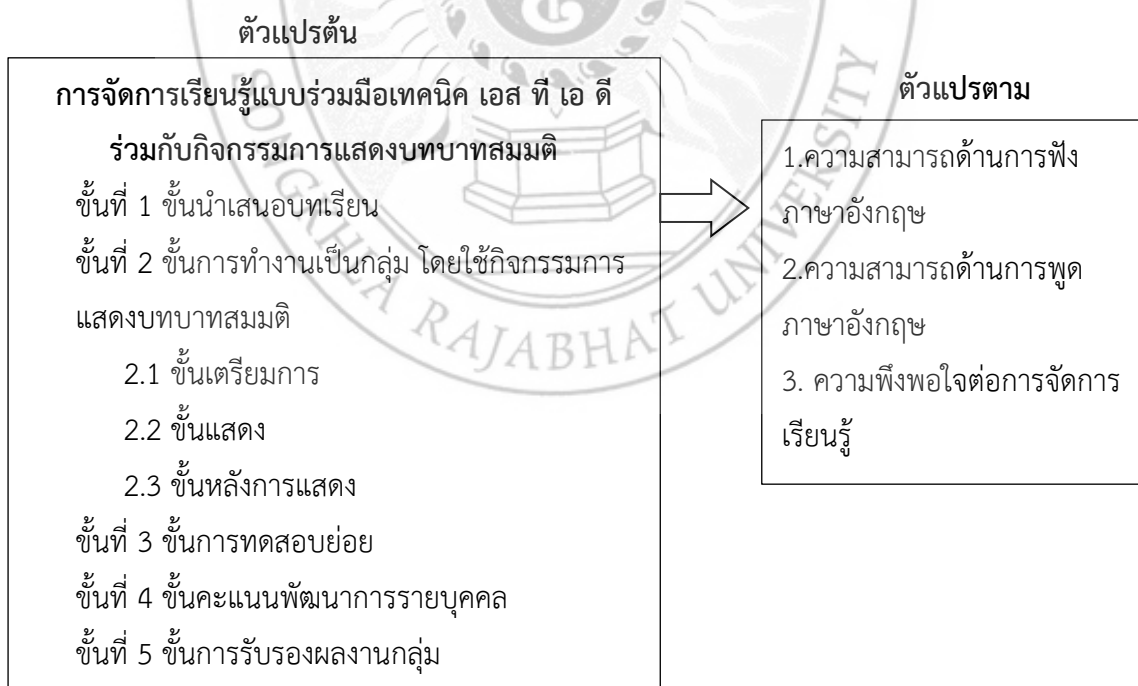
3. ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นเนื้อหารายวิชาภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ Place around us เรื่อง Giving Directions, Shopping for Clothes, Eating Out และ Trains and travel

4. ขอบเขตระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนให้แต่ละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละประมาณ 4 – 5 คน เพื่อทำงานร่วมกันให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยประกอบด้วย 5 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ 1) ชี้นำเสนอบทเรียน 2) ขั้นตอนการทำงานเป็นกลุ่ม 3) ขั้นตอนทดสอบย่อย 4) ขั้นคะแนนพัฒนาการรายบุคคล และ 5) ขั้นการรับรองผลงานกลุ่ม

กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยที่ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทที่ตนเองได้รับ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นขั้นตอนก่อนที่จะแสดงเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมตามขั้นตอนของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเตรียมการ (Preparation Stage) 2) ขั้นแสดง (Presentation Stage) และ 3) ขั้นหลังการแสดง (Post Presentation Stage)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การแบ่งกลุ่มนักเรียนเพื่อทำงานร่วมกันให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้โดยแต่ละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) ในแต่ละกลุ่ม กลุ่มละประมาณ 4 - 5 ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนหลักคือ

1. ชี้นำเสนอบทเรียน เป็นขั้นที่ครูผู้สอนจะต้องจัดเตรียมเนื้อหาสาระที่จะสอน โดยเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้แบบกลุ่ม รวมไปถึงการเตรียมแบบทดสอบย่อย เพื่อใช้ในการทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อใช้เป็นผลคะแนนพิจารณาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม

2. ขั้นการทำงานเป็นกลุ่ม โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นที่ครูผู้สอนจะชี้แนะวิธีการเรียนรู้ให้กับนักเรียน โดยที่นักเรียนจะประมวลเนื้อหาที่ตนได้เรียนออกมาในรูปแบบกิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มจะต้องแบ่งภาระหน้าที่รับผิดชอบให้แก่สมาชิกในกลุ่ม และจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้กิจกรรมกลุ่มดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งขั้นการเรียนรู้โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้นเตรียมการ เป็นขั้นที่ครูผู้สอนกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสร้างบรรยากาศในการเรียนและเตรียมความพร้อมด้านภาษาแก่นักเรียน รวมไปถึงการคัดเลือกบทบาทของผู้แสดงในกลุ่มและการฝึกซ้อมก่อนการแสดงจริง

2.2 ขั้นแสดง เป็นขั้นที่นักเรียนกลุ่มผู้แสดงจะนำเสนอการแสดงหน้าชั้นเรียนอย่างเต็มความสามารถ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มผู้ชมจะต้องจดบันทึกผลการแสดง โดยไม่ทำให้กลุ่มผู้แสดงรู้สึกกลัวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์

2.3 **ขั้นหลังการแสดง** เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงของแต่ละกลุ่ม ตามที่ได้จัดบันทึกไว้ และให้ข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็นเพื่อที่ครูจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

3. **ขั้นการทดสอบย่อย** เป็นขั้นที่หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนแล้ว นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล และไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน

4. **ขั้นคะแนนพัฒนาการรายบุคคล** เป็นขั้นที่ครูประเมินรายบุคคล ให้คะแนนรายบุคคล จากนั้นนำคะแนนของสมาชิกในกลุ่มมารวมกัน แล้วหาคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

5. **ขั้นการรับรองผลงานกลุ่ม** เป็นขั้นที่นำคะแนนของกลุ่มไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมถึงการประกาศผลงานของกลุ่มที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์การประเมิน เพื่อรับการยกย่องชมเชยในรูปแบบต่าง ๆ

ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง การรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากแหล่งของเสียงที่เป็นภาษาอังกฤษ เป็นการรับรู้โดยตรงหรือรับรู้ผ่านอุปกรณ์บันทึกเสียงต่าง ๆ ซึ่งระดับการฟังของนักเรียนจะอยู่ในระดับกลาง ตามระดับย่อยกลางชั้นกลาง (Intermediate Mid) ที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำพูดต่างๆ ประโยคง่าย ๆ จากการพูดในขณะนั้น ทั้งในบริบทส่วนบุคคลและสังคมขั้นพื้นฐานที่หลากหลาย ความเข้าใจมักถูกต้องด้วยความคุ้นเคยเป็นอย่างดีและ หัวข้อที่คาดเดาได้แม้ว่าจะเกิดความเข้าใจผิดเล็กน้อย โดยวิธีการประเมินความสามารถด้านการฟังประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) การจับใจความสำคัญ 2) ความเข้าใจ และ 3) การรู้ความหมายคำศัพท์ โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษผ่านถ้อยคำ น้ำเสียงและการแสดงออกเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความต้องการให้แก่ผู้ฟังได้รับรู้และสามารถตอบสนองได้ ซึ่งระดับการพูดของนักเรียนจะอยู่ในระดับกลาง ตามระดับย่อยกลางขั้นต่ำ (Intermediate Low) ที่ผู้เรียนสามารถจัดการกับงานสื่อสารที่ไม่ซับซ้อนและจำนวนจำกัดได้สำเร็จ โดยการสร้างภาษาในสถานการณ์ทางสังคมที่ตรงไปตรงมา การสนทนาจำกัดเฉพาะการแลกเปลี่ยนที่เป็นรูปธรรมและหัวข้อที่สามารถคาดเดาได้ โดยวิธีการประเมินความสามารถด้านการพูดประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการพูดสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์ 2) ความคล่องแคล่ว 3) น้ำเสียงและท่าทาง ซึ่งใช้เกณฑ์การประเมินการพูดแบบ Rubric 4 ระดับ โดยผ่านแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดตาม - ตอบ จำนวน 4 ข้อ

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบ ความรู้สึกสนุกสนานหรือพึงพอใจ และมีความสุขของนักเรียน ต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบถามการประเมินความพึงพอใจมีลักษณะเป็นมาตราส่วน

ประมาณค่า ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ โดยประเมินความพึงพอใจด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการสอน และด้านการวัดและการประเมินผล

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร มีประโยชน์ดังนี้

1. ใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น สามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้
2. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในการสร้างกิจกรรมที่น่าสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างสนุกสนานและใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาตินำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน
3. เป็นแนวทางสำหรับศึกษานิเทศและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในกลุ่มสาระภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาของนักเรียนต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การดำเนินงานวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551
 - 1.1 ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 เป้าหมายของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.3 สาระ มาตรฐานและตัวชี้วัด การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.4 คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร
 - 2.1 คำอธิบายรายวิชา
 - 2.2 โครงสร้างและหน่วยการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษ
3. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี
 - 3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี
 - 3.2 องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี
 - 3.3 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี
 - 3.4 วิธีการประเมินผล
 - 3.5 บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน
 - 3.6 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี
4. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ
 - 4.1 ความหมายของกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ
 - 4.2 ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ
 - 4.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ
5. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

6. ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ
 - 6.1 ความหมายของความสามารถด้านการฟัง
 - 6.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านการฟังภาษาอังกฤษ
 - 6.3 องค์ประกอบของการฟัง
 - 6.4 กลวิธีในการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง
 - 6.5 การวัดและประเมินความสามารถทางด้านการฟัง
7. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
 - 7.1 ความหมายของความสามารถด้านการพูด
 - 7.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านการพูดภาษาอังกฤษ
 - 7.3 องค์ประกอบของการพูด
 - 7.4 กลวิธีในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
 - 7.5 การวัดและประเมินความสามารถทางด้านการพูด
8. ความพึงพอใจ
 - 8.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 8.2 องค์ประกอบของความพึงพอใจ
 - 8.3 การประเมินความพึงพอใจ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551

1. ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง

มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

สรุปได้ว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ให้ความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ อย่างเช่นภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นผลประโยชน์แก่ตัวผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ รวมไปถึงการมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี สังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการปกครอง

2. เป้าหมายของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2) ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปได้ว่า หลักสูตรของกลุ่มสาระต่างประเทศมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพได้ รวมไปถึงมีความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมที่หลากหลาย และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้ โดยหลักสูตรประกอบด้วยสาระสำคัญ 4 สาระ ดังนี้ 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) ภาษาและวัฒนธรรม 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น 4) ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

3. สาระ มาตรฐานและตัวชี้วัด การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดสาระ มาตรฐานและตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย เช่น การทำอาหารและเครื่องดื่ม การประดิษฐ์ การใช้ยา/สลาภยา การบอกทิศทาง การใช้อุปกรณ์ - Passive Voice ที่ใช้ในโครงสร้างประโยคง่ายๆ เช่น is/are + Past Participle - คำสันธาน (conjunction) เช่น and/ but/ or/ before/ after etc. - ตัวเชื่อม (connective words) เช่น First,... Second,... Third,... Fourth,... Finally,...etc.
	2. อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	ข้อความ ข่าว ประกาศ และบทร้อยกรอง การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		<ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยงในข้อความ - การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน - การอ่านบทร้อยกรองตามจังหวะ
3. ระบุ / เขียน ประโยค และข้อความ ให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบ ต่าง ๆ ที่อ่าน	<p>ประโยค หรือข้อความ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 1,750-1,900 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)</p> <p>การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ แผนภูมิ แผนผัง ตาราง ภาพสัตว์ สิ่งของ บุคคล สถานที่ต่าง ๆ โดยใช้ Comparison of adjectives/adverbs/Contrast: but, although/ Quantity words เช่น many/ much/ a lot of/ lots of/ some/ any/ a few/ few/ a little/ little etc.</p>	
4. เลือกหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ บอกรายละเอียดสนับสนุน (supporting detail) และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างง่าย ๆ ประกอบ	<p>บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น และเรื่องจากสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เว็บไซต์</p> <p>การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน</p> <p>คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่</p> <p>- Yes/No Question</p>	

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		<ul style="list-style-type: none"> - Wh-Question - Or-Question etc. ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล และการยกตัวอย่าง เช่น I think.../ I feel.../ I believe... - คำสันธาน (conjunctions) and/ but/ or/ because/so/ before/after - ตัวเชื่อม (connective words) First,... Next,... After,... Then,... Finally,... etc. - Tenses: present simple/ present continuous/ present perfect/ past simple/ future tense etc. -- - Simple sentence/Compound sentence

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

ตาราง 2 มาตรฐาน ด 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. สนทนา แลกเปลี่ยน ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และ สถานการณ์ต่าง ๆ ใน ชีวิตประจำวันอย่าง เหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การ ทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูด แทรกอย่างสุภาพ การชักชวน ประโยค/ข้อความ ที่ใช้ แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ตัว และสำนวน การตอบรับ การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ตามสถานการณ์	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย
	3. พูดและเขียนแสดงความ ต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและ ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความ ต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น Please.../..., please./I'd like.../I need... /May/ Can/ Could...?/ Yes.../Please do./Certainly/Yes, of course./Sure./Go right ahead./Need some help?/What can I do to help?/Would you like any help?/I'm afraid.../I'm sorry, but.../Sorry, but...etc.
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอ และให้ข้อมูล บรรยาย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องที่ฟังหรืออ่าน
	5. พูดและเขียนแสดง ความรู้สึก และความ คิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่าง ๆ กิจกรรม และ ประสบการณ์ พร้อมทั้งให้ เหตุผลประกอบอย่าง เหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และ ให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียใจ ดี เรื่องต่าง ๆ กิจกรรม และ ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์ พร้อมทั้งให้ เช่น Nice./ Very nice./ Well done!/ Congratulations on... / I like...because.../ I love...because.../ I feel... because.../ I think.../ I believe.../ I agree/ disagree.../ I'm afraid I don't like.../ I don't believe.../ I have no idea.../ Oh no! etc.

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

ตาราง 3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	<p>1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม</p> <p>2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง (topic) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม</p> <p>3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม เรื่องต่าง ๆ โกลัสดัว และประสบการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ</p>	<p>การบรรยายข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่นเกม/ดนตรี การฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ</p> <p>การจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง การวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ประสบการณ์ ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง</p> <p>การแสดงความคิดเห็นและการให้เหตุผล ประกอบเกี่ยวกับกิจกรรม เรื่องต่าง ๆ โกลัสดัว และประสบการณ์</p>

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

2) สารที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตาราง 4 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	<p>1. ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยา ท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา</p> <p>2. อธิบายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณี ของเจ้าของภาษา</p> <p>3. เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ</p>	<p>การใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการ สนทนา ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การ ชมเชย การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูด ขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวย พร การแสดงอาการต้อนรับหรือปฏิเสธ</p> <p>ความเป็นมาและความสำคัญของเทศกาล วัน สำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของ เจ้าของภาษา</p> <p>กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การ เล่นเกม การร้องเพลง การเล่นกีฬา บทบาท สมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปี ใหม่วาเลนไทน์</p>

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

ตาราง 5 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับ ภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่าง การออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยค ของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย	การเปรียบเทียบและการอธิบายความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย	การเปรียบเทียบและการอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

3) สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตาราง 6 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม การสรุป และการนำเสนอข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

4) สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตาราง 7 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

ตาราง 8 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวมและสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/การค้นคว้าความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ
	2. เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร ของโรงเรียนเป็นภาษาต่างประเทศ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน เช่น การทำหนังสือเล่มเล็กแนะนำโรงเรียน การทำแผ่นปลิว ป้ายคำขวัญ คำเชิญชวนแนะนำโรงเรียน การนำเสนอข้อมูลข่าวสารในโรงเรียน เป็นภาษาอังกฤษ

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551)

จากข้อมูลเกี่ยวกับสาระ มาตรฐานและตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลักสูตรแกนกลางการศึกษา 2551 ได้ระบุไว้ว่าสามารถนำมาเป็น กรอบในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เพื่อให้เกิดประสบการณ์ และประโยชน์สูงสุดต่อตัวผู้เรียน

4. คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กล่าวถึงคุณภาพผู้เรียนหลังจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

1) ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อ ประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2) สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และ คำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความ ช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียน บรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/ เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3) พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการ วิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4) เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของ เจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5) เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบ

และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับของไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6) ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจาก แหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7) ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8) ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

9) มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ ๒,๑๐๐-๒,๒๕๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10) ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตาม บริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

สรุปได้ว่า หลักสูตรกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนจบชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ 10 ประเด็น ซึ่งครอบคลุมทุกทักษะของการใช้ภาษาต่างประเทศและ คุณลักษณะที่ผู้เรียนควรได้รับการจัดประสบการณ์

หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร

หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน หาดใหญ่วิทยาคาร (โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร: 2564: 156)

1. คำอธิบายรายวิชา

รายวิชา ภาษาอังกฤษ 3 - 4 รหัสวิชา อ222101/2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลา 60 ชั่วโมง/ภาคเรียน จำนวน 1.5 หน่วยกิต ภาคเรียนที่ 1, 2

ศึกษาการปฏิบัติตามและการใช้คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และการอธิบายง่ายๆ ตามสถานการณ์ทั่วไปและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของมุสลิมที่ดี การอ่านออกเสียง การสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาทั้งที่เป็นเนื้อหาทั่วไปและรายละเอียดสนับสนุน พร้อมทั้งการแสดง

ความคิดเห็น การให้เหตุผล และยกตัวอย่างประกอบจากการอ่านเรื่อง ข่าว เหตุการณ์ ประกาศ กิจกรรม บทร้อยกรอง และเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมเช่นประเด็นเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ของอิสลามและ เหตุการณ์ทั่วไป

กระบวนการการฝึกฝนและปฏิบัติจนสามารถระบุ เขียน อธิบาย เปรียบเทียบความเหมือน และ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของ ภาษาอังกฤษและภาษาไทย รวมทั้ง เทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรม ประเพณี ของ เจ้าของภาษา สืบค้น รวบรวม และสรุปข้อมูล หรือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น พร้อมทั้ง ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียนเป็นภาษาอังกฤษ ขอและให้ข้อมูล ใช้ทักษะใน การสื่อสารเพื่อ แสดงความต้องการ ความรู้สึก ความคิดเห็น ความช่วยเหลือเกี่ยวกับตัวเอง กิจวัตร ประจำวัน ประสบการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น ในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน

ใช้ภาษา น้ำเสียง กิริยาท่าทางอย่างเหมาะสม ถูกต้องตามกาลเทศะ โอกาส มารยาทสังคม และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาโดยไม่ขัดต่อหลักการอิสลาม และปลูกฝังให้นักเรียน มีความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ

รหัสตัวชี้วัด:

มฐ ต1.1 ม. 2/1 - 4

มฐ ต1.2 ม. 2/1 - 5

มฐ ต1.3 ม. 2/1 - 3

มฐ ต2.1 ม. 2/1 - 3

มฐ ต2.2 ม. 2/1-2

มฐ ต3.1 ม. 2/1

มฐ ต4.1 ม. 2/1

มฐ ต4.2 ม. 2/1-2

รวมทั้งหมด 21 ตัวชี้วัด

2. โครงสร้างและหน่วยการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 9 โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลา 60 ชั่วโมง

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน (100)
1	At Work, at play	ต 1.1 ม. 2/2 และ ต 1.1 ม. 2/4 ต 1.2 ม. 2/1 - 2 และ ต 1.2 ม. 2/4 ต 1.3 ม. 2/1 - 2 ต 2.1 ม. 2/1 และ ต 2.1 ม. 2/3 ต 2.2 ม. 2/1 ต 4.1 ม. 2/1	19	20
2	Let's Party!	ต 1.1 ม. 2/2 - 4 ต 1.2 ม. 2/1 และ ต 1.2 ม. 2/4 - 5 ต 1.3 ม. 2/1 - 3 ต 2.1 ม. 2/1 - 3 ต 2.2 ม. 2/1 - 2 ต 3.1 ม. 2/1 ต 4.1 ม. 2/1	19	20
3	Sports & Chores	ต 1.1 ม. 2/2 - 4 ต 1.2 ม. 2/1 - 2 และ ต 1.2 ม. 2/4 - ต 1.3 ม. 2/1 - 3 ต 2.1 ม. 2/1 และ ต 2.1 ม. 2/3 ต 2.2 ม. 2/1 - 2 ต 4.2 ม. 2/2	18	20
	Revision		1	-
	Midterm Examination		1	20
	Final Examination		2	20
	Total first semester		60	100

ตาราง 10 โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนที่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลา 60 ชั่วโมง

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน (100)
4	Our Wonderful World	ต 1.1 ม. 2/2 และ ต 1.1 ม. 2/4 ต 1.2 ม. 2/1 และ ต 1.2 ม. 2/4 - 5 ต 1.3 ม. 2/1 - 3 ต 2.1 ม. 2/1 และ ต 2.1 ม. 2/3 ต 2.2 ม. 2/1 ต 3.1 ม. 2/1 ต 4.1 ม. 2/1	19	20
5	Experiences	ต 1.1 ม. 2/2 - 4 ต 1.2 ม. 2/1 และ ต 1.2 ม. 2/4 - 5 ต 1.3 ม. 2/1 - 3 ต 2.1 ม. 2/1 และ ต 2.1 ม. 2/3 ต 2.2 ม. 2/1 ต 3.1 ม. 2/1 ต 4.1 ม. 2/1	19	20
6	Places around Us	ต 1.1 ม. 2/2 - 4 ต 1.2 ม. 2/1 - 5 ต 1.3 ม. 2/1 - 3 ต 2.1 ม. 2/1 และ ต 2.1 ม. 2/3 ต 3.1 ม. 2/1 ต 4.1 ม. 2/1	18	20
	Revision		1	-
	Midterm Examination		1	20
	Final Examination		2	20
	Total second semester		60	100

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ใช้หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 Place around us จำนวน 8 ชั่วโมงมาใช้ในการวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี

Slavin (1982) ได้อธิบายเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบ เอส ที เอ ดี (STAD: Student Teams Achievement Division) ไว้ว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่นักเรียนจะได้รับมอบหมายจากครูผู้สอนโดยให้แบ่งกลุ่มกัน มีสมาชิกทั้งหมด 4-5 คนในทีม ซึ่งประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความแตกต่างกันทางเพศ (ชาย หรือ หญิง) แตกต่างกันทางเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์ แตกต่างกันในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (นักเรียนที่เรียนเก่ง ปานกลางและนักเรียนที่เรียนอ่อน) เปรียบเสมือนให้แต่ละทีมเป็นองค์ประกอบเล็ก ๆ ของทั้งชั้น สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนในแต่ละสัปดาห์ครูผู้สอนจะนำเสนอบทเรียน แนะนำ สิ่งที่นักเรียนจะเรียนโดยใช้การบรรยายหรืออภิปราย หลังจากนั้นนักเรียนจะทำงานภายในทีมของตนเอง โดยที่สมาชิกในทีมจะศึกษาใบงานหรือช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย อาจปรึกษากันเป็นคู่ ผลัดกันสอบถาม ตอบคำถามจากโจทย์ หรือหารือเกี่ยวกับปัญหาเป็นกลุ่ม จนในที่สุดนักเรียนทุกคนจะทำแบบทดสอบเดี่ยวเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้เรียนมา โดยไม่สามารถช่วยเหลือกันได้แล้ว คะแนนการสอบของนักเรียนจะถูกนำมาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยที่ผ่านมาของตัวเองและคะแนนจะได้รับตามเกณฑ์การพัฒนา คะแนนเหล่านี้จะรวมกันเพื่อสร้างคะแนนของทีมและทีมที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์อาจได้รับใบรับรองหรือรางวัลต่าง ๆ

Sharan and Sharan (1987: 21) ได้อธิบายว่า เป็นการเรียนรู้ที่แสดงถึงนักเรียนซึ่งช่วยกันเรียนรู้แบ่งปันความคิด ทริพยากร และวางแผนร่วมกันว่าจะเรียนอะไรและเรียนอย่างไรครูไม่ได้กำหนดหรือมีบทบาทหลักในการสอน แต่จะทำหน้าที่ในเชิงช่วยเหลือนักเรียนโดยการให้ตัวเลือกที่แตกต่างกัน เป็นสารและเป้าหมายของกิจกรรมการเรียนรู้ของพวกเขา จึงทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการของการแสวงหาความรู้

Johnson, Johnson, and Smith (2013) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ เอส ที เอ ดี คือการใช้การเรียนการสอนของกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้นักเรียนทำงานร่วมกัน เพื่อเพิ่มการเรียนรู้ของตนเองและการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ซึ่งอาจเทียบเสมือนกับการเรียนรู้แบบแข่งขัน (ที่ผู้เรียนจะได้ทำงานกับคนอื่น ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางวิชาการ เช่นเกรด "A" ที่มีเพียงนักเรียนไม่กี่คนที่สามารถทำได้) และการเรียนรู้แบบปัจเจกบุคคล (ผู้เรียนได้ทำงานด้วยตัวเองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของนักเรียนคนอื่น ๆ)

วิลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545: 131) สรุปความหมายการเรียนรู้แบบ เอส ที เอ ดี ไว้ว่า เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกันโดยแต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่มทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้รวมทั้งการให้กำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น แต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้เพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม

วัชรา เล่าเรียนดี (2545: 165) สรุปความหมายการเรียนรู้แบบ เอส ที เอ ดี ไว้ว่าเป็นแนวคิดการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้ร่วมมือ กันเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์

บุญชม ศรีสะอาด (2546: 98) สรุปความหมายการเรียนรู้แบบ เอส ที เอ ดี ไว้ว่า เป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนร่วมมือกันในการเรียนรู้ ซึ่งมีวิธีการ ดังนี้

- 1) ครูทดสอบบทเรียน
- 2) แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-5 คน ทำงานร่วมกันตามที่ครูกำหนด มีการเปรียบเทียบ คำตอบ คำซักถาม ตรวจสอบงานกันเอง
- 3) แนะนำให้คนเรียนเก่งในกลุ่มอธิบายแบบฝึกหัดให้เพื่อน
- 4) เมื่อเรียนจบบทเรียนให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบสั้น ๆ ด้วยตนเอง
- 5) ตรวจสอบผลการทดสอบหาค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม
- 6) นักเรียนคนใดทำคะแนนได้ดีขึ้นครูจะชมเชย และกลุ่มใดที่มีคะแนนได้ดีขึ้นก็จะให้คำชมเชยหรือรางวัล

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545: 170-171) สรุปไว้ว่า การเรียนรู้แบบ เอส ที เอ ดี เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบหนึ่งที่คล้ายกับ เทคนิค TGT ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่ม เพื่อทำงานร่วมกัน กลุ่มละ 4-5 คน โดยกำหนดให้สมาชิกในกลุ่มได้เรียนรู้เนื้อหาสาระที่ครูเตรียมให้ แล้วทำการทดลองความรู้คะแนนที่ได้จากการทดสอบของสมาชิกแต่ละคน นำเอามาวกกัน เป็นคะแนนรวมของกลุ่ม ครูจะต้องใช้เทคนิคในการเสริมแรง เช่น ให้รางวัลกล่าวคำชมเชย ดังนั้น สมาชิกในกลุ่มจะมีเป้าหมายร่วมกันคือการทำงานให้เสร็จ เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

จากความหมายที่ผู้เชี่ยวชาญกล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้โดยใช้ เอส ที เอ ดี คือ การจัดการเรียนการสอนที่แบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-5 คน โดยประกอบด้วยบุคคลที่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความสามารถในการเรียน ความถนัด เพศ หรือเชื้อชาติมาทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ในการเรียนรู้โดยมีการประเมินผลเป็นรายบุคคล วิธีการนี้

เป็นการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะและความสามารถของตนเองผ่านกระบวนการกลุ่ม สู่การพัฒนาผู้เรียนรายบุคคล

2. องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี

Johnson and Johnson (2009: 70-71) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี มี 5 องค์ประกอบพื้นฐานที่มีความจำเป็น คือ ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน การใช้ทักษะสังคม และ กระบวนการกลุ่ม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependence) ความสัมพันธ์กันในทางบวกเป็นการรับรู้ที่สมาชิกมีการเชื่อมโยงกับคนอื่น ๆ ถ้าสมาชิกคนใดคนหนึ่งทำงานของตนเองไม่เสร็จ จะทำให้สมาชิกคนอื่นไม่สามารถทำงานในส่วนที่ต่อเนื่องได้ เนื่องจากการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน ฉะนั้นในบทเรียนแบบร่วมมือ ความสัมพันธ์ในเชิงบวกจะต้องสร้างผ่านเป้าหมายการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน กล่าวคือสมาชิกแต่ละคนได้เรียนรู้ในสิ่งเดียวกัน และเพื่อเป็นการเสริมสร้างการพึ่งพาซึ่งกันและกัน ควรมีการให้ ผลตอบแทน แบ่งสรรคข้อมูลและแบ่งหน้าที่แก่สมาชิกอย่างเหมาะสม โดยวิธีการทั่วไปในการจัดโครงสร้าง ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล ได้แก่ ให้นักเรียนรับการทดสอบรายบุคคล สุ่มเลือก หนึ่งผลงานของนักเรียน แล้วนำเสนองานเป็นกลุ่ม หรือให้นักเรียนแต่ละคนอธิบายสิ่งที่พวกเขาได้ เรียนรู้จากเพื่อนร่วมชั้น

2) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลจะเกิดขึ้นเมื่อการปฏิบัติงานของนักเรียนแต่ละคนมีการประเมิน และผลที่จะได้รับถูกส่งกลับไปยังกลุ่มและตัวบุคคลเอง วัตถุประสงค์ของการเรียน แบบร่วมมือนั้นคือ ช่วยทำให้สมาชิกแต่ละคนเป็นบุคคลที่มีความสามารถ มีความมั่นใจและมีความรับผิดชอบมากขึ้น

3) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน (Face To Face Promotive Interaction) สมาชิกแต่ละคนมีโอกาสดังเสริมความสำเร็จ โดยการช่วยเหลือเกื้อกูล สนับสนุน ส่งเสริม และชื่นชมในความพยายามเพื่อความสำเร็จ กิจกรรมที่สร้างองค์ความรู้และการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมการเรียนรู้ของแต่ละคน ซึ่งรวมถึงการอธิบายวิธีการแก้ปัญหา อภิปรายถึงธรรมชาติของการเรียนรู้ และการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ความรับผิดชอบต่อเพื่อน ความสามารถที่มีอิทธิพลต่อ เหตุผลและข้อสรุปอื่น ๆ แบบจำลองทางสังคม การสนับสนุนทางสังคม และผลตอบแทนระหว่าง บุคคลล้วนถือว่าการช่วยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกมากขึ้น

4) การใช้ทักษะสังคม (Social Skills) เพื่อเอื้อต่อความสำเร็จของความร่วมมือต้องใช้ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และทักษะการทำงาน กลุ่มย่อย การวางบุคคลที่ไม่ชำนาญทาง

สังคมในกลุ่ม และบอกพวกเขาให้ความร่วมมือไม่ได้รับประกันว่าคนกลุ่มนั้นจะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ละบุคคล ควรได้รับการฝึกทักษะในเรื่องความเป็นผู้นำการตัดสินใจการสร้างควมไว้วางใจ การสื่อสาร และทักษะการรับมือกับความขัดแย้ง

5) กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) กระบวนการกลุ่มจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสมาชิกในกลุ่มได้สร้างความเข้าใจร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายและรักษาประสิทธิภาพของความสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกันไว้ กลุ่มจำเป็นที่จะต้องชี้แจงถึงการกระทำต่าง ๆ ของสมาชิกว่าสิ่งไหนเป็นประโยชน์หรือสิ่งไหนไม่เป็นประโยชน์ นอกจากนี้ ยังต้องตัดสินใจในเรื่องข้อปฏิบัติว่าแบบไหนควรทำต่อ หรือแบบไหนควรมีการเปลี่ยนแปลง ในความสัมพันธ์ที่ดี นักเรียนจึงต้องมีส่วนร่วมในกลุ่ม ร่วมกันระบุกำหนด และ แก้ปัญหาต่าง ๆ จึงจะสามารถทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพได้

กล่าวโดยสรุปคือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ การมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก การมีความรับผิดชอบหน้าที่ของสมาชิกระหว่างการทำงานกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน การใช้ทักษะสังคมระหว่างบุคคลและกลุ่มย่อย และกระบวนการกลุ่ม

3. ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี

Slavin (1991: 18-20) ได้อธิบายถึงขั้นตอนสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ส่วนประกอบหลัก ได้แก่ การนำเสนอ การทำงานเป็นทีม การทดสอบ การปรับปรุงคะแนนของแต่ละบุคคลและการรับรู้ของทีม

1) การนำเสนอ ครูเริ่มต้นด้วยการนำเสนอวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระในชั้นเรียนเป็นขั้นแรก โดยส่วนมากแล้วมักจะเป็นการบรรยาย หรืออภิปราย แต่ก็สามารถรวมถึงการนำเสนอภาพและเสียงด้วย ขั้นนำเสนอในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี แตกต่างจากการเรียนการสอนตามปกติตรงที่ครูจะต้องเน้น และให้ความชัดเจนในหน่วยการเรียนรู้ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ดังนั้นนักเรียนจะต้องตระหนักว่าตนควร ใส่ใจและมีระดับความสนใจระหว่างเรียนรู้ในขั้นนี้เพราะการจะช่วยให้นักเรียนทำแบบทดสอบได้ดี และคะแนนที่ได้จะเป็นคะแนนของทีม

2) การทำงานเป็นทีม ทีมจะประกอบด้วยนักเรียนสี่หรือห้าคนที่มีความหลากหลาย เช่นความสามารถในการเรียน เพศและเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์ หน้าที่ที่สำคัญ ของทีมคือการเตรียมความพร้อมของ สมาชิกเพื่อที่จะทำแบบทดสอบ หลังจากที่ครูนำเสนอวัตถุประสงค์หรือสื่อการเรียนรู้ คนในกลุ่มจะต้องร่วมกันศึกษาใบงานหรือสื่ออื่น ๆ ส่วนใหญ่มักจะใช้รูปแบบของการตอบคำถามจากอีกคนหนึ่งเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาเข้าใจเนื้อหาหรือปัญหาในการทำงานร่วมกัน และสามารถแก้ไขความเข้าใจผิดต่าง ๆ หากเพื่อนร่วมทีมทำผิดพลาด ทีมที่เป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่สุดของ การจัดการเรียนรู้แบบ

ร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ใน ทุก ๆ ขั้นตอนจะเน้นให้สมาชิกทำหน้าที่ให้ดีที่สุดเพื่อทีมและทีมก็ทำเพื่อสมาชิกในกลุ่ม คนในทีมจะต้องให้การสนับสนุนสมาชิกสำหรับผลงานทางวิชาการที่มีความสำคัญและส่งผลต่อการเรียนรู้

3) การทดสอบต่าง ๆ หลังจาก 1 ถึง 2 คาบของงานนำเสนอของครูและ 1 ถึง 2 คาบของการฝึกปฏิบัติแบบกลุ่ม นักเรียนต้องทำแบบทดสอบรายบุคคล ซึ่งประกอบด้วย คำถามที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาหลัก สูตร แบบทดสอบถูกออกแบบมาเพื่อทดสอบความรู้ของนักเรียนที่ได้รับจากการนำเสนอผลงานและการ ปฏิบัติแบบกลุ่ม ในช่วงระหว่างการทำแบบทดสอบจะไม่อนุญาตให้นักเรียนช่วยเหลือกัน เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนแต่ละคนรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา

4) การปรับปรุงคะแนนของแต่ละบุคคล ประโยชน์ที่ซ่อนอยู่ในการปรับปรุงคะแนนของแต่ละบุคคล คือการให้นักเรียนแต่ละคนมีเป้าหมายและประสิทธิภาพในการทำงาน ด้วยการขยันทำงานให้มากขึ้น นักเรียนสามารถทำคะแนนสูงสุดให้กับทีมงานของตนเองในระบบการให้คะแนนนี้ได้ แต่ไม่มีคนใดที่ไม่สามารถทำได้โดยไม่ผ่านการปรับปรุงประสิทธิภาพตัวเอง นักเรียนแต่ละคนจะได้รับ "ฐาน" คะแนนต่ำสุด เพื่อให้บรรลุในแต่ละแบบทดสอบ จากนั้นให้นักเรียนได้รับคะแนนสำหรับทีม ซึ่งขึ้นอยู่กับคะแนนแบบทดสอบที่เกินกว่าคะแนนฐานของพวกเขา ทุก ๆ สองแบบทดสอบคะแนนฐานจะถูกคำนวณใหม่อีกครั้ง เป็นการท้าทายนักเรียนที่เริ่มต้นทำงานได้ดีในการปรับปรุงตัวเองในครั้งต่อไป และ ตั้งค่าฐานคะแนนให้อยู่ในระดับสูงขึ้นสำหรับนักเรียนคนอื่น ๆ

5) การรับรู้ของทีม ขั้นการรับรู้ของทีมจะเป็นการประกาศทีมที่ได้รางวัลและประกาศคะแนนของ นักเรียนรายบุคคลสำหรับการทำงานในแต่ละสัปดาห์ ครูจะประกาศคะแนนของกลุ่มและรายบุคคลที่แสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงและพัฒนาตัวเองมากที่สุดหรือทำคะแนนแบบทดสอบได้ดี และรายงานอันดับคะแนนสะสมของกลุ่ม นอกจากนี้ครูยังสามารถมอบบัตรสิทธิพิเศษ รางวัลเล็ก ๆ หรือของรางวัลอื่น ๆ ที่จะเป็นการตอบแทนสมาชิกที่ให้ความสำคัญกับทีมอีกด้วย

4. วิธีการประเมินผล

การประเมินผลที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งสามารถทำได้โดย 4 วิธีการดังต่อไปนี้ (นาตยา ปิลาธนานนท์, 2543: 98-100)

1) การสุ่มถาม โดยครูเลือกสุ่มตัวแทนกลุ่มออกมาตอบคำถามของครู อธิบายผลงานที่กลุ่มร่วมกันทำ หรืออธิบายกระบวนการทำงานของกลุ่ม หากประเมินโดยให้คะแนนก็ให้เท่ากันทุกคนในกลุ่มนั้น การใช้วิธีการสุ่มจะทำให้ผู้เรียนตื่นตัวและให้ความสนใจดูแลกันและกัน ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของสมาชิกให้ตรงกันเพราะไม่ทราบว่าจะเลือกใครในกลุ่มเป็นผู้ตอบ

2) การประเมินจากผลงาน ในกรณีที่เป็นการกิจกรรมที่สมาชิกทำผลงานขึ้นมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หากครูไม่ต้องการใช้วิธีการประเมินแบบสุ่ม ครูอาจนำผลงานมาประเมินให้คะแนนได้

เลย โดยต้องระวางว่าผลงานนั้นเกิดจากการร่วมมือกันทำจริง ๆ ทุกคนรับรู้และเห็นชอบในงานนั้น ดังนั้น จึงมีการให้ผู้เรียนเซ็นชื่อให้ความเห็นชอบกับงานนั้นก่อนส่งครู

3) การทดสอบ การประเมินผลเพื่อให้ได้คะแนนกลุ่มสามารถใช้การทดสอบได้ด้วยการทดสอบแบบ quiz หรือ test ความรู้จากสิ่งที่ได้เรียนมาแล้วนำคะแนนของสมาชิกทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม

4) การใช้แบบทดสอบ วิธีนี้มุ่งที่จะประเมินความคิดเห็นของผู้เรียนว่ามีความรู้สึกอย่างไรต่อการทำงานกลุ่ม หรือได้เรียนรู้การทำงานกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพอย่างไร ซึ่งครูอาจสร้างแบบทดสอบขึ้นมาเองหรือให้ผู้เรียนร่วมสร้างในการประเมิน อาจให้ผู้เรียนประเมินตนเอง ประเมินกลุ่ม และครูประเมินด้วย ชาตรี เกิดธรรม (2547: 4-5) ได้กล่าวถึงลักษณะบทเรียนและขั้นตอนในการสอนโดยใช้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับการส่งเสริมกระบวนการกลุ่ม เน้นการทดสอบเป็นรายบุคคล แบบร่วมมือในกลุ่มแทนการทดสอบแบบแข่งขันกันเอง โดยขั้นตอนการทำกิจกรรมการสอนแบ่งได้เป็น 5 ขั้นตอน คือ

1) ครูนำเสนอเนื้อหาที่ครูจะสอนแก่นักเรียนทั้งชั้นโดยรวมก่อน อาจใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ มาช่วยในการสอนเนื้อหาที่สอนจะเป็นหน่วยการเรียนรู้ที่จะให้นักเรียนศึกษา

2) จัดกลุ่ม โดยกลุ่มประกอบด้วย 4-5 คน และแบ่งกลุ่มตามความสามารถที่แตกต่างกัน หน้าที่ของกลุ่มคือ เตรียมให้สมาชิกเข้าทำการทดสอบแข่งขัน สมาชิกในกลุ่มจะอภิปรายทุกแบบฝึกหัด ถกเถียงปัญหาและทำความเข้าใจกับบทเรียน

3) ศึกษาความรู้สมาชิกภายในกลุ่มช่วยกันศึกษา ทบทวนในเนื้อหาหรือหัวข้อที่ครูผู้สอนกำหนดให้โดย ช่วยกันสรุปเนื้อหาทั้งหมด

4) ทดสอบและประเมินผล ครูทำการทดสอบโดยการแจกแบบทดสอบหรือแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนทำ ความพร้อมอธิบายขั้นตอนการทำ ในลักษณะกลุ่มร่วมมือโดยสมาชิกคนที่ 1 อ่านคำถามหรือโจทย์ที่กำหนดให้แก่สมาชิกในกลุ่มฟัง, สมาชิกคนที่ 2 วิเคราะห์หาคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสม

5. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

5.1 บทบาทของครูผู้สอน

มานพ ประธรรมสาร (2546: 63-79) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่า ครูมีหน้าที่อยู่ 6 ประการได้แก่

1) กำหนดวัตถุประสงค์ของบทเรียน

เพื่อให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพ ครูจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ก่อนเริ่มบทเรียนไว้ 2 ประเภท อันได้แก่ วัตถุประสงค์ด้านวิชาการให้ถูกต้องเหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถด้านการ

วิเคราะห์แนวคิดและงาน ของนักเรียน อีกด้านหนึ่งคือวัตถุประสงค์ด้านทักษะสังคม ครูควรให้รายละเอียด ทั้งทักษะกลุ่มย่อยและทักษะระหว่างบุคคลแก่ผู้เรียน

2) ตัดสินใจก่อนสอนล่วงหน้า

ครูควรมีการตัดสินใจเรื่องขนาดของกลุ่มจำนวนระหว่าง 2-4 คน ซึ่งอาจปรับเปลี่ยนได้ตามวัตถุประสงค์การจัดกลุ่มของผู้เรียน ว่าควรใช้วิธีใดจึงจะเหมาะสม การจัดห้องเรียนเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ หรือทำกิจกรรม การเลือกสื่อการเรียนการสอน โดยมีการวางแผนการใช้สื่อและทำความเข้าใจ ก่อนที่จะมอบหมายงานแก่ผู้เรียน การกำหนดบทบาทต่าง ๆ แก่สมาชิกเพื่อให้ได้ฟังพากัน เช่น ผู้ตรวจสอบความเข้าใจ ผู้กำกับความแม่นยำ ผู้ให้รายละเอียด ผู้ค้นคว้า หรือผู้จัดบันทึก เป็นต้น

3) ชี้แจงงานและโครงสร้างเป้าหมาย

ครูควรชี้แจงงานด้านวิชาการ เพื่อให้นักเรียนเกิดความชัดเจนเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายและเข้าใจจุดประสงค์ของบทเรียน นักเรียนสามารถเชื่อมโยงแนวคิดและความรู้ที่ต้องเรียนกับประสบการณ์การเรียนรู้เดิมได้ นอกจากนี้ ครูควรชี้แจงเกณฑ์ความสำเร็จและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เนื่องจากนักเรียนจำเป็นต้องรู้ว่าตนได้รับการคาดหวังในงาน ในระดับใด และเพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกลุ่ม ครูอาจตั้งเกณฑ์เพื่อให้นักเรียนไต่ระดับขั้นให้ถึงได้

4) ผลักดันให้เกิดบทเรียนแบบร่วมมือ

ครูอาจจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยมีโครงสร้างเล็ก เจาะจงเฉพาะการฟังพากันทางบวกด้านเป้าหมายและภาระหน้าที่ของบุคคล เน้นทักษะทางสังคมไม่มาก และจัดให้มีกระบวนการกลุ่มในตอนท้ายอาจเพิ่มโครงสร้างเสริมขณะทำงานร่วมกันหรือจัดเตรียมสื่อเพื่อให้นักเรียนฟังพาทักษะของกันและกัน จนกระทั่งบรรลุเป้าหมาย หรืออาจจัดวิธีการต่าง ๆ ที่เป็นรูปแบบเจาะจงในการเรียนรู้แบบร่วมมือ เช่น การส่งงานหรือให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด อาจรวมถึงการใช้ตำราโครงสร้างหลักสูตรสำเร็จที่ระบุไว้ให้นักเรียนปฏิบัติตามตลอดบทเรียน

5) ตรวจสอบประสิทธิผลกลุ่มเรียนรู้แบบร่วมมือและแทรกแซงเมื่อจำเป็น

ครูสังเกตปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่ม เพื่อประเมินความก้าวหน้าทางวิชาการ และการใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะกลุ่มย่อยที่เหมาะสม โดยบันทึกคะแนนหรือเขียนพฤติกรรมลงแบบสังเกต ในกรณีที่ครูพบนักเรียนที่ขาดทักษะสังคมที่จะทำให้กลุ่มมีประสิทธิภาพ ครูจำเป็นต้องแทรกแซง อาจทำโดยสัมภาษณ์กลุ่มการเรียนรู้เพื่อเป็นการเสริมแรงพฤติกรรมให้มีประสิทธิผล แต่ไม่ควรแทรกแซงบ่อยจนเกินความจำเป็น

6) ประเมินการเรียนรู้และจัดกระบวนการปฏิสัมพันธ์

ในการประเมินคุณภาพและปริมาณการเรียนรู้ของนักเรียน ครูควรให้นักเรียนทำแบบทดสอบ รวมทั้งให้คะแนนรายงานและการนำเสนอผลงาน ประเมินการเรียนรู้ของสมาชิกโดยระบบอิงเกณฑ์เพื่อวัดความสำเร็จของการเรียนรู้แบบร่วมมือ นอกจากนี้ ครูยังสามารถนำรูปแบบการ

ประเมินที่หลากหลายมาใช้ นักเรียนเองสามารถมีส่วนร่วมในการประเมินระดับการเรียนรู้ของกันและกัน และให้ซุ่มเสริมทันทีเพื่อให้สมาชิกทุกคนเรียนรู้สูงสุด

กล่าวโดยสรุปคือ ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี หน้าที่สำคัญของครูคือ เป็นผู้กำหนด จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดจำนวนสมาชิกในกลุ่มของผู้เรียน ชี้แจงรายละเอียดของกิจกรรม ส่งเสริมให้ ผู้เรียนเกิดการร่วมมือ เสริมแรงทางบวกให้แก่ผู้เรียน ตรวจสอบประสิทธิภาพการทำงานกลุ่มของผู้เรียน และทำการประเมินผู้เรียน

5.2 บทบาทของผู้เรียน

นาตยา ปิลาธนนานนท์ (2543: 12-13) ได้อธิบายถึงหน้าที่ของผู้เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ เอส ที เอ ดี และลักษณะการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1) ผู้เรียนเข้ากลุ่มตามที่ครูผู้สอนได้กำหนดไว้ โดยลักษณะของกลุ่มจะเป็นแบบคละเพศ และคละความสามารถ

2) หลังจากที่ได้ฟังครูผู้สอนอธิบายเกี่ยวกับงานที่ต้องทำในกลุ่ม ลักษณะการเรียนรู้ภายในกลุ่ม กฎ กติกา ข้อตกลงในการทำงานกลุ่ม ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อการช่วยเหลือกันและกัน ให้เพื่อนเกิดการเรียนรู้

3) สมาชิกทุกคนทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้น และเข้าใจในงานที่ทำอย่างชัดเจน จึงจะถือว่างานของกลุ่มสำเร็จ

4) ผู้เรียนจะถูกกำหนดบทบาทหน้าที่ให้ปฏิบัติขณะทำงานกลุ่ม เพื่อให้งานกลุ่มดำเนินไปได้ด้วยดี

5) สมาชิกแต่ละคนศึกษากันคนละหัวข้อ จากสื่อที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ แล้วนำมาอธิบาย อภิปรายให้กันและกัน ฟังจนเข้าใจและร่วมกันทำงานอื่น ๆ ตามที่ครูกำหนด อาจให้ทำงานเป็นคู่ โดยให้แต่ละคนคิดคำตอบของตนเองก่อน แล้วค่อยมาแลกเปลี่ยนตรวจสอบ เพื่อนในกลุ่มต้องช่วยกันอธิบายหากคำตอบของใครผิด เพื่อให้เพื่อนคนนั้นเข้าใจ หรืองานประเภทเขียนตอบสั้น ๆ ก็เช่นกัน สมาชิกต้องช่วยกันตรวจสอบและอภิปรายเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง

6) หากมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ให้สมาชิกปรึกษาหารือกันและถามเพื่อนในกลุ่ม ก่อนที่จะถามครู

7) เมื่อเรียนหน่วยหรือเรื่องนั้น ๆ จบ สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องรับการทดสอบหรือการประเมินจากครูผู้สอนในสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปขั้นตอนและบทบาทของครูผู้สอน และผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 11 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ในบทบาทของครูผู้สอน และบทบาทของผู้เรียน

ขั้นตอน	บทบาทของครูผู้สอน	บทบาทของผู้เรียน
1. ขั้นนำเสนอ ข้อมูล	1. กำหนดกลุ่มสมาชิกจำนวน 4-5 คน โดยผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้อยู่ในกลุ่มแบบละความสามารถเฉพาะ 2. แจงบทบาทผู้เรียน อธิบายงานที่ต้องทำในกลุ่ม รวมถึงกฎกติกาและข้อตกลง ในการทำงานกลุ่ม	1. ผู้เรียนเข้ากลุ่มตามที่ครูผู้สอนได้กำหนดไว้ 2. รับฟังคำอธิบายเกี่ยวกับงานที่ต้องทำในกลุ่ม ลักษณะการเรียนภายในกลุ่ม กฎ กติกา ข้อตกลงในการทำงานกลุ่ม
2. ขั้นทำงาน ร่วมกัน	1. หลังสอนตามเนื้อหาตามบทเรียน มอบหมายงาน/แบบฝึกให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยกันในกลุ่ม 2. เป็นที่ปรึกษาของกลุ่มย่อย ติดตามความก้าวหน้าในการทำงาน 3. คอยสังเกตและตรวจสอบ ปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน แทรกแซง หรือให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น	1. ศึกษาหัวข้อจากสื่อที่ครูจัดเตรียมไว้ให้แล้วนำมาอภิปรายให้สมาชิก จนเข้าใจ และร่วมกันทำงานอื่น ๆ ตามที่ครูกำหนด 2. รับผิดชอบต่อการช่วยเหลือกัน และกันให้เพื่อนเกิดการเรียนรู้ 3. สื่อสารและปรึกษากันในกลุ่ม
3. ขั้นทดสอบ	ประเมินในสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปโดยทดสอบคะแนนเป็นรายบุคคล	รับการทดสอบหรือการประเมินจากครูผู้สอนในสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว
4. ขั้น ปรับปรุง	1. ตรวจสอบผลการสอบและคิดคะแนนความก้าวหน้าแต่ละคนและกลุ่มย่อย 2. นำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่ม 3. ผลักดันให้นักเรียนแต่ละคนมีเป้าหมาย และประสิทธิภาพในการทำงาน ด้วยการขยันทำงานให้มากขึ้น	รับฟังผลและพยายามปรับปรุงทำให้คะแนนของตนเองและช่วยให้คะแนนของทีมเพิ่มมากขึ้น
5. ขั้นการรับรู้ ของกลุ่ม	ประกาศทีมที่ได้รางวัลและกล่าวชมเชย นักเรียนรายบุคคลสำหรับการทำงานในแต่ละสัปดาห์ และให้รางวัลผู้เรียน	รับคำชมเชยเป็นรายบุคคลและกลุ่ม (ใครทำคะแนนได้ดีกว่าครั้งก่อนจะ ได้รับคำ ชมเชยทั้งกลุ่ม)

6. ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี

Knowledge and Employability Studio Instructional Strategies Teacher Workstation 2005 (อ้างอิงใน Johnson, Johnson and Holubec, 1994) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเอส ที เอ ดี ว่าเป็นวิธีการที่ก่อให้เกิดสิ่งเหล่านี้ต่อตัวผู้เรียน ได้แก่

- 1) มีความนับถือตนเองสูงขึ้น
- 2) มีความสำเร็จที่สูงขึ้น
- 3) สามารถเก็บรักษาข้อมูลได้มากขึ้น
- 4) เกิดการสนับสนุนทางสังคมมากขึ้น
- 5) มีพฤติกรรมที่ดีในการทำงานมากขึ้น
- 6) มีทักษะการทำงานร่วมกันมากขึ้น
- 7) มีแรงจูงใจภายในมากขึ้น
- 8) เพิ่มความสามารถในการมองเห็นมุมมองอื่น ๆ
- 9) มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนและครู
- 10) ใช้เหตุผลในระดับสูงมากขึ้น
- 11) มีการปรับตัวทางจิตวิทยาในเชิงบวกมากขึ้น

Laal and Ghodsi (2011) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนการสอนแบบเอส ที เอ ดี ในชั้นเรียนโดยแบ่งเป็น 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ประโยชน์ด้านสังคม
 - 1) สามารถช่วยให้การพัฒนาระบบการให้การสนับสนุนทางสังคมสำหรับผู้เรียน
 - 2) สามารถนำไปสู่การสร้างความเข้าใจ ความหลากหลายในหมู่นักศึกษาและบุคลากร
 - 3) สามารถช่วยสร้างบรรยากาศเชิงบวกสำหรับการสร้างแบบจำลองการในการฝึกซ้อมและให้ความร่วมมือ
 - 4) เป็นการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาชุมชนการเรียนรู้
2. ประโยชน์ทางด้านจิตวิทยา
 - 1) ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน จึงช่วยเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองของผู้เรียน
 - 2) สามารถช่วยลดความวิตกกังวลได้
 - 3) ช่วยพัฒนาทัศนคติของผู้เรียนที่ดีต่อครูไปในทางบวก
3. ประโยชน์ทางด้านวิชาการ
 - 1) สามารถช่วยส่งเสริมทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียน
 - 2) สามารถช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความมานะพยายามในกระบวนการเรียนรู้

3) ผลของห้องเรียนได้มีการพัฒนาปรับปรุง

4) เป็นรูปแบบการสอนที่ช่วยแก้ปัญหาให้นักเรียนที่เหมาะสม

5) การบรรยายขนาดใหญ่สามารถเข้าถึงส่วนบุคคลได้

6) เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนในหลักสูตรเฉพาะ

4. ด้านการประเมินผล

1) การสอนโดยวิธีนี้ครูสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการประเมินผลสำหรับ นักเรียนที่มีแตกต่างและมีความหลากหลาย

จากประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเอส ที เอ ดี สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเอส ที เอ ดี ช่วยให้ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านทักษะทางสังคมที่ดีขึ้น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม และมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองในทางที่ดี อีกทั้งยังเกิดประโยชน์ในหลาย ๆ ด้าน ได้แก่ ด้านสังคม ด้านจิตวิทยา ด้านวิชาการและด้านการประเมินผล

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

1. ความหมายของกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

Ziafar et al. (2014) กล่าวว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นการให้โอกาสผู้เรียนในการแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะให้ความสนใจในเรื่องของการสื่อสารมากกว่าไวยากรณ์ และเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยผ่านการพูด

นอกจากนั้น Nunan (2003) ได้ให้ความหมายของบทบาทสมมติว่า เป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกพูดในบรรยากาศที่ปลอดภัยในชั้นเรียน ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกพูดและสวมบทบาทต่าง ๆ โดยใช้ภาษาเป้าหมายก่อนที่ผู้เรียนจะไปเผชิญกับสถานการณ์นั้น ๆ ในชีวิตจริง

ทิตนา แคมมณี (2550) ที่กล่าวถึงวิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับ ความเป็นจริงของผู้เรียน ผู้เรียนแสดงออกมาตามที่ผู้เรียนรู้สึก หรือคิดว่าเหมาะสมกับสถานการณ์

ส่วน อารมณ์ ใจเที่ยง (2550) อธิบายว่าวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหมายถึงวิธีการสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทของผู้แสดงขึ้นจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและ ให้ผู้เรียนแสดงตามบทบาทที่คิดว่าเหมาะสม ผู้สอนจะใช้พฤติกรรมของผู้เรียนมาเป็นฐาน ในการกำหนดความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนทั้งด้านความรู้และการแสดง บทบาท ซึ่งจะ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระมากยิ่งขึ้น และนำมาแก้ปัญหาหรือปรับใช้ได้ อย่างเหมาะสม

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่ากิจกรรมบทบาทสมมติ หมายถึง การที่ผู้สอนมีจุดประสงค์ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่ตัวเองได้รับมอบหมาย ซึ่งผู้เรียนสามารถแสดงออกทางการปฏิบัติ สามารถแสดงความรู้สึกนึกคิด มีแนวทางในการแก้ปัญหา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่ผู้เรียนที่คิดว่าเหมาะสม ซึ่งวิธีการเรียนการสอนนี้จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียน มีความสนุกสนาน และเกิดความสามัคคี และยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างดี

2. ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

Harmer (1998) กล่าวว่ากิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนจินตนาการว่าพวกเขากำลังอยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างแล้วแสดงออกมา

Ments (1989) กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอน ไว้ดังนี้

- 1) นักเรียนได้แสดงออกถึงความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ออกมา
- 2) นักเรียนสามารถพูดหัวข้อและปัญหาส่วนตัวในการสนทนา
- 3) นักเรียนเกิดความเข้าใจตนเองและผู้อื่น
- 4) นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม และแสดงให้เห็นถึงปัญหาสังคม
- 5) นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นจะถูกให้โอกาส และให้ความสำคัญต่อการแสดงออกในการแสดง ภาษา ท่าทาง และอารมณ์

Scarcetta (1978) ได้พูดถึง กิจกรรมบทบาทสมมติว่า เป็นกิจกรรมที่แสดงถึงการพัฒนาในเรื่องของคำศัพท์และโครงสร้าง ไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมการใช้ภาษาโดยธรรมชาติ

สรุปได้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาผ่านสถานการณ์ที่กำหนดและผ่านบทบาทที่ได้รับ กิจกรรมบทบาทสมมตียังมีประโยชน์อีกหลายด้าน เช่น ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน มีส่วนร่วมในชั้นเรียนและเกิดความสามัคคีในกลุ่มผู้เรียน นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทั้งคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาจากการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

3. ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์นั้น ผู้สอนควรจะทำการจัดกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมและนำไปใช้ในการแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนด โดยเริ่มจากการฝึกภาษาจากง่ายไปยากตามลำดับ

Harmer (1991) กล่าวถึงความสำเร็จของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไว้อย่างเป็นขั้นตอนว่าควรประกอบไปด้วย

- 1) การเตรียมความพร้อม การแนะนำ กิจกรรมโดยอธิบายสถานการณ์ ให้ชัดเจนและมั่นใจว่าผู้เรียนเข้าใจในสถานการณ์นั้น
- 2) การตั้งเป้าหมาย ต้องมั่นใจว่าผู้เรียนรู้และเข้าใจว่าเป้าหมายของกิจกรรมการเรียนการสอนคืออะไร ซึ่งอาจจะมีการพูดคุยกันถึงเรื่องของความต้องการของผลลัพธ์ในตอนท้ายของกิจกรรม
- 3) การใช้บัตร แสดงบทบาทของตัวละคร ผู้เรียนจะได้บัตรที่อธิบายตัวละครหรือบทบาทที่จะนำไปใช้ในการแสดง ถ้าในกลุ่มผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาน้อย ในบัตรอาจจะมีคำหรือวลีที่จำเป็นเพื่อช่วยในเรื่องของภาษา
- 4) การรวบรวมความคิด ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยลองให้ผู้เรียนคาดเดากลุ่มคำศัพท์ วลี โครงสร้างประโยคที่จะใช้ในการแสดง
- 5) การกำหนดกลุ่มกิจกรรมที่มีจำนวนผู้แสดงที่ไม่มากจนเกินไป เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมโดยไม่ต้องแข่งกับเสียงรบกวน
- 6) การใช้เวลาในการเตรียมตัว แก่ผู้เรียนในการฝึกฝน เตรียมตัวในเรื่องของโครงสร้างบทบาทและความคิดสร้างสรรค์ในการแสดง
- 7) การให้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นการนำเสนอแบบการสนทนา คอยตอบคำถามผู้เรียนไม่ควบคุม ผู้เรียนโดยการแก้ไขเรื่องของการออกเสียงหรือโครงสร้างไวยากรณ์ นอกจากนี้ผู้เรียนมีคำถามในเรื่อง ต่าง ๆ หรือขอคำแนะนำ
- 8) การให้ผู้เรียนปฏิบัติให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน โดยภายในกลุ่มกิจกรรมอาจมีผู้เรียนที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน ดังนั้น ควรมีการกำหนดบทบาทให้เหมาะสมแก่ผู้เรียน หรือในกลุ่มผู้เรียนที่ระดับความสามารถทางภาษาน้อย ก็ไม่จำเป็นต้องบังคับให้ผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้ทุกรายละเอียดของโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนก็ได้
- 9) การติดตามผลในหัวข้อและบทบาท ให้ผู้เรียนรายงานผลลัพธ์ของกิจกรรมในบทบาทที่ตนเองได้รับ

10) การให้ข้อเสนอแนะในเรื่องของปัญหาทางโครงสร้างไวยากรณ์และการออกเสียง ซึ่งในขั้นตอนนี้อาจจะนำไปพูดคุยในคาบเรียนถัดไป หรือคาบเรียนเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์และการออกเสียงก็ได้

ในขณะที่ Krish (2001) ได้แบ่งขั้นตอนของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไว้ 3 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 เตรียมการ (Preparation Stage) ครูสร้างบรรยากาศ เตรียมความพร้อม คัดเลือกบทให้ผู้แสดง

ขั้นที่ 2 การแสดง (Presentation Stage) นักเรียนทำการแสดง นักเรียนกลุ่มผู้ชมต้องทำการจดบันทึกการแสดงและการใช้ภาษาของผู้แสดง

และขั้นที่ 3 หลังการแสดง (Post Presentation Stage) นักเรียนแสดงความคิดเห็นที่ได้บันทึกไว้พร้อมทั้งเสนอแนะหรือแสดงความคิดเห็น เพื่อครูจะนำไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุงในครั้งต่อไป

Richards (2008) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการจัดการเรียน การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติว่าควรประกอบไปด้วยขั้นตอนดังนี้

1) ขั้นเตรียม ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะทบทวนคำศัพท์และรูปประโยคที่สอดคล้องกับบทเรียนหรือหัวข้อ อธิบายถึงปัญหา สถานการณ์ และบทบาทของกิจกรรม

2) ขั้นคัดเลือกตัวแสดง ในขั้นตอนนี้ผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกัน วิเคราะห์บทบาทและสถานการณ์ เลือกตัวแสดงและเตรียมฉากหรืออุปกรณ์ในการแสดง

3) ขั้นสาธิต ในขั้นนี้ จะเป็นการแนะนำและกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างกันของแต่ละบทบาทและหน้าที่

4) ขั้นฝึกฝนและทบทวน ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ทำความเข้าใจในแต่ละตัวละคร และฝึกใช้ภาษาผ่านบทสนทนา โดยผู้สอนจะคอยให้ความช่วยเหลือ

5) ขั้นแสดง ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ แสดงบทบาทที่ตนเองได้รับมอบหมายในสถานการณ์ที่กำหนด โดยผู้สอนจะคอยสังเกตพฤติกรรม

6) ขั้นอภิปรายและประเมินผล ในขั้นนี้ผู้สอนและผู้เรียนจะทำการอภิปรายร่วมกัน แลกเปลี่ยน ข้อคิดเห็นในกิจกรรมที่เพิ่งจบไปถึงปัญหาและอุปสรรคในการทำกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการแสดงและการใช้ภาษาที่เหมาะสม ตลอดจนประเมินและสรุปการอภิปรายเพื่อนำไปใช้ เป็นแนวทางในการทำกิจกรรมในครั้งต่อไป

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถสรุปได้ดังนี้ ผู้สอนจะต้องมีการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นขั้นตอน โดยในขั้นตอนแรกมีการเตรียมความพร้อมในด้านของภาษา บทบาทและสถานการณ์ให้แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจกับบทบาท และสถานการณ์ รวมถึง การฝึกใช้ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมก่อนการแสดงบทบาทสมมติ หลังจากนั้น ให้

คำศัพท์ วลี และโครงสร้างประโยคที่มีประโยชน์ แล้วให้เวลาในการเตรียมตัว เพื่อให้เกิดความพร้อม หลังจากนั้นผู้เรียนจะต้องแสดงบทบาทที่ตนเองได้รับให้เหมาะสม ขั้นตอนสุดท้าย ควรจะมีการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติของผู้เรียนเพื่อแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น ถ้ามถึงปัญหาและอุปสรรคในการทำกิจกรรม รวมทั้งการให้คำแนะนำในพฤติกรรม และการใช้ภาษาที่เหมาะสมและสามารถนำไปเป็นแนวทางในการทำกิจกรรมในครั้งต่อไป

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

จากการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่มีการแบ่งกลุ่มนักเรียนเพื่อทำงานร่วมกันให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้โดยคณะกรรมการ (เก่ง-กลาง-อ่อน) ในแต่ละกลุ่ม กลุ่มละประมาณ 4 - 5 ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนหลัก คือ ขั้นนำเสนอบทเรียน ขั้นการทำงานเป็นกลุ่ม ขั้นการทดสอบย่อย ขั้นคะแนนพัฒนาการรายบุคคล และขั้นการรับรองผลงานกลุ่ม โดยจะใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเข้ามาร่วมด้วยในขั้นการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นนำเสนอบทเรียน เป็นขั้นที่ครูผู้สอนจะต้องจัดเตรียมเนื้อหาสาระที่จะสอน โดยเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้แบบกลุ่ม รวมไปถึงการเตรียมแบบทดสอบย่อย เพื่อใช้ในการทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อใช้เป็นผลคะแนนพิจารณาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม

2. ขั้นการทำงานเป็นกลุ่ม โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นที่ครูผู้สอนจะชี้แนะวิธีการเรียนรู้ให้กับนักเรียน โดยที่นักเรียนจะประมวลเนื้อหาที่ตนได้เรียนออกมาในรูปแบบกิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มจะต้องแบ่งภาระหน้าที่รับผิดชอบให้แก่สมาชิกในกลุ่ม และจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้กิจกรรมกลุ่มดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งขั้นการเรียนรู้โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นเตรียมการ (Preparation Stage) เป็นขั้นที่ครูผู้สอนกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสร้างบรรยากาศในการเรียนและเตรียมความพร้อมด้านภาษาแก่นักเรียน รวมไปถึงการคัดเลือกบทบาทของผู้แสดงในกลุ่มและการฝึกซ้อมก่อนการแสดงจริง

2.2 ขั้นแสดง (Presentation Stage) เป็นขั้นที่นักเรียนกลุ่มผู้แสดงจะนำเสนอการแสดงหน้าชั้นเรียนอย่างเต็มความสามารถ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มผู้ชมจะต้องจดบันทึกผลการแสดง โดยไม่ทำให้กลุ่มผู้แสดงรู้สึกกลัวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์

2.3 ขั้นหลังการแสดง (Post Presentation Stage) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงของแต่ละกลุ่ม ตามที่ได้จดบันทึกไว้ และให้ข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็นเพื่อที่ครูจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

3. ขั้นการทดสอบย่อย เป็นขั้นที่หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนแล้ว นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล และไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน
4. ขั้นคะแนนพัฒนาการรายบุคคล เป็นขั้นที่ครูประเมินรายบุคคล ให้คะแนนรายบุคคล จากนั้นนำคะแนนของสมาชิกในกลุ่มมารวมกัน แล้วหาคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม
5. ขั้นการรับรองผลงานกลุ่ม เป็นขั้นที่นำคะแนนของกลุ่มไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมถึงการประกาศผลงานของกลุ่มที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์การประเมิน เพื่อรับการยกย่องชมเชยในรูปแบบต่าง ๆ

ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความสามารถด้านการฟัง

ราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมายของความสามารถว่า หมายถึง การมีคุณสมบัติที่จะทำได้โดยเฉพาะ ทางความรู้หรือความชำนาญ

คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551: 89) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การถอดเสียงออกมาเป็นความคิด ผู้ฟังจะต้องเข้าใจฟังและพยายามทำความเข้าใจต่อสิ่งที่ฟัง สามารถรับรู้ความหมายของข้อความที่ฟังเป็นกระบวนการรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน โดยผ่านขั้นตอนของการรับการติดตาม เรื่องราว เข้าใจสาร และสามารถจับใจความสำคัญของสารที่ผู้ฟังควรแสดงปฏิกิริยาตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง

เตื่อนใจ อัฐวงศ์ (2557) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า หมายถึง การรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากแหล่งของเสียง ซึ่งอาจจะรับรู้ผ่านผู้พูดโดยตรงหรือรับรู้ผ่านอุปกรณ์บันทึกเสียงแบบต่าง ๆ โดยแหล่งเสียงจะส่งผ่านประสาทสัมผัสทางหูเข้ามา แล้วผู้ฟังเกิดการรับรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยิน จากนั้นนำความหมายที่ได้รับรู้ไปพิจารณาทำความเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูด ประเมินค่าสารที่ได้ฟัง และสามารถนำสารที่ได้จากการฟังไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันของตนได้

ความหมายของความสามารถด้านการฟังสามารถสรุปได้ว่า การฟังคือการรับสารต่าง ๆ จากแหล่งที่มาของเสียงโดยผ่านผู้พูดหรืออุปกรณ์ แล้วสามารถถอดเสียงเหล่านั้นออกมาเป็นความคิด ความเข้าใจ ประเมินค่า และใช้ประโยชน์จากสิ่งที่ฟัง

2. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านการฟังภาษาอังกฤษ

แนวคิดเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการฟัง ดังเช่น แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 140-144) กล่าวเกี่ยวกับแนวคิดด้านการฟังภาษาอังกฤษว่า การสอนการฟังเป็นกระบวนการในการฝึกนักเรียนให้ได้ฟังเสียงและสำเนียงที่ถูกต้องตามหลักภาษา โดยฟังจาก

ครูผู้สอนภาษา หรือเจ้าของภาษาเอง ทักษะการฟังเป็นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการพัฒนาภาษาของผู้เรียน ไปสู่ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน โดยกิจกรรมการสอนการฟังสามารถแบ่งได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ การฟังเพื่อรับรู้ และการฟังเพื่อความเข้าใจ

1) กิจกรรมการสอนทักษะการฟังเพื่อรับรู้

1.1) การสอนให้ฟังความแตกต่างของเสียงสระหรือเสียงพยัญชนะในแต่ละคำ ครูสามารถออกเสียงต่าง ๆ ให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า “one” หรือครูบอกว่า ถ้านักเรียนได้ยินเสียงสระในคำว่า “kick” ให้พูดว่า “one” ถ้าได้ยินเสียงสระในคำว่า “keep” ให้พูดว่า “two” หรือครูให้นักเรียนบอกว่าคำศัพท์ที่ครูพูดแต่ละคู่มีเสียงเหมือนหรือแตกต่างกันเช่น meet-seat นักเรียนตอบว่า “same” ship-chip นักเรียนตอบ “different”

1.2) การสอนให้ฟังระดับ เสียงสูงต่ำในประโยค ครูใช้ประโยคคำถามประเภท Yes – No Question จะขึ้นเสียงสูงที่ท้ายประโยค ซึ่งต่างจากประโยคคำถามประเภท WH question เช่น Can you swim? หรือ Where do you swim?

2) กิจกรรมการสอนทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ

2.1) กิจกรรมก่อนการฟัง เป็นกิจกรรมนำเข้าสู่การฟังที่จัดขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียนก่อนที่จะฟังเรื่องราวจริงของบทเรียน โดยมีจุดประสงค์ที่จะเป็นข้อมูลพื้นฐานด้านความรู้ ความคิด เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง ตัวอย่างกิจกรรมก่อนการฟัง เช่น การใช้รูปภาพที่เกี่ยวข้องกับการฟัง การเขียนรายการคำศัพท์ที่ได้ยิน การอ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง และการทบทวนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

2.2) กิจกรรมระหว่างการฟัง เป็นกิจกรรมที่ครูให้นักเรียนฟังเรื่องราวที่เตรียมมาสอน เน้นการช่วยสร้างกรอบความคิดให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่จะฟัง และจุดประสงค์ของการฟังสามารถทำได้ โดยฟังแล้วชี้ ฟังแล้วทำเครื่องหมายบนภาพ ฟังแล้วเลือกรูปภาพ ฟังแล้ววาดภาพ ฟังแล้วจับคู่กับประโยคที่ฟัง ฟังแล้วแสดงบทบาท ฟังแล้วเขียนเส้นทาง หรือฟังแล้วปฏิบัติตาม

2.3) กิจกรรมหลังการฟัง เป็นกิจกรรมที่ควรทำเป็นกลุ่มเพื่อให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนข้อมูล นอกจากตอบ คำถามจากเรื่องที่ฟังแล้วมักจะเป็นการตั้งคำถามหรือกิจกรรมนอกเหนือจากเนื้อเรื่อง โดยอาศัยข้อมูลจากกิจกรรมก่อนเรียน และระหว่างเรียน ตัวอย่างเช่น การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ หรือการรายงาน

นอกจากนี้ Chang (2016: 117-120) ได้อธิบายถึง การสอนการฟังให้เกิดประสิทธิภาพ โดยสามารถใช้ทฤษฎีพื้นฐานสามขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นก่อนการฟัง ขั้นนี้ถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญสำหรับผู้ที่จะเริ่มเรียน หากครูสามารถเตรียมพร้อมให้ผู้เรียนในขั้นนี้ได้ ก็จะมีแนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จในขั้นฟัง โดยสามารถจัดกิจกรรมได้ ดังนี้

1.1) บอกให้ทราบถึงจุดประสงค์การฟัง เช่น เพื่อทำความเข้าใจตัวบทนั้น เพื่อความบันเทิงเพื่อเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ เพื่อเรียนรู้แนวคิด หรือเพื่ออธิบายโดยการเติมบทความ ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย

1.2) กระตุ้นความรู้เดิม เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่กำลังจะฟัง อาจทำได้โดยการอภิปรายกลุ่ม โดยครูอาจให้นักเรียนหาความรู้ที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ฟังก่อนเข้ามาเรียนในห้องเรียน แล้วให้นักเรียนแบ่งปันความรู้ที่ได้มากับเพื่อน ๆ ในห้อง การอ่านบทความสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังบนสไลด์ วิธีนี้จะช่วยกระตุ้นความรู้ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี การแสดงรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง เนื่องจากภาพบางอย่างสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนเข้ามาสู่การฟังได้ หรืออาจทำได้ โดยการการพิจารณาคำถามของเรื่องที่จะฟังก่อน ซึ่งเป็นอีกวิธีที่จะช่วยดึงความรู้เดิมออกมาได้ โดยครูสามารถถามคำถามที่เกี่ยวข้องกับงานที่จะฟัง ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเวลาขึ้นก่อนฟังได้อีกด้วย

1.3) ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับคำศัพท์วลีต่าง ๆ การออกเสียงคำ ประโยค และโครงสร้างทางภาษาที่นักเรียนอาจจะไม่มีความรู้มาก่อน โดยครูช่วยให้ความรู้ด้านนี้ก่อนที่จะให้นักเรียนเข้าสู่ขั้นฟัง

2) ชั้นระหว่างการฟัง

2.1) ให้ผู้เรียนทำงานง่าย ๆ ที่ใช้ทักษะการเขียน หรืออ่านเล็กน้อยเข้ามาช่วยเพื่อให้นักเรียนได้เห็นภาพจากการฟัง เช่น การเติมคำ หรือข้อความ ซึ่งการทำงานดังกล่าวสามารถลดภาระในการทำงานในเรื่องความจำของนักเรียน และมุ่งเป้าไปยังสิ่งที่ควรสนใจ

2.2) ให้นักเรียนได้ทำงานที่ได้รับคะแนน โดยครูใช้เสียงที่บันทึกไว้ล่วงหน้า และสามารถเล่นซ้ำ ๆ ได้ ครูควรสอนให้นักเรียนมุ่งเน้นที่จะฟังด้านต่าง ๆ ของข้อมูลในแต่ละครั้ง ตัวอย่างเช่น ในการฟังครั้งแรกให้ฟังเฉพาะส่วนที่สำคัญ ฟังน้ำเสียงหรืออารมณ์ของผู้พูดว่าเป็นอย่างไร เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่ไหน หรือผู้พูดมีความสัมพันธ์กันอย่างไร ถัดมาฟังครั้งที่สองให้ฟังรายละเอียดต่าง ๆ เช่น เวลาวันที่ แล้วจึงเติมสิ่งที่ได้ฟังลงไป และฟังครั้งที่สาม ให้จับประเด็นไปที่เนื้อหาที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ หรือยังไม่ชัดเจน เป็นต้น

3) ชั้นหลังการฟัง ในขั้นตอนนี้เป็นที่ย้ำความเข้าใจ ชี้ให้เห็นจุดที่ไม่ชัดเจน และสะท้อนถึงปัญหาหลังการฟัง อาจทำได้โดยการ

3.1) ทบทวนบทบันทึกเสียงโดยการอ่านขณะฟังหรืออ่านเพียงอย่างเดียวจะช่วยให้ นักเรียนยืนยันความเข้าใจของพวกเขาจากขั้นตอนก่อนหน้า

3.2) ประเมินขั้นตอนการฟังขณะนักเรียนสามารถสะท้อนถึงความยากลำบากที่พวกเขาพบในระหว่างขั้นตอนการฟังขณะที่ไม่สามารถจดจ่อกับการฟัง สิ่งที่ได้ยินข้อความที่ฟังเร็วเกินไปยากเกินไปหรือน่าเบื่อเกินไป

การสอนด้านการฟังภาษาอังกฤษดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ในการสอนด้านการฟังควรคำนึงถึงสถานการณ์ หรือบริบท โดยการเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับ และออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย ซึ่งการสอนด้านการฟังภาษาอังกฤษให้ประสิทธิภาพ โดยใช้กิจกรรมพื้นฐาน 3 ขั้นตอนหลัก ๆ ได้แก่ กิจกรรมก่อนการฟัง กิจกรรมระหว่างการฟัง และกิจกรรมหลังการฟัง

3. องค์ประกอบของการฟัง

ลัดดา แพรภักดิ์พิศุทธิ์ (2552: 16-17) ได้สรุปถึงองค์ประกอบของการฟังและการพูด ซึ่ง ประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบสำคัญ ดังต่อไปนี้

1) ผู้พูด หมายถึง ผู้ที่ต้องการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเอง รู้จักเลือกใช้วิธีการในการถ่ายทอดได้อย่างเหมาะสม รู้จักใช้ภาษา น้ำเสียงและอากัปกริยาต่าง ๆ ได้กลมกลืนกับ เนื้อหาที่น่าเสนอ

2) สาร หมายถึง เนื้อหาสาระที่ผู้พูดต้องการส่งไปยังผู้ฟัง เนื้อหาของสารที่ดีควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้ฟัง อีกทั้ง เป็นประโยชน์สอดคล้องกับความสนใจของผู้ฟัง เป็นเรื่องที่ตัวผู้พูดมีความถนัดและมีความรู้เป็นอย่างดี

3) สื่อ หมายถึง สิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้ความคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟัง เช่น น้ำเสียง สีหน้า กริยาท่าทางแสงสว่าง รวมทั้งโสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ หากผู้พูดใช้สื่อได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด จะทำให้การพูดประสบความสำเร็จได้ง่ายยิ่งขึ้น

4) ผู้ฟัง หมายถึง ผู้รับสารซึ่งอาจจะเป็นบุคคลเดียว หรือหลายคนก็ได้ ผู้ฟังที่ดีต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการจับใจความ และสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเรื่องที่ได้ยิน ได้ฟังมีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด

5) สภาพแวดล้อม หมายถึง เวลา โอกาส และสถานที่ ที่ใช้ในการพูดครั้งนั้น ๆ

ส่วน Careerforce (2015) ได้อธิบายว่า มีองค์ประกอบหลัก 6 ประการ ได้แก่ ผู้พูด (sender) ผู้ฟัง(receiver) สาร (message) ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) ช่องทางการสื่อสาร (channel) และ บริบท (context)

การสื่อสารเป็นกระบวนการสองทาง ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น ซึ่งจะเกี่ยวกับการรับส่งข้อความ ความคิดหรือข้อมูล และการตอบสนอง นอกจากนี้ยัง เกี่ยวข้องกับการฟัง การประมวลผลข้อมูล การทำความเข้าใจข้อมูล และการตอบกลับข้อความเหล่านี้ โดยผู้พูดส่งจะส่งสารไปยังผู้ฟังและผู้ฟังรับสารนั้นมาแปลผล และทำความเข้าใจมัน ผู้ฟังมักจะตอบกลับด้วยการส่งสารของตนเอง ซึ่งความสำเร็จในการสื่อสารสามารถตรวจสอบได้ โดยการให้ข้อมูลป้อนกลับหรือข้อเสนอแนะจากผู้ฟังหรือบุคคลที่ได้รับสารนั่นเอง ซึ่งช่องทางการสื่อสารและบริบทหรือสถานการณ์ก็มีส่วนสำคัญด้วย

กล่าวโดยสรุปคือองค์ประกอบของการฟังแลพูดจะต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ผู้พูด ผู้ฟัง สาร หรือข้อความ สื่อหรือช่องทางการสื่อสาร บริบทหรือสภาพแวดล้อม และข้อมูลป้อนกลับจากผู้ฟัง เพื่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสารของผู้พูดและผู้ฟังนั่นเอง

4. กลวิธีในการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง

The New Teacher Center (2005: 2) ได้นำเสนอหกกลยุทธ์สำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองไว้ดังนี้

- 1) การพัฒนาคำศัพท์และภาษา โดยที่ครูแนะนำแนวคิดใหม่โดยการอภิปราย หรือพูดถึงคำศัพท์ที่เป็นหัวใจหลัก การสำรวจคำศัพท์เฉพาะทางจะช่วยจัดลำดับเนื้อหาของบทเรียนจากเล็กไปใหญ่ ซึ่งจะช่วยสร้างความรู้พื้นฐานของนักเรียน
- 2) ปฏิสัมพันธ์ที่ขึ้นไปด้วยวิธีนี้ ครูจะจัดโครงสร้างบทเรียนเพื่อให้นักเรียนทำงานร่วมกัน เพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่พวกเขาอ่านด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนร่วมกันเกี่ยวกับแนวคิดทางวิชาการในบทเรียน
- 3) การรู้คิดและการประเมินที่แท้จริงมากกว่าการให้นักเรียนจดจำข้อมูล หรือสิ่งที่สอน ครูควรสอนทักษะการคิดที่สำคัญต่อการเรียนรู้ด้วย เนื่องจาก การรับรู้ความสามารถเป็นทักษะสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองและทักษะที่ผู้อ่านใช้ภาษาใดก็ได้ และด้วยการประเมินที่แท้จริง ครูควรใช้กิจกรรมหลากหลายเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนและยอมรับว่านักเรียนที่เรียนภาษาที่สองต้องมีหลายวิธีที่จะแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะทางภาษาขั้นสูงทั้งหมด
- 4) การสอนที่ชัดเจน หรือการสอนโดยตรงเกี่ยวกับแนวความคิดการเรียนการสอน เกี่ยวกับภาษาและการใช้กลยุทธ์การอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งทั้งหมดนี้ เป็นสิ่งนักเรียนควรได้ทำในชั้นเรียน
- 5) การใช้บริบทที่มีความหมายหรือเป็นสากลในการเรียนการสอน คือ การเชื่อมโยงจากชีวิตประจำวันของนักเรียน และใช้เป็นตัวช่วยในการเพิ่มความสนใจในบทเรียน เมื่อนักเรียนมีความสนใจในบางสิ่งบางอย่างและสามารถเชื่อมต่อกับชีวิตหรือภูมิหลังทางวัฒนธรรมได้ก็จะมีแรงจูงใจมากขึ้น และเรียนรู้ในอัตราที่ดีขึ้น
- 6) การใช้โมเดลกราฟิก และภาพจริง การใช้อุปกรณ์ช่วย ภาพต่าง ๆ รวมถึงรูปภาพ ไดอะแกรม และแผนภูมิ ช่วยให้นักเรียนสามารถรับรู้ข้อมูลสำคัญและความสัมพันธ์กับแนวคิดได้อย่างง่ายดาย เนื่องจาก ภาพทำให้ทั้งภาษาและเนื้อหาช่วยให้นักเรียนเข้าถึงได้มากขึ้น

นอกจากนี้ The First Steps (2013) ยังให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาความสามารถ
ในด้านการฟังและพูดด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

ผู้พูดและผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายเพื่อช่วยให้พวกเขาเข้าใจและสร้าง
ภาษาพูด นักเรียนควรได้รับการสอนอย่างชัดเจนว่าจะเลือกและใช้กลยุทธ์ในการพูดและการฟังได้อย่างไร
และเพื่อให้เข้าใจว่าการใช้กลยุทธ์เหล่านี้ จะถูกกำหนดโดยบริบท รูปแบบ ข้อความและผู้ฟัง นักเรียนจึง
ควรใช้กลยุทธ์เหล่านี้ได้ตลอดกระบวนการพูดและการฟัง โดยกลยุทธ์ในการพูด และการฟัง ได้แก่ การ
คาดคะเนการพูดด้วยตนเอง การตั้งคำถามกับตัวเอง (รวมถึงการตั้งสมมุติฐานเหตุผลและชี้แจง) การสร้าง
ภาพ การสลับรหัส การกำหนดความสำคัญ การถอดความและสรุป การเชื่อมโยง การเปรียบเทียบ
การอนุมาน การสังเคราะห์ และการตรวจสอบและแก้ไข

เพื่อให้เป็นผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพนักเรียนจำเป็นต้องพัฒนาและฝึกการฟังในรูปแบบต่าง ๆ
ในบริบทที่แตกต่างกันออกไป เช่น ฟังเพลงในวิทยุ ฟังบรรยาย ฟังเพื่อนบอกเล่าเรื่องราวส่วนตัว หรือ
มีส่วนร่วมในการสัมภาษณ์ เป็นต้น การกระตุ้นให้นักเรียนตรวจสอบความเข้าใจระหว่างการฟัง และ
ตัดสินใจเลือกกลยุทธ์การฟังที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจ และนักเรียนจำเป็นต้องตระหนักถึงระดับ
ความเข้าใจของตนเองเพื่อตรวจสอบการคาดการณ์ของตนเองนักเรียนต้องพัฒนาความสามารถในการถาม
ตัวเองในฐานะผู้ฟัง การฟังเป็นงานที่ซับซ้อนมากและมองไม่เห็น ครูจึงต้องรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นภายใน
จิตใจของนักเรียน ครูควรให้การสนับสนุนนักเรียนในขั้นตอนนี้ โดยสาธิตตัวอย่าง และฝึกฝนกลยุทธ์ต่าง ๆ
ก่อนฟัง เช่น การคิดออกมادتง ๆ หรือ ครูอาจสะท้อนคิดหลังการฟังเกี่ยวกับประสิทธิภาพของกลยุทธ์
ที่ใช้ นอกจากนี้ ควรกระตุ้นให้นักเรียนถามคำถามตัวเองใช้พูด คำและวลีที่น่าสนใจซ้ำ ๆ สร้างคำถาม
เพื่อถามผู้พูดเชื่อมโยงสิ่งที่ฟังกับความรู้เดิมของนักเรียน ใช้การเปรียบเทียบและการอนุมานจดบันทึกสิ่งที่
ฟัง หรือคาดเดาเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังว่ากำลังฟังข้อเท็จจริง หรือความคิดเห็น เป็นต้น

ซึ่งขั้นตอนการฟังประกอบด้วย 3 ขั้นตอนที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ก่อนการฟังเป็นขั้นตอนของการเลือกประเภทของการฟังที่ต้องการ

ขั้นที่ 2 ระหว่างการฟังเป็นการสำรวจและทำความเข้าใจโดยใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ เช่น การตั้ง
คำถามกับตัวเองการ สังเคราะห์และการเชื่อมโยง

ขั้นที่ 3 หลังจากรับฟัง หลังจากฟังแล้วควรสะท้อนคิดและทบทวนสิ่งที่ได้ฟังมา

จากข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับแนวคิดและหลักการสอนการฟังภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถ
ของผู้เรียนสามารถสรุปข้อมูลดังกล่าวในตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 12 สรุปการสอนการฟังภาษาอังกฤษ

การสอนการฟังภาษาอังกฤษ	
ขั้นตอน	วิธีการ
<p>1. ขั้นก่อนฟัง เป็นกิจกรรมนำเข้าสู่การฟัง ที่จัดขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียน ก่อนที่จะฟังเรื่องราวจริงของบทเรียน โดยมีจุดประสงค์ที่จะเป็นข้อมูลพื้นฐาน ด้านความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. บอกให้ทราบถึงจุดประสงค์การฟัง 2. การอภิปรายกลุ่ม 3. การอ่านบทความสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง บนสไลด์ 4. การแสดงรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะฟัง 5. ทบทวนเกี่ยวกับคำศัพท์ วลีต่าง ๆ การออกเสียงคำ ประโยค และโครงสร้าง 6. อ่านคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในสารที่จะฟัง
<p>2. ขั้นระหว่างฟัง เป็นกิจกรรมที่ครูให้นักเรียนฟังเรื่องราวที่เตรียมมาสอน เน้นการช่วยสร้างกรอบความคิด ให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่จะฟัง และจุดประสงค์ของการฟัง</p>	<p>ควรสอนให้นักเรียนมุ่งเน้นที่จะฟังด้านต่าง ๆ ของข้อมูลในแต่ละครั้ง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร สามารถทำการฟังได้หลากหลายวิธีได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฟังแล้วชี้ 2. ฟังแล้วทำเครื่องหมายบนภาพ 3. ฟังแล้วเรื่องรูปภาพ 4. ฟังแล้ววาดภาพ 5. ฟังแล้วจับคู่กับประโยคที่ฟัง 6. ฟังแล้วแสดงบทบาท 7. ฟังแล้วเขียนเส้นทาง 8. ฟังแล้วปฏิบัติตาม
<p>3. ขั้นหลังจากการฟัง เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา ภายหลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการฟังแล้วเป็นการย้ำความเข้าใจ ชี้ให้เห็นจุดที่ไม่ชัดเจน สะท้อนคิด และสะท้อนปัญหาหลังการฟัง</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ทบทวนสิ่งที่ฟังโดยการอ่านขณะฟัง หรืออ่านเพียงอย่างเดียว 2. อาจฝึกทักษะการเขียน โดยให้เขียนตามคำบอก (Dictation) หรือ ประโยคที่ได้ฟังมาแล้ว

ตาราง 12 (ต่อ)

ขั้นตอน	การสอนการฟังภาษาอังกฤษ	วิธีการ
		3. ตั้งคำถามหรือกิจกรรมนอกเหนือจากเนื้อเรื่องโดยอาศัยข้อ มูลจากกิจกรรมก่อนเรียน และระหว่างเรียน 4. การอภิปรายหรือรายงานเกี่ยวกับสารที่ฟัง 5. การแสดงบทบาทสมมติ 6. ทำการประเมินขั้นตอนการฟัง

การเรียนการสอนเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษ สามารถกล่าวโดยสรุป คือ ครูควรให้ผู้เรียน รับผิดชอบต่อวัตถุประสงค์ของการเรียนก่อนจะเข้าสู่กิจกรรม การฟัง โดยกิจกรรมการฟังจะต้อง เชื่อมโยงกับบริบทและชีวิตประจำวันได้ การสอนการฟังจะต้องอาศัยกลยุทธ์ต่าง ๆ ในการสอน ซึ่งขั้นตอนการสอนการฟังภาษาอังกฤษ มี 3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ ขั้นตอนการฟัง ขั้นระหว่างการฟัง และขั้นหลังจากการฟัง ซึ่งผู้เรียนจะเรียนรู้ผ่านวิธีการที่หลากหลายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

5. การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง

สำหรับการวัดและประเมินความสามารถทางการฟังมีนักวิชาการที่ได้เสนอแนวทาง ในการวัดและประเมินความสามารถทางการฟังดังเช่น Valette & Disick (1972: 141-142, 152-153) ได้เสนอแนวทางการประเมินความสามารถด้านการฟังไว้ 5 ระดับ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1) ระดับทักษะกลไก นักเรียนเข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษา ต่างประเทศ สามารถพูดภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดีโดยอาศัยเสียงที่เขาได้ยิน แต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจ ความหมาย ขององค์ประกอบระหว่างความแตกต่างที่ได้ยิน

2) ระดับความรู้ นักเรียนเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่ได้รับการสอนมา สามารถทำ ตามคำสั่งที่คุ้นเคย เลือกภาพที่เหมาะสมและเลือกประโยคที่มีความหมายตรงกับสิ่งที่นักเรียนได้ยิน เนื้อหาทดสอบทั้งหมดจะปรากฏขึ้นตามที่ได้รับการสอนและโดยปกติจะมีเพียงประโยคเดียวในแต่ละครั้ง เท่านั้น

3) ระดับถ่ายโอน นักเรียนเข้าใจโครงสร้างประโยคและคำศัพท์ที่ถูกสอนมา นักเรียน สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงได้ เลือกตอบคำถามหรือประโยคได้อย่างเหมาะสมสมบูรณ์ และเข้าใจข้อความที่ประกอบด้วยหลายประโยค

4) ระดับสื่อสาร นักเรียนเข้าใจคำแนะนำ และคำอธิบายที่ให้ไว้ในภาษาต่างประเทศ นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายทั่วไปของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย สามารถคาดเดาอย่างชาญฉลาด ในสิ่งที่นักเรียนไม่เคยได้ยิน เมื่อพัฒนาพฤติกรรมนี้ นักเรียนจะสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็วจากการฟัง ภาษาพูดจากละคร ภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือทีวี

5) ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ นักเรียนสามารถวิเคราะห์ลักษณะของข้อความแสดงออกมาได้ สามารถแยกความแตกต่างระหว่างมาตรฐานภาษาต่าง ๆ และรับรู้ถึงความต่างทางสังคมผ่านการพูด นอกจากนี้ ยังสามารถเข้าใจความหมายโดยนัย และความหมายที่ชัดเจนของสิ่งที่ได้ยิน ให้ ความสำคัญกับความหมายที่ถูกถ่ายทอดโดยสามารถบอกถึงอารมณ์ และน้ำเสียงของผู้พูดได้

ระดับการฟังที่ American Council on the Teaching of Foreign Languages (ACTFL) (2012: 15-19) ได้ระบุไว้ 5 ระดับเช่นเดียวกัน ดังนี้

1) ระดับยอดเยี่ยมพิเศษ (Distinguished) ผู้ฟังสามารถเข้าใจรูปแบบ และลักษณะการพูด ที่หลากหลาย สามารถเข้าใจประเด็นเฉพาะทาง ผู้ฟังระดับยอดเยี่ยมสามารถเข้าใจภาษาที่ใช้ในโรงละคร คลาสสิก ภาพยนตร์ศิลปะ การประชุมสัมมนาทางวิชาชีพ การโต้วาทีทางวิชาการ การแถลงนโยบาย สาธารณะ การอ่านวรรณกรรม และ เรื่องตลกและการเล่นสำนวนมากที่สุดได้ ผู้ฟังระดับนี้สามารถเข้าใจ ข้อมูล น้ำเสียง และมุมมองความคิด และสามารถติดตามการโต้แย้งที่โน้มน้าวจิตใจได้ดี ใจ สามารถเข้าใจ ความคิดที่คาดเดาไม่ได้ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ซับซ้อน นอกจากนี้ ผู้ฟังระดับยอดเยี่ยมพิเศษนี้มีความสามารถในการฟังเพื่อเพิ่มความเข้าใจอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง เกี่ยวกับวัฒนธรรมและการพาดพิง ผู้ฟังในระดับยอดเยี่ยมพิเศษ สามารถให้ความสำคัญและชื่นชมภาษาพูดได้เช่นกัน

ผู้ฟังระดับยอดเยี่ยมพิเศษสามารถเข้าใจคำพูดที่เป็นนามธรรมสูง มีเทคนิคสูง หรือทั้งสองอย่าง เช่นเดียวกับคำพูดที่มีเนื้อหามาก คำศัพท์ยาก ๆ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อน ในระดับนี้ ผู้ฟังจะเข้าใจวาทกรรมที่มีความยาว มีโครงสร้างที่ซับซ้อน เต็มไปด้วยการอ้างอิงทางวัฒนธรรม สำนวน และภาษาพูด อีกทั้งผู้ฟังในระดับนี้สามารถเข้าใจข้อมูล ที่ละเอียดอ่อนหรือต้องใช้ความเชี่ยวชาญสูง ตลอดจนความสำคัญทางวัฒนธรรมทั้งหมดของสุภาษิตสั้น ๆ ที่มีความซับซ้อนทางภาษา เพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย

ผู้ฟังระดับยอดเยี่ยมพิเศษเข้าใจภาษาจากภายในกรอบวัฒนธรรมและสามารถเข้าใจ การใช้ของผู้พูดโดยมีความแตกต่างเล็กน้อยและละเอียดอ่อน อย่างไรก็ตาม ผู้ฟังระดับนี้อาจยังมี ปัญหาในการทำความเข้าใจภาษาถิ่นบางภาษาและภาษาที่ไม่เป็นมาตรฐานอย่างถ่องแท้

2) ระดับยอดเยี่ยม (Superior) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำพูดในภาษาถิ่นที่หลากหลายทั้ง หัวข้อที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย พวกเขาสามารถติดตามวาทกรรมขยายที่ซับซ้อนทางภาษา เช่น ที่พบใน สถานศึกษาและวิชาชีพ การบรรยาย สุนทรพจน์และรายงาน ความเข้าใจไม่ได้จำกัดอยู่ที่ความคุ้นเคย ของผู้ฟังในเรื่องนั้น ๆ อีกต่อไป แต่ยังคงมาจากคำสั่งโดยใช้คำศัพท์กว้าง ๆ มีความเข้าใจโครงสร้าง

และประสบการณ์ทางภาษาศาสตร์ที่มีความซับซ้อน ผู้ฟังระดับยอดเยี่ยม สามารถเข้าใจได้ไม่เพียงแต่สิ่งที่พูด แต่บางครั้งสิ่งที่ยังไม่ได้พูด ก็สามารถทำการอนุมานได้

ผู้ฟังระดับยอดเยี่ยม จะเข้าใจคำพูดที่มักใช้คำศัพท์เฉพาะทางที่แม่นยำ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อน คำพูดนี้มักจะเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เป็นนามธรรมในลักษณะที่เหมาะสมสำหรับผู้ฟังที่เป็นนักวิชาการและมืออาชีพ ซึ่งมีเหตุผลและสามารถอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

3) ระดับสูง (Advanced) ผู้ฟังสามารถเข้าใจแนวคิดหลักและรายละเอียดสนับสนุนส่วนใหญ่ในวาทกรรมที่เชื่อมโยงกันในหลากหลายประเด็น เรื่องที่สนใจทั่วไป เช่น ข่าวสาร คำอธิบาย คำแนะนำ เกร็ดเล็กเกร็ดน้อย หรือคำอธิบายเกี่ยวกับการเดินทาง เพื่อชดเชยข้อจำกัด ผู้ฟังสามารถควบคุมคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาโดยใช้ความรู้และบริบทในโลกแห่งความเป็นจริง ผู้ฟังอาจได้รับความหมายบางอย่างจากข้อความปากเปล่าในระดับที่สูงขึ้น หากพวกเขามีความคุ้นเคยอย่างมากกับหัวข้อหรือบริบท

ผู้ฟังระดับสูงเข้าใจคำพูดที่เป็นจริงและเชื่อมโยง คำพูดนี้ใช้ศัพท์และโครงสร้างที่ไม่ซับซ้อน วาทกรรมตรงไปตรงมาและจัดโดยทั่วไปในลักษณะที่ชัดเจนและคาดเดาได้

ผู้ฟังระดับสูงแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเข้าใจภาษาในหัวข้อต่าง ๆ ที่น่าสนใจทั่วไป พวกเขามีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างภาษาเพื่อทำความเข้าใจการอ้างอิงกรอบเวลาพื้นฐาน อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่มักจะเข้าใจ จำกัดเฉพาะวาทกรรมธรรมดาที่เป็นรูปธรรม

การฟังระดับสูงสามารถแบ่งเป็นระดับย่อยได้ดังนี้

3.1) ระดับย่อยสูงขั้นสูง (Advanced High) ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดายและมั่นใจในเรื่องเล่าทั่วไป และข้อความอธิบายที่มีความยาว ตลอดจนเนื้อหาที่เป็นข้อเท็จจริงที่ซับซ้อน เช่น บทสรุปหรือรายงาน สามารถติดตามประเด็นสำคัญบางประการของคำพูดที่ซับซ้อนหรือโต้แย้งในพื้นที่ที่มีความสนใจหรือความรู้เป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังสามารถเข้าใจความหมายจากคำพูด ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหรือสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย ในระดับย่อยขั้นสูงมาก ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อเท็จจริงที่น่าเสนอในวาทกรรมและมักจะสามารถรับรู้ได้ การอนุมานของผู้พูด อย่างไรก็ตาม มีแนวโน้มที่จะมีช่องว่างในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับข้อความที่ซับซ้อนที่เกี่ยวข้อง ประเด็นที่ได้รับการปฏิบัติในเชิงนามธรรมซึ่งโดยปกติแล้วผู้ฟังระดับขั้นสูงจะเข้าใจ

3.2) ระดับย่อยสูงขั้นกลาง (Advanced Mid) ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความบรรยายและคำอธิบายทั่วไป เช่น คำอธิบายแบบขยายของบุคคล สถานที่ และสิ่งของ และคำบรรยายเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ผู้ฟังเข้าใจข้อเท็จจริงหลักและข้อเท็จจริงย่อย ความเข้าใจไม่ได้มาจากความรู้ในสถานการณ์และเนื้อหาเท่านั้น แต่ยังมาจากสิ่งอำนวยความสะดวกโดยรวมที่เพิ่มขึ้นด้วย

3.3) ระดับย่อยสูงขั้นต่ำ (Advanced Low) ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความบรรยายและคำอธิบายสั้น ๆ ทั่วไปด้วยโครงสร้างพื้นฐานที่ชัดเจน แม้ว่าความเข้าใจของพวกเขาอาจไม่สม่ำเสมอ ผู้ฟังเข้าใจข้อเท็จจริงหลักและข้อเท็จจริงย่อย ความเข้าใจมักได้มาจากความรู้ในสถานการณ์และเนื้อหาสาระเป็นหลัก

4) ระดับกลาง (Intermediate) ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อมูลที่สื่อด้วยคำพูดความยาวประโยคง่าย ๆ ที่คุ้นเคยหรือในชีวิตประจำวัน หัวข้อ โดยทั่วไปแล้วสามารถเข้าใจคำพูดหนึ่งครั้งในขณะที่กำลังสนทนาแบบตัวต่อตัวหรือในกิจกรรมประจำวัน กิจกรรมด้านการฟัง เช่น การทำความเข้าใจข้อความที่มีบริบทสูง การประกาศอย่างตรงไปตรงมา หรือคำสั่งง่าย ๆ และ ทิศทาง ผู้ฟังต้องอาศัยการซ้ำย้ำทวน การกล่าวซ้ำ การถอดความ และเงื่อนไขของบริบท

ผู้ฟังระดับกลางเข้าใจคำพูดที่สื่อถึงข้อมูลพื้นฐาน คำพูดนี้เรียบง่าย เชื่อมโยงน้อยที่สุด และมีคำศัพท์ความถี่สูง ผู้ฟังระดับกลางจะจับใจความได้แม่นยำที่สุดเมื่อได้รับความหมายจากคำพูดที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมา พวกเขาสามารถเข้าใจข้อความที่พบในบริบทประจำวันที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี ผู้ฟังระดับกลางต้องการการฟังที่มีการควบคุม สภาพแวดล้อมที่พวกเขาได้ยินสิ่งที่พวกเขาอาจคาดหวังที่จะได้ยิน

การฟังระดับกลางสามารถแบ่งเป็นระดับย่อยได้ดังนี้

4.1) ระดับย่อยกลางขั้นสูง (Intermediate High) ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดายและมั่นใจ ด้วยประโยคยาว ๆ ง่าย ๆ ที่เป็นคำพูดในระดับพื้นฐานของบุคคลและสังคม สามารถเข้าใจความหมายจากข้อความทั่วไปที่เชื่อมโยงกัน เช่นเดียวกับผู้ฟังระดับสูงเข้าใจ ถึงแม้ว่าจะมีช่องว่างในการทำความเข้าใจเนื่องจากความรู้ที่จำกัด คำศัพท์และโครงสร้างของภาษาพูด

4.2) ระดับย่อยกลางขั้นกลาง (Intermediate Mid) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำพูดง่าย ๆ ประโยคง่าย ๆ จากการพูดในขณะนั้น ทั้งในบริบทส่วนบุคคลและสังคมขั้นพื้นฐานที่หลากหลาย ความเข้าใจมักถูกต้องด้วยความคุ้นเคยเป็นอย่างดีและ หัวข้อที่คาดเดาได้แม้ว่าจะเกิดความเข้าใจผิดเล็กน้อย ผู้ฟังในระดับนี้อาจเข้าใจบางความหมายมาจากการพูดเมื่อเทียบกับผู้ฟังระดับย่อยกลางขั้นสูงมาก

4.3) ระดับย่อยกลางขั้นต่ำ (Intermediate Low) ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อมูลบางอย่างจากคำพูดประโยคยาว ๆ ในแต่ละครั้งได้ ทั้งในบริบทส่วนบุคคลและสังคม แม้ว่าความเข้าใจมักจะไม่สม่ำเสมอ ผู้ฟังในระดับนี้จะแสดงความเข้าใจเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลยจากการพูดที่ผู้ฟังระดับสูงเข้าใจโดยทั่วไป

5) ระดับมือใหม่ (Novice) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำสำคัญ รับรู้จากแหล่งเกิดเสียง และ คาดการณ์ได้สูง เช่น ที่พบในการแนะนำตัวและมารยาทพื้นฐาน

ผู้ฟังระดับมือใหม่จะเข้าใจคำและวลีจากคำถามง่ายๆ ข้อความ และคำสั่งความถี่สูง โดยทั่วไปแล้ว ต้องการการทําซ้ำ การใช้ถ้อยคำ หรืออัตราการพูดที่ช้าลงเพื่อความเข้าใจ พวกเขาฟังเพื่อการสนับสนุนนอกภาษาเป็นอย่างมาก ได้รับความหมาย

ผู้ฟังระดับมือใหม่จะแม่นยำที่สุดเมื่อพวกเขาสามารถจดจำคำพูดที่พวกเขาคาดการณ์ได้ ด้วยประการเช่นนี้ ผู้ฟังเหล่านี้ มักจะจดจำมากกว่าเข้าใจอย่างแท้จริง การฟังของพวกเขาส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นที่ไม่ใช่ข้อความ

การฟังระดับมือใหม่สามารถแบ่งเป็นดังนี้

5.1) ระดับมือใหม่ขั้นสูง (Novice High) ผู้ฟังมักจะไม่สามารถเข้าใจข้อมูลจากการพูดประโยคยาว ๆ ได้อย่างสม่ำเสมอ ทั้งในบริบทส่วนบุคคลและสังคมที่มีการติดต่อสื่อสาร ถึงแม้ว่าความเข้าใจมักจะไม่สามารถสม่ำเสมอ หากผู้ฟังระดับนี้ได้เรียนรู้คำศัพท์แล้ว ก็จะสามารถเข้าใจคำพูดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่จำเป็นได้ เช่น ข้อความทั่ว ๆ ไป วลี หรือคำแนะนำ

5.2) ระดับมือใหม่ขั้นกลาง (Novice Mid) ผู้ฟังสามารถรับรู้และเริ่มเข้าใจตัวเลข บริบทคำ และวลี รวมทั้งคำที่มาจากรากศัพท์เดียวกันและคำยืม โดยทั่วไปแล้วพวกเขาเข้าใจมากกว่าวลีในเวลเดียวกัน และอาจต้องมีการทําซ้ำ ย้ำ ทวน

5.3) ระดับมือใหม่ขั้นต่ำ (Novice Low) ผู้ฟังสามารถจดจำคำที่แยกออกมาเป็นคำ ๆ หรือเริ่มเข้าใจวลีในบางครั้ง เมื่อได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ ผู้ฟังเหล่านี้แทบจะไม่มี ความเข้าใจในข้อความที่พูดเลย ไม่เข้าใจแม้แต่ในบริบทส่วนบุคคลและสังคมขั้นพื้นฐานที่สุด

สรุปได้ว่าการวัดและการประเมินผลความสามารถด้านการฟังของ Valette & Disick นั้นมี 5 ระดับด้วยกัน คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ และการวัดและการประเมินผลความสามารถด้านการฟังจาก ACTFL มี 5 ระดับด้วยกัน คือ ระดับยอดเยี่ยมพิเศษ (Distinguished) ระดับยอดเยี่ยม (Superior) ระดับสูง (Advanced) ซึ่งมีระดับย่อยสูงอีก 3 ระดับคือ 1) ระดับย่อยสูงขั้นสูง (Advanced High) 2) ระดับย่อยสูงขั้นกลาง (Advanced Mid) และ 3) ระดับย่อยสูงขั้นต่ำ (Advanced Low) ระดับกลาง (Intermediate) ซึ่งมีระดับย่อยกลางอีก 3 ระดับคือ 1) ระดับย่อยกลางขั้นสูง (Intermediate High) 2) ระดับย่อยกลางขั้นกลาง (Intermediate Mid) และ 3) ระดับย่อยกลางขั้นต่ำ (Intermediate Low) และระดับมือใหม่ (Novice) ซึ่งมีระดับย่อยมือใหม่อีก 3 ระดับเช่นกัน คือ 1) ระดับมือใหม่ขั้นสูง (Novice High) 2) ระดับมือใหม่ขั้นกลาง (Novice Mid) และ 3) ระดับมือใหม่ขั้นต่ำ (Novice Low) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดระดับความสามารถของการฟังในวิจัยเล่มนี้อยู่ในระดับกลางจาก ACTFL ตามระดับย่อยกลางขั้นกลาง (Intermediate Mid) ที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำพูดง่ายๆ ประโยคง่าย ๆ จากการพูดในขณะนั้น ทั้งในบริบทส่วนบุคคลและสังคมขั้นพื้นฐานที่หลากหลาย ความเข้าใจมักถูกต้องด้วยความคุ้นเคยเป็นอย่างดี และหัวข้อที่คาดเดาได้แม้ว่าจะเกิดความเข้าใจผิดเล็กน้อย

ซึ่งการวัดและการประเมินผลความสามารถด้านการฟังในระดับย่อยกลางชั้นกลาง (Intermediate Mid) มีความเหมาะสมที่สุดกับระดับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และสอดคล้องกับตัวชี้วัดด้านการฟังในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 13 ตารางเปรียบเทียบระหว่างตัวชี้วัดด้านการฟังภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับระดับการฟัง

ตัวชี้วัดด้านการฟัง	ระดับของการฟัง
ต1.1. ม 2/1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน	ระดับย่อยกลางชั้นกลาง (Intermediate Mid) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำพูดง่ายๆ ประโยคง่าย ๆ จากการพูดในขณะนั้น ทั้งในบริบทส่วนบุคคลและสังคมขั้นพื้นฐานที่หลากหลาย
ต1.1. ม 2/4 เลือกหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ บอกรายละเอียดสนับสนุน (supporting detail) และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างง่ายๆ ประกอบ	ความเข้าใจมักถูกตั้งด้วยความคุ้นเคยเป็นอย่างดีและ หัวข้อที่คาดเดาได้แม้ว่าจะเกิดความเข้าใจผิดเล็กน้อย ผู้ฟังในระดับนี้อาจเข้าใจบางความหมายมาจากการพูดเมื่อเทียบกับผู้ฟังระดับย่อยกลางชั้นสูงมาก

5.1 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง

สำหรับเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟังของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยการวัดทักษะการฟังหลายด้านด้วยกัน เช่น ทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ การฟังจับใจความสำคัญ การฟังเพื่อตอบคำถาม เป็นต้น ซึ่งแต่ละด้านของการวัดทักษะการฟังนั้นจะใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า หรือ Scoring Rubric ที่มีเกณฑ์การวัดที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ใช้เกณฑ์ โสภณวิชญ์ อินแก้ว ได้กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถด้านการฟัง โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 14 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง

ประเด็น การ ประเมิน	ระดับคะแนน				น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความเข้าใจ	สามารถ	สามารถ	สามารถ	ตอบคำถาม	1	4
	ตอบคำถาม	ตอบคำถาม	ตอบคำถาม	หลังจากที่		
	หลังจากที่	หลังจากที่	หลังจากที่	ฟังได้		
	ฟังได้	ฟังได้เป็น	ฟังได้	น้อยมาก		
	ทั้งหมด	ส่วนใหญ่	เล็กน้อย			
การจับ ใจความ สำคัญ	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้	2	8
	ทั้งหมด	เกือบ	เล็กน้อย	น้อยมาก		
		ทั้งหมด				
การรู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ ความหมาย คำศัพท์โดย	รู้ ความหมาย คำศัพท์	แทบไม่รู้ ความหมาย คำศัพท์เลย	1	4
	ทั้งหมด	ส่วนใหญ่	เล็กน้อย			
		และชัดเจน	และไม่ ชัดเจน			
การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ไม่	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้	1	4
	ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ถูกต้อง แต่ ค่อนข้างช้า	ค่อยถูกต้อง และ ค่อนข้างช้า	ถูกต้องน้อย มาก		
					รวม	20
					5	

เกณฑ์การประเมิน

16 - 20	คะแนน	ดีมาก
13 - 15	คะแนน	ดี
10 - 12	คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 10	คะแนน	ควรปรับปรุง

ที่มา: โสภณวิชญ์ อินแก้ว: เข้าถึง 19 กุมภาพันธ์ 2566 จาก <https://shorturl.asia/gCNUK>

เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษของต่างประเทศ
ได้มีระดับและด้านของการวัดที่แตกต่างกันเช่นกัน ดังเช่นเกณฑ์การวัดและการประเมินของ TFU
Foreign Language Assessment Rubrics

ตาราง 15 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง TFU

ทักษะ	N/A	ไม่สามารถ ปฏิบัติได้ 0	ระดับต่ำ 1	ระดับ จำเป็นต้อง พัฒนา 2	ระดับตรง ตามความ คาดหวัง 3	ระดับเกิน ความ คาดหวัง 4
เข้าใจคำสั่ง จากครู	ไม่มี คำแนะนำ ด้วยวาจา	ไม่สามารถ เข้าใจและ ปฏิบัติตาม คำสั่งได้เลย	ทำ ผิดพลาด อย่างมาก ในการทำ ความเข้าใจ คำแนะนำ และแทบ จะไม่ สามารถ ปฏิบัติตาม ด้วยความ ช่วยเหลือ จากผู้อื่น	ทำ ผิดพลาดใน การทำ ความเข้าใจ คำแนะนำ แต่สามารถ ปฏิบัติตาม ด้วยคำ ชี้แจงของ ผู้อื่น	ทำ ผิดพลาด เพียง เล็กน้อยใน การทำ ความเข้าใจ คำแนะนำ และไม่ สามารถ ปฏิบัติตาม โดยไม่ได้ รับความ ช่วยเหลือ จากผู้อื่น	สามารถ เข้าใจ คำแนะนำ ได้อย่าง ถูกต้องและ ปฏิบัติตาม ได้อย่างไม่ ขาดตก บกพร่อง

ตาราง 15 (ต่อ)

ทักษะ	N/A	ไม่สามารถปฏิบัติได้ 0	ระดับต่ำ 1	ระดับจำเป็นต้องพัฒนา 2	ระดับตรงตามความคาดหวัง 3	ระดับเกินความคาดหวัง 4
เข้าใจ	ไม่มี	ไม่สามารถ	ทำ	ทำผิดพลาด	ทำผิดพลาด	สามารถ
คำถามจาก	คำถาม	เข้าใจ	ผิดพลาด	ในการทำ	เพียง	เข้าใจ
ครู	ทางวาจา	คำถามและไม่มีการตอบกลับ	อย่างมากในการทำ ความเข้าใจ คำถามและให้คำตอบที่ไม่ชัดเจนเท่านั้น	ความเข้าใจ คำถาม แต่อาจให้คำตอบที่ค่อนข้างไม่ชัดเจน	เล็กน้อยใน การทำความเข้าใจ คำถามและสามารถให้ คำตอบที่เหมาะสมได้บ้าง	คำถามได้ อย่าง ถูกต้องและให้คำตอบได้เพียงพอ
เข้าใจคำสั่ง	ไม่มี	ไม่สามารถ	เข้าใจ	ทำผิดพลาด	ทำผิดพลาด	สามารถ
จากสิ่งที่ถูก	คำแนะนำ	เข้าใจและ	คำแนะนำ	บางอย่างใน	เพียง	เข้าใจ
บันทึก	ด้วยวาจา	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้เลย	และปฏิบัติตามแทบไม่ได้เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น	การทำความเข้าใจ คำแนะนำ แต่สามารถปฏิบัติตามด้วยคำสั่งแรงของผู้อื่น	เล็กน้อยใน การทำความเข้าใจ คำแนะนำ คำแนะนำ และไม่สามารถปฏิบัติตาม โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น	คำแนะนำ ได้อย่าง ถูกต้องและ ปฏิบัติตาม ได้อย่างไม่มีปัญหา

ตาราง 15 (ต่อ)

ทักษะ	N/A	ไม่สามารถปฏิบัติได้ 0	ระดับต่ำ 1	ระดับ จำเป็นต้องพัฒนา 2	ระดับตรงตามความคาดหวัง 3	ระดับเกินความคาดหวัง 4
เข้าใจ	ไม่มี	ไม่เข้าใจ	ทำ	ทำผิดพลาด	ทำผิดพลาด	สามารถ
คำถามจาก	คำแนะนำ	คำถามไม่	ผิดพลาด	ในคำถาม	เพียง	เข้าใจคำถาม
สิ่งที่ถูก	ด้วยวาจา	มีการตอบ	อย่างมาก	ความเข้าใจ	เล็กน้อยใน	ได้อย่าง
บันทึก		กลับเลย	ในการทำ	แต่อาจให้	การทำความเข้าใจ	ถูกต้องและ
			ความเข้าใจ	คำตอบที่ไม่	เข้าใจคำถาม	ให้คำตอบได้
			คำถามและ	ชัดเจน	และสามารถ	เพียงพอ
			ให้คำตอบที่		ให้คำตอบที่	
			ไม่ชัดเจน		เหมาะสมได้	
					บ้าง	
เข้าใจ	ไม่มี	ไม่สามารถ	ทำ	ทำผิดพลาด	ทำผิดพลาด	สามารถ
ผู้ร่วมงาน	กิจกรรม	เข้าใจการ	ผิดพลาด	ในการทำ	เพียง	เข้าใจได้
ในงานคู่	การ	พูดคุยได้	อย่างมาก	ความเข้าใจ	เล็กน้อยใน	อย่างถูกต้อง
หรือกลุ่ม	สื่อสารที่	เลยและไม่	ในการทำ	แต่สามารถ	การทำความเข้าใจ	และติดตาม
	ทำ	สามารถ	ความเข้าใจ	ติดตาม	เข้าใจและ	กิจกรรมการ
		ติดตาม	ผู้อื่นและ	กิจกรรมการ	สามารถ	สื่อสารอย่าง
		กิจกรรม	แทบจะไม่	สื่อสารได้ใน	ติดตาม	กระตือรือร้น
		การสื่อสาร	สามารถ	ระดับหนึ่ง	กิจกรรมการ	
		ได้เลย	ติดตาม		สื่อสารได้	
			กิจกรรม		โดยไม่มี	
			การสื่อสาร		ปัญหา	
			ได้			

ที่มา: TFU Foreign Language Assessment Rubrics: เข้าถึง 19 กุมภาพันธ์ 2566 จาก https://www.tfu.ac.jp/students/arpn890000001rchat/rubric_languages_english.pdf

เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษของ ED ถือเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของการวัดและการประเมินผลการฟังที่มี 5 ประเด็นด้วยกันดังตาราง 16

ตาราง 16 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟังของ ED

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ความเข้าใจ	นักเรียนเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด และสามารถตอบคำถามความเข้าใจ 3 ข้อได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนเข้าใจเรื่องราวส่วนใหญ่ และสามารถตอบคำถามความเข้าใจ 2 ข้อได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องบางส่วน และสามารถตอบคำถามจับใจความได้ถูกต้อง 1 ข้อ	นักเรียนมีปัญหาในการทำความเข้าใจหรือจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่
การฟัง	นักเรียนตั้งใจฟังอย่างเจียบๆ ไม่ขัดจังหวะ และนั่งประจำที่ที่กำหนดไว้โดยไม่กวนใจผู้อื่นหรือกระสับกระส่าย	นักเรียนฟังอย่างเจียบ ๆ และไม่ขัดจังหวะ ขยับสองสามครั้ง แต่ไม่ทำให้คนอื่นเสียสมาธิ	นักเรียนขัดจังหวะหนึ่งหรือสองครั้ง แต่ความคิดเห็นที่เกี่ยวข้อง อยู่ในที่นั่งที่กำหนดโดยไม่รบกวนการเคลื่อนไหว	นักเรียนมักจะขัดจังหวะด้วยการกระซิบ แสดงความคิดเห็นหรือส่งเสียงดังที่ทำให้เสียสมาธิหรือเดินไปมาในลักษณะที่ทำให้เสียสมาธิ
การมีส่วนร่วมด้วยความเต็มใจ	นักเรียนอาสาสมัครตอบคำถามเป็นประจำและพยายามตอบคำถามที่เขา / เธอถามด้วยความเต็มใจ	นักเรียนอาสาสมัครหนึ่งหรือสองครั้งและพยายามตอบคำถามที่เธอถูกถามด้วยความเต็มใจ	นักเรียนไม่อาสาตอบ แต่พยายามตอบคำถามที่เขา/เธอถามด้วยความเต็มใจ	นักเรียนไม่เต็มใจเข้าร่วม

ตาราง 16 (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
การคิดเกี่ยวกับตัวละคร	นักเรียนอธิบายว่าตัวละครอาจรู้สึกอย่างไรในบางจุดของเรื่องและชี้ภาพหรือคำเพื่อสนับสนุนการตีความของเขา/เธอโดยไม่ต้องถาม	นักเรียนอธิบายว่าตัวละครอาจรู้สึกอย่างไรในบางจุดของเรื่องและชี้ให้เห็นรูปภาพหรือคำเพื่อสนับสนุนการตีความของเขา/เธอเมื่อถูกถาม	นักเรียนอธิบายว่าตัวละครอาจรู้สึกอย่างไรในบางจุดของเรื่องราว แต่ไม่ได้ชี้ให้เห็นถึงหลักฐานสนับสนุนเมื่อถูกถาม	นักเรียนไม่สามารถอธิบายได้ว่าตัวละครรู้สึกอย่างไร ณ จุดหนึ่งของเรื่อง
การให้ความร่วมมือ	นักเรียนกำลังดูหน้าที่ถูกต้องและตั้งใจอ่านโดยใช้ตาหรือนิ้วตามคำที่อ่านออกเสียง	นักเรียนอยู่ในหน้าที่ถูกต้องและมักจะดูเหมือนตั้งใจอ่านแต่ดูที่ผู้อ่านหรือรูปภาพเป็นครั้งคราว สามารถค้นหาสถานที่ได้ง่ายเมื่อเรียกอ่าน	นักเรียนอยู่ในหน้าที่ถูกต้องและดูเหมือนว่าจะอ่านตามในบางครั้ง อาจมีปัญหาเล็กน้อยในการหาสถานที่เมื่อต้องอ่าน	นักเรียนอ่านผิดหน้าหรืออ่านข้ามหน้าหรือข้ามหลังคนที่อ่าน ออกเสียงอย่างชัดเจน

ที่มา: ED: เข้าถึง 19 กุมภาพันธ์ 2566 จาก <https://shorturl.asia/CNVYo>

จากตัวอย่างเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟังดังกล่าวสรุปได้ว่า เกณฑ์การวัดและการประเมินความสามารถการฟังในรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่าหรือ Scoring Rubric มีหลากหลายรูปแบบด้วยกันขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้สอนหรือผู้วัด ซึ่งในวิจัยเล่มนี้ ผู้วิจัยจะวัดความสามารถด้านการฟังในด้านการจับใจความสำคัญ ความเข้าใจ และด้านการรู้ความหมาย คำศัพท์ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 17 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟัง

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				รวมคะแนน
	4	3	2	1	
การจับใจความสำคัญ	จับใจความสำคัญ ของเนื้อหาได้ ทั้ง 4 ข้อ	จับใจความสำคัญ ของเนื้อหาได้ 3 ข้อ	จับใจความสำคัญ ของเนื้อหาได้ 2 ข้อ	จับใจความสำคัญ ของเนื้อหาได้ไม่ เกิน 1 ข้อ	4
ความเข้าใจ	สามารถตอบคำถาม หลังจากฟัง ได้ 10-12 ข้อ	สามารถตอบคำถาม หลังจากฟัง ได้ 7-9 ข้อ	สามารถตอบคำถาม หลังจากฟัง ได้ 4-6 ข้อ	สามารถตอบคำถาม หลังจากฟัง ได้ไม่เกิน 3 ข้อ	4
การรู้ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้ง 4 ข้อ	รู้ความหมาย คำศัพท์ 3 ข้อ	รู้ความหมาย คำศัพท์ 2 ข้อ	รู้ความหมาย คำศัพท์ไม่เกิน 1 ข้อ	4
คะแนนเต็ม					12

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก (Very Good)

ช่วงคะแนน 7 - 9 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดี (Good)

ช่วงคะแนน 4 - 6 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ (Fair)

ช่วงคะแนน 0 - 3 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับควรปรับปรุง (Improved)

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความสามารถด้านการพูด

การพูด หมายถึงการสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งอากัปกิริยาท่าทาง ของผู้พูด อย่างมี ประสิทธิภาพ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการให้ผู้ฟัง รับรู้และ ตอบสนองตาม จุดมุ่งหมายที่ผู้พูดตั้งใจไว้ (คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 2551: 107)

เตือนใจ อัฐวงศ์ (2557) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า หมายถึง การรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากแหล่งของเสียง ซึ่งอาจจะรับรู้ผ่านผู้พูดโดยตรงหรือรับรู้ผ่านอุปกรณ์บันทึกเสียงแบบต่าง ๆ โดยแหล่งเสียงจะส่งผ่านประสาทสัมผัสทางหูเข้ามา แล้วผู้ฟังเกิดการรับรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยิน จากนั้นนำความหมายที่ได้รับรู้ไปพิจารณาทำความเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูด ประเมินค่าสารที่ได้ฟัง และสามารถนำสารที่ได้จากการฟังไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันของตนได้

ทวีศักดิ์ ชูมา (2560) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การสนทนาระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป โดยถ่ายทอดความคิด แลกเปลี่ยนข่าวสารโดยใช้ภาษาและท่าทางที่ถูกต้องเหมาะสมกับ สถานการณ์ ต้องมีองค์ประกอบแยกย่อย เช่น รู้คำศัพท์ที่เหมาะสม ใช้หลักไวยากรณ์และรูปแบบประโยคอย่างถูกต้อง ออกเสียงและเน้นเสียงได้ถูก และเข้าใจวัฒนธรรมของการพูดหรือวัฒนธรรมทางภาษา

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึงการสื่อสารโดยใช้ภาษาผ่านถ้อยคำ น้ำเสียง เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความต้องการให้แก่ผู้ฟังได้รับรู้และสามารถตอบสนองได้

2. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสอนด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558: 149-150) ก็ได้กล่าวถึง การสอนการพูดภาษาอังกฤษว่า ผู้พูดจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาและสิ่งที่พูด และจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน เพื่อให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีสภาพการเรียนการสอนที่เหมาะสม และต้องใช้ภาษาที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ฉะนั้น การเรียนการสอนจึงควรเน้นเกี่ยวกับความถูกต้องในเรื่องเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์และกระบวนการ โดยขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษประกอบด้วย 3 ขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นบอกวัตถุประสงค์ คือ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
- 2) ขั้นเสนอเนื้อหา คือ การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาต้องการจะบอกอะไร สิ่งที่จะพูด สถานที่ ๆ จะพูด เนื้อหาที่จะพูดมีอะไรบ้าง
- 3) ขั้นการฝึกฝนและการถ่ายโอน คือ การฝึกกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินสำนวนหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

การสอนด้านการพูดภาษาอังกฤษสามารถสรุปได้ว่า ในการสอนด้านการพูดต้องอาศัยขั้นตอนในการสอนพูดสามารถแบ่งได้เป็น 3 ชั้น ได้แก่ ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นฝึกฝนและการถ่ายโอนข้อมูล

3. องค์ประกอบของการพูด

ลัดดา แพรภทพิศุทธิ (2552: 16-17) ได้สรุปถึงองค์ประกอบของการฟังและการพูด ซึ่งประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบสำคัญ ดังต่อไปนี้

1) ผู้พูด หมายถึง ผู้ที่ต้องการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเอง รู้จักเลือกใช้วิธีการในการถ่ายทอดได้อย่างเหมาะสม รู้จักใช้ภาษา น้ำเสียงและอากัปกริยาต่าง ๆ ได้กลมกลืนกับ เนื้อหาที่น่าเสนอ

2) สาร หมายถึง เนื้อหาสาระที่ผู้พูดต้องการส่งไปยังผู้ฟัง เนื้อหาของสารที่ดีควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้ฟัง อีกทั้ง เป็นประโยชน์สอดคล้องกับความสนใจของผู้ฟัง เป็นเรื่องที่ตัวผู้พูดมีความถนัดและมีความรู้เป็นอย่างดี

3) สื่อ หมายถึง สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้ความคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟัง เช่น น้ำเสียง สีหน้า กิริยาท่าทางแสงสว่าง รวมทั้งโสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ หากผู้พูดใช้สื่อได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด จะทำให้การพูดประสบความสำเร็จได้ง่ายยิ่งขึ้น

4) ผู้ฟัง หมายถึง ผู้รับสารซึ่งอาจจะเป็นบุคคลเดียว หรือหลายคนก็ได้ ผู้ฟังที่ดีต้องเป็น ผู้ที่มีความสามารถในการจับใจความ และสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเรื่องที่ได้อ่าน ได้ฟังมีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด

5) สภาพแวดล้อม หมายถึง เวลา โอกาส และสถานที่ ที่ใช้ในการพูดครั้งนั้น ๆ

ส่วน Careerforce (2015) ได้อธิบายว่า มีองค์ประกอบหลัก 6 ประการ ได้แก่ ผู้พูด (sender) ผู้ฟัง(receiver) สาร (message) ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) ช่องทางการสื่อสาร (channel) และ บริบท (context)

การสื่อสารเป็นกระบวนการสองทาง ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนสองคนหรือมากกว่า นั้น ซึ่งจะเกี่ยวกับการรับส่งข้อความ ความคิดหรือข้อมูล และการตอบสนอง นอกจากนี้ยัง เกี่ยวข้องกับการฟัง การประมวลผลข้อมูล การทำความเข้าใจข้อมูล และการตอบกลับข้อความเหล่านี้ โดยผู้พูดส่งจะส่งสารไปยังผู้ฟังและผู้ฟังรับสารนั้นมาแปลผล และทำความเข้าใจมัน ผู้ฟังมักจะตอบกลับด้วยการส่งสารของตนเอง ซึ่งความสำเร็จในการสื่อสาร สามารถตรวจสอบได้ โดยการให้ข้อมูลป้อนกลับหรือข้อเสนอแนะจากผู้ฟังหรือบุคคลที่ได้รับสารนั่นเอง ซึ่งช่องทาง การสื่อสารและบริบท หรือสถานการณ์ก็มีส่วนสำคัญด้วย

กล่าวโดยสรุปคือองค์ประกอบของการฟังแลพูดจะต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ผู้พูด ผู้ฟัง สาร หรือข้อความ สื่อหรือช่องทางการสื่อสาร บริบทหรือสภาพแวดล้อม และข้อมูลป้อนกลับจากผู้ฟัง เพื่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสารของผู้พูดและผู้ฟังนั่นเอง

4. กลวิธีในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด

The New Teacher Center (2005: 2) ได้นำเสนอหกกลยุทธ์สำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองไว้ดังนี้

1) การพัฒนาคำศัพท์และภาษา โดยที่ครูแนะนำแนวคิดใหม่โดยการอภิปราย หรือพูดถึงคำศัพท์ที่เป็นหัวใจหลัก การสำรวจคำศัพท์เฉพาะทางจะช่วยจัดลำดับเนื้อหาของบทเรียนจากเล็กไปใหญ่ ซึ่งจะช่วยสร้างความรู้พื้นฐานของนักเรียน

2) ปฏิสัมพันธ์ที่ชี้นำด้วยวิธีนี้ ครูจะจัดโครงสร้างบทเรียนเพื่อให้นักเรียนทำงานร่วมกัน เพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่พวกเขาอ่านด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนร่วมกันเกี่ยวกับแนวคิดทางวิชาการในบทเรียน

3) การรู้คิดและการประเมินที่แท้จริงมากกว่าการให้นักเรียนจดจำข้อมูล หรือสิ่งที่สอน ครูควรสอนทักษะการคิดที่สำคัญต่อการเรียนรู้ด้วย เนื่องจาก การรับรู้ความสามารถเป็นทักษะสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองและทักษะที่ผู้อ่านใช้ภาษาใดก็ได้ และด้วยการประเมินที่แท้จริง ครูควรใช้กิจกรรมหลากหลายเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนและยอมรับว่านักเรียนที่เรียนภาษาที่สองต้องมีหลายวิธีที่จะแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะทางภาษาขั้นสูงทั้งหมด

4) การสอนที่ชัดเจน หรือการสอนโดยตรงเกี่ยวกับแนวความคิดการเรียนการสอนเกี่ยวกับภาษาและการใช้กลยุทธ์การอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งทั้งหมดนี้ เป็นสิ่งนักเรียนควรได้ทำในชั้นเรียน

5) การใช้บริบทที่มีความหมายหรือเป็นสากลในการเรียนการสอน คือ การเชื่อมโยงจากชีวิตประจำวันของนักเรียน และใช้เป็นตัวช่วยในการเพิ่มความสนใจในบทเรียน เมื่อนักเรียนมีความสนใจในบางสิ่งบางอย่างและสามารถเชื่อมต่อกับชีวิตหรือภูมิหลังทางวัฒนธรรมได้ก็จะมีแรงจูงใจมากขึ้น และเรียนรู้ในอัตราที่ดีขึ้น

6) การใช้โมเดลกราฟิก และภาพจริง การใช้อุปกรณ์ช่วย ภาพต่าง ๆ รวมถึงรูปภาพ ไตอะแกรม และแผนภูมิ ช่วยให้นักเรียนสามารถรับรู้ข้อมูลสำคัญและความสัมพันธ์กับแนวคิดได้อย่างง่ายดาย เนื่องจาก ภาพทำให้ทั้งภาษาและเนื้อหาช่วยให้นักเรียนเข้าถึงได้มากขึ้น

นอกจากนี้ The First Steps Team (2013) ยังให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาความสามารถในด้านการฟังและพูดด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

ผู้พูดและผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายเพื่อช่วยให้พวกเขาเข้าใจและสร้างภาษาพูด ซึ่งนักเรียนควรได้รับการสอนอย่างชัดเจนว่าจะเลือกและใช้กลยุทธ์ในการพูดและการฟังได้อย่างไร และเพื่อให้เข้าใจว่าการใช้กลยุทธ์เหล่านี้ จะถูกกำหนดโดยบริบท รูปแบบ ข้อความและผู้ฟัง นักเรียนจึงควรใช้กลยุทธ์เหล่านี้ได้ตลอดกระบวนการพูดและการฟัง โดยกลยุทธ์ในการพูด และการฟัง

ได้แก่ การคาดคะเนการพูดด้วยตนเอง การตั้งคำถามกับตัวเอง รวมถึงการตั้งสมมุติฐานเหตุผลและชี้แจง การสร้างภาพ การสลับรหัส การกำหนดความสำคัญ การถอดความและสรุป การเชื่อมโยง การเปรียบเทียบ การอนุมาน การสังเคราะห์ และการตรวจสอบและแก้ไข

กระบวนการพูดที่ประกอบด้วยสามขั้นตอนที่แตกต่างกัน ในสถานการณ์การพูดที่คุ้นเคย ผู้พูดจะผ่านขั้นตอนเหล่านี้โดยอัตโนมัติ แต่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคยหรือไม่รู้จัก ผู้พูดจำเป็นต้องควบคุมกลยุทธ์ที่พวกเขาใช้อย่างมีสติ จึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับแต่ละขั้นตอนของกระบวนการนี้

ขั้นที่ 1 ก่อนการพูด ผู้พูดควรตัดสินใจว่าจะพูดอะไร จะพูดอย่างไร และใครเป็นเป็นผู้ฟัง

ขั้นที่ 2 ระหว่างการพูด ผู้พูดจะต้องพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ เช่น การเข้าใจคำศัพท์การออกเสียงการใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมการกระทำที่ไม่ใช่คำพูด การจัดการปฏิกริยาและการตอบสนองของผู้ฟังความสามารถในการจดจำและแก้ไขความเข้าใจผิดหรือการยุติการสื่อสาร

ขั้นที่ 3 หลังจากการพูด ผู้พูดอาจต้องตอบคำถาม ชี้แจงความคิด ปรับปรุงแก้ไขความเข้าใจผิด และอธิบายแนวคิดต่าง ๆ ที่ไม่เข้าใจ อาจจบลงด้วยการทบทวนขั้นตอนเพื่อชี้แจงและยืนยันความเข้าใจของตนเอง

จากข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับแนวคิดและหลักการสอนการพูดภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถของผู้เรียน สามารถสรุปข้อมูลดังกล่าวในตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 18 สรุปการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

การสอนการพูดภาษาอังกฤษ	
ขั้นตอน	วิธีการ
1. ชื่นบอจุดประสงค์และขั้นเสนอเนื้อหา ผู้สอนควรจะให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน	1. บอกโดยการตั้งคำถาม 2. เล่าเรื่องหรือใช้สื่อต่าง ๆ 3. หลังจากนำเสนอเนื้อหา ซึ่งอยู่ในรูปแบบบริบทให้นักเรียน สังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของ ของข้อความที่จะพูด ผู้พูดเป็นใคร มีความ รับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาต้องการจะบอกอะไร สิ่งที่จะพูด สถานที่ ๆ จะพูด และเนื้อหา ที่จะพูด มีอะไรบ้าง

ตาราง 18 (ต่อ)

การสอนการพูดภาษาอังกฤษ	
ขั้นตอน	วิธีการ
2. ขั้นการฝึก การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา	1. ฝึกพูดพร้อม ๆ กันหรือเป็นคู่ โดยการฝึกเริ่มจากการมีกรอบหรือการควบคุม ต่อมาก็คัดการควบคุมลง จนนักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ 2. สอนให้ได้ยินสำนวนหลายๆ แบบ และเป็นสำนวนที่เจ้าของภาษาใช้จริง และส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ ใกล้เคียงกับสถานการณ์ ที่เป็นจริง
3. ขั้นถ่ายโอน เป็นขั้นตอนที่นำความรู้ที่ได้มาใช้ในรูปแบบการใช้ภาษาอย่างอิสระ ใกล้เคียงกับสถานการณ์เป็นจริง	1. การทำบทบาทสมมติ 2. การนำเสนอ 3. การสาธิต

การเรียนการสอนเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ สามารถกล่าวโดยสรุป คือ ครูควรให้ผู้เรียนรับทราบถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนก่อนจะเข้าสู่กิจกรรมการพูด โดยกิจกรรมการพูดจะต้องเชื่อมโยงกับบริบทและชีวิตประจำวันได้ การสอนการพูดจะต้องอาศัยกลยุทธ์ต่าง ๆ ในการสอน ซึ่งขั้นตอนการสอนการพูดภาษาอังกฤษประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นบอกจุดประสงค์และขั้นเสนอเนื้อหา ขั้นฝึก และขั้นถ่ายโอนที่นำความรู้มาใช้ให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ซึ่งผู้เรียนจะเรียนรู้ผ่านวิธีการที่หลากหลายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

5. การวัดและประเมินความสามารถทางการพูด

การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดซึ่งได้มีนักวิชาการเสนอการวัดความสามารถด้านการพูดไว้หลากหลายรูปแบบ ดังเช่น Valette & Disick (1972: 141-142, 152-153) ได้เสนอแนวทางการประเมินความสามารถด้านการพูดไว้ 5 ระดับ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1) ระดับทักษะกลไก นักเรียนสามารถเลียนแบบโมเดลดั้งเดิมของภาษาต่างประเทศได้ สามารถผลิตเสียง จังหวะ เน้นคำ เชื่อมคำ ละเสียง หรือประสมเสียงได้ สามารถท่องบทสนทนา บทกวี คำพูดหรือชุดของสิ่งของจากหน่วยความจำ มีความสามารถในการอ่านเนื้อหาที่จดจำได้อย่าง

ถูกต้อง แม้ว่าไม่อาจเข้าใจสิ่งที่พูด นักเรียนยังสามารถทำหน้าที่ในชั้นตอนนี้ได้โดยไม่เข้าใจว่า คำ หรือ วลีนั้น หมายถึงอะไร

2) ระดับความรู้ นักเรียนสามารถตอบคำถามที่คุ้นเคยตามสิ่งที่ถูกสอนมา สามารถสร้างรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสมในบริบทที่คุ้นเคย และสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง

3) ระดับถ่ายโอน นักเรียนสามารถเปลี่ยนแปลงการตอบสนองของตนเองได้ตามคำแนะนำ ใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการสร้างคำพูดใหม่ ๆ การปฏิบัติตามรูปแบบ การรวมประโยค และการตอบรับ คำตอบทุกรูปแบบจัดอยู่ในชั้นตอนนี้

4) ระดับสื่อสาร นักเรียนสามารถแสดงออกได้อย่างชาญฉลาดและสามารถสร้างความคิดและความปรารถนาที่คนอื่นรู้ได้ คำแนะนำส่วนใหญ่ที่เขาได้รับคือการมอบหมายหัวข้อทั่วไป โครงสร้างเฉพาะ หรือคำศัพท์หลายคำ ในการประเมินขั้นนี้ ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจง่าย การแสดงออก และประสิทธิภาพของการสื่อสารเป็นเกณฑ์การประเมินที่สำคัญมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ที่เข้มงวด

5) ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ นักเรียนสามารถแสดงความคิดของตนเองได้ ในลักษณะการแสดงออก นักเรียนมีความสามารถในการใช้สไตล์เสียงและการเลือกภาษาที่เหมาะสมกับเนื้อหาของบทสนทนาของตนเองและต่อคนที่นักเรียนพูดด้วย

ระดับการพูดที่ American Council on the Teaching of Foreign Languages (ACTFL) (2012: 4-9) ได้ระบุไว้ 5 ระดับเช่นเดียวกัน ดังนี้

1) ระดับยอดเยี่ยมพิเศษ (Distinguished) ผู้พูดที่อยู่ในยอดเยี่ยมพิเศษสามารถใช้ภาษาได้อย่างชำนาญ ถูกต้อง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล พวกเขาได้รับการศึกษาและเป็นผู้ใช้ภาษาที่พูดชัดถ้อยชัดคำ สามารถสะท้อนประเด็นระดับโลกที่หลากหลายและแนวคิดที่เป็นนามธรรมสูงในลักษณะที่เหมาะสมทางวัฒนธรรม ผู้พูดที่มีระดับยอดเยี่ยมพิเศษสามารถใช้วาทกรรมเชิงโน้มน้าวใจและสมมุติฐานเพื่อวัตถุประสงค์ในการเป็นตัวแทน ทำให้ผู้พูดระดับนี้สนับสนุนมุมมองที่ไม่จำเป็นต้องเป็นของตนเอง สามารถปรับแต่งภาษาให้เหมาะสมกับผู้ฟังที่หลากหลายโดยปรับคำพูดของพวกเขาและใช้ในรูปแบบที่เป็นวัฒนธรรมที่แท้จริง

ผู้พูดในระดับยอดเยี่ยมพิเศษสร้างวาทกรรมขยายที่ซับซ้อนและจัดระเบียบอย่างดี ในขณะเดียวกัน พวกเขาสามารถพูดอย่างรวบรัด โดยมักจะใช้การอ้างอิงทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์เพื่อให้พวกเขาพูดน้อยลงและมีความหมายมากขึ้น ในระดับนี้ วาทกรรมปากเปล่ามีลักษณะคล้ายคลึงกับวาทกรรมที่เป็นลายลักษณ์อักษร

สำเนียงที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา การขาดระบบในการแสดงออกเหมือนเจ้าของภาษา การควบคุมการอ้างอิงทางวัฒนธรรมที่ฝังลึกอย่างจำกัด และ/หรือข้อผิดพลาดทางภาษาที่แยกออกมาเป็นครั้งคราวอาจยังคงปรากฏอยู่ในระดับนี้

2) ระดับยอดเยี่ยม (Superior) ผู้พูดในระดับยอดเยี่ยมสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว เพื่อเข้าร่วมการสนทนาในหัวข้อต่าง ๆ ที่หลากหลายทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพทั้งจากมุมมองที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม พวกเขาสนทนาเกี่ยวกับความสนใจและความสามารถพิเศษของพวกเขา อธิบายเรื่องที่ซับซ้อนโดยละเอียดและให้คำบรรยายที่ยาวและสอดคล้องกัน ทั้งหมดนี้เป็นไปอย่างง่ายดายตายคล่องแคล่ว และแม่นยำ พวกเขาเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่พวกเขาสนใจ เช่น ประเด็นทางสังคมและการเมือง และให้ข้อโต้แย้งที่มีโครงสร้างเพื่อสนับสนุนความคิดเห็นเหล่านี้ พวกเขาสามารถสร้างและพัฒนาสมมติฐานเพื่อสำรวจความเป็นไปได้อื่น ๆ

เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ผู้พูดเหล่านี้จะใช้วาทกรรมแบบขยายโดยไม่มีการลั้งเลที่ยืดเยื้อมากเกินไปเพื่อเสนอประเด็นของพวกเขา แม้ว่าจะเป็นการอธิบายเชิงนามธรรมก็ตาม วาทกรรมดังกล่าวแม้จะสอดคล้องกัน แต่อาจยังคงได้รับอิทธิพลจากรูปแบบภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาเป้าหมาย ผู้พูดระดับที่ยอดเยี่ยมใช้กลยุทธ์เชิงโต้ตอบและวาทกรรมที่หลากหลาย เช่น การผลัดเปลี่ยนกันและการแยกแนวคิดหลักออกจากข้อมูลสนับสนุนผ่านการใช้วากยสัมพันธ์ ศัพท์ และสัทศาสตร์

ผู้พูดในระดับยอดเยี่ยมไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างพื้นฐาน แต่ผู้พูดระดับนี้อาจทำข้อผิดพลาดประปรายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้โครงสร้างที่ไม่ได้ใช้บ่อยและโครงสร้างที่ซับซ้อนและพบเจอบ่อย หากข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดขึ้น อย่าหันเหความสนใจของคุณสนทนาที่เป็นเจ้าของภาษาหรือรบกวนการสื่อสาร

3) ระดับสูง (Advance) ผู้พูดในระดับสูงมีส่วนร่วมในการสนทนาในลักษณะที่ให้ความร่วมมืออย่างชัดเจน เพื่อสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้ออัตชีวประวัติ ตลอดจนหัวข้อของชุมชนระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ หัวข้อต่าง ๆ ได้รับการจัดการอย่างชัดเจนโดยการบรรยายและคำอธิบายในกรอบเวลาที่สำคัญทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ผู้พูดระดับนี้ยังสามารถรับมือกับสถานการณ์ทางสังคมที่มีความซับซ้อนที่คาดไม่ถึงอีกด้วย ภาษาของผู้พูดระดับเยี่ยมมีมากมาย การพูดย่อหน้าด้วยปากเปล่าเป็นตัวอย่างของความยาวและวาทกรรมระดับเยี่ยม ผู้พูดระดับเยี่ยมสามารถควบคุมโครงสร้างพื้นฐานและคำศัพท์ทั่วไปได้เพียงพอเพื่อให้เจ้าของภาษาและผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับคำพูดที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเข้าใจ

การพูดระดับสูงสามารถแบ่งเป็นระดับย่อยได้ดังนี้

3.1) ระดับย่อยสูงขั้นสูง (Advance High) ผู้พูดในระดับย่อยสูงขั้นสูง จะใช้ภาษาระดับเยี่ยมทั้งหมดด้วยความง่ายดาย ด้วยความมั่นใจ และความสามารถที่มี สามารถอธิบายรายละเอียดและบรรยายได้ครบถ้วนและถูกต้องตลอดเวลา นอกจากนี้ ผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นสูงยังสามารถใช้ภาษาที่

เกี่ยวข้องกับระดับที่เหนือกว่า แต่ไม่สามารถรักษาประสิทธิภาพที่ระดับนั้นไว้ในหัวข้อต่าง ๆ ได้ พวกเขาอาจให้ข้อโต้แย้งที่มีโครงสร้างเพื่อสนับสนุนความคิดเห็นของพวกเขา และพวกเขาอาจสร้างสมมติฐาน แต่อาจจะมีข้อผิดพลาดที่ปรากฏขึ้น พวกเขาสามารถอภิปรายบางหัวข้อในเชิงนามธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับความสนใจเฉพาะด้านและความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของพวกเขา แต่โดยทั่วไปแล้ว พวกเขาสบายใจกว่าที่จะพูดคุยหัวข้อที่หลากหลายอย่างเป็นรูปธรรม

ผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นสูงอาจแสดงให้เห็นถึงความสามารถที่พัฒนามาอย่างดีเพื่อขุดความเข้าใจที่ไม่สมบูรณ์ของรูปแบบบางอย่างหรือข้อจำกัดของคำศัพท์ด้วยการใช้กลยุทธ์การสื่อสารอย่างมั่นใจ เช่น การถอดความ การอ้อมค้อม และภาพประกอบ พวกเขาใช้คำศัพท์และน้ำเสียงที่แม่นยำเพื่อแสดงความหมาย และมักจะแสดงความคล่องแคล่วและง่ายในการพูด อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกเรียกให้ใช้ภาษาที่ซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับระดับที่เหนือกว่าในหัวข้อต่าง ๆ บางครั้งภาษาของพวกเขาจะพังทลายหรือพิสูจน์ได้ว่าไม่เพียงพอ หรือพวกเขาอาจหลีกเลี่ยงงานนั้นโดยสิ้นเชิง ตัวอย่างเช่น โดยหันไปใช้การทำให้เข้าใจง่ายผ่านการใช้อธิบายหรือคำบรรยายแทนข้อโต้แย้งหรือสมมติฐาน

3.2) ระดับย่อยสูงขั้นกลาง (Advance Mid) ผู้พูดในระดับย่อยสูงขั้นกลางสามารถจัดการการสื่อสารจำนวนมากได้อย่างง่ายดายและมั่นใจ พวกเขามีส่วนร่วมอย่างดียิ่งในการแลกเปลี่ยนที่ไม่เป็นทางการและเป็นทางการในหัวข้อที่หลากหลายเกี่ยวกับงาน โรงเรียน บ้าน และกิจกรรมยามว่าง ตลอดจนหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ปัจจุบัน สาธารณะ และความสนใจส่วนบุคคลหรือความเกี่ยวข้องของแต่ละบุคคล

ผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นกลาง แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการบรรยายและอธิบายในกรอบเวลาสำคัญๆ ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยให้ข้อมูลที่ครบถ้วนและอยู่ในขอบเขตของประเด็น การบรรยายและคำอธิบายมีแนวโน้มที่จะรวมกันและเชื่อมโยงกันเพื่อเชื่อมโยงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนในวาทกรรมที่มีความยาวเท่าย่อหน้า

ผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นกลางสามารถจัดการกับความท้าทายทางภาษาที่เกิดจากความซับซ้อนหรือเหตุการณ์พลิกผันที่ไม่คาดคิดซึ่งเกิดขึ้นภายในบริบทของสถานการณ์ประจำหรือการสื่อสารที่คุ้นเคย โดยมักใช้กลยุทธ์การสื่อสาร เช่น การอ้อมค้อมหรือการใช้ถ้อยคำซ้ำ ผู้พูดระดับเยี่ยมขั้นกลางจะถอดวัตรระดับเยี่ยมด้วยความลื่นไหล คำศัพท์ของพวกเขาค่อนข้างกว้างขวาง แม้ว่าโดยพื้นฐานแล้วจะมีลักษณะทั่วไป ยกเว้นในกรณีของความเชี่ยวชาญหรือความสนใจเฉพาะด้าน วาทกรรมของพวกเขาอาจยังคงสะท้อนถึงโครงสร้างย่อหน้าปากเปล่าในภาษาของพวกเขาเองมากกว่าที่จะเป็นภาษาเป้าหมาย

ผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นกลางช่วยให้การสนทนาในหัวข้อต่าง ๆ ที่คุ้นเคย เป็นไปอย่างชัดเจนและเห็นได้ชัด มีความแม่นยำ ชัดเจน และถูกต้อง และถ่ายทอดข้อความที่ต้องการโดยไม่

บิดเบือนหรือสร้างความสับสน เจ้าของภาษาที่ไม่คุ้นเคยกับคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะเข้าใจการสื่อสารของผู้พูดกลุ่มนี้ได้ง่าย เมื่อให้ใช้ภาษาหรือจัดการกับหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับระดับที่เหนือกว่า คุณภาพและ/หรือปริมาณของคำพูดโดยทั่วไปจะลดลง

3.3) ระดับย่อยสูงขั้นต่ำ (Advance Low) ผู้พูดในระดับย่อยสูงขั้นต่ำสามารถจัดการงานด้านการสื่อสารได้หลากหลาย พวกเขาสามารถมีส่วนร่วมในการสนทนาที่ไม่เป็นทางการและเป็นทางการในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน บ้าน และกิจกรรมยามว่าง นอกจากนี้ยังสามารถพูดคุยเกี่ยวกับบางหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงาน เหตุการณ์ปัจจุบัน และเรื่องที่เป็นสาธารณะและความสนใจของชุมชน

ผู้พูดในระดับย่อยสูงขั้นต่ำแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการบรรยายและอธิบายในกรอบเวลาที่สำคัญในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตในวาทกรรมความยาวย่อหน้าพร้อมการควบคุมบางส่วนในคำบรรยายและคำอธิบายเหล่านี้ ผู้พูดในระดับย่อยสูงขั้นต่ำจะรวมและเชื่อมโยงประโยคเข้ากันวาทกรรมที่เชื่อมโยงกันของความยาวย่อหน้า แม้ว่าคำบรรยายและคำอธิบายเหล่านี้มักจะได้รับการจัดการแยกจากกันแทนที่จะเชื่อมโยง กัน พวกเขาสามารถจัดการกับความท้าทายทางภาษาที่จำเป็นซึ่งเกิดจากภาวะแทรกซ้อนหรือเหตุการณ์พลิกผันที่ไม่คาดคิดได้อย่างเหมาะสม การตอบสนองจากผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นต่ำมักจะไม่มียาวเกินหนึ่งย่อหน้า ภาษาหลักของผู้พูดอาจเห็นได้อย่างชัดเจนจากการใช้คำพ้องที่มีความหมายผิด การแปลตามตัวอักษร หรือโครงสร้างย่อหน้าปากเปล่าของภาษานั้น บางครั้งวาทกรรมของพวกเขาอาจน้อยไปสำหรับระดับนี้ โดยสามารถรู้ได้จากการไม่สิ้นไหล และมีการแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองที่เห็นได้ชัดเจน โดยทั่วไปแล้ว ประสิทธิภาพของผู้พูดในระดับย่อยสูงขั้นต่ำมักจะไม่มีสม่ำเสมอ

โดยทั่วไปแล้ว คำพูดของผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นต่ำจะถูกทำจำแนกด้วยลักษณะทางไวยากรณ์คร่าว ๆ บางอย่าง (เช่น การควบคุมการลงท้ายคำกริยาที่ไม่สอดคล้องกัน) แต่ประสิทธิภาพโดยรวมของการใช้ภาษาระดับสูงนั้นยังคงอยู่ แม้ว่าจะน้อยที่สุดก็ตาม คำศัพท์ของผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นต่ำมักขาดความเฉพาะเจาะจง อย่างไรก็ตาม ผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นต่ำ สามารถใช้กลยุทธ์การสื่อสารเช่น การใช้ถ้อยคำซ้ำและการอ้อมค้อม

ผู้พูดระดับย่อยสูงขั้นต่ำช่วยให้การสนทนาที่มีความแม่นยำ ชัดเจน และแม่นยำเพียงพอในการถ่ายทอดข้อความที่ต้องการโดยไม่บิดเบือนหรือสร้างความสับสน คำพูดของพวกเขาสามารถเข้าใจได้โดยเจ้าของภาษาที่ไม่คุ้นเคยกับคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แม้ว่าอาจต้องพูดซ้ำหรือพูดวนบ้าง เมื่อพยายามใช้ภาษาหรือจัดการกับหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับระดับที่เหนือกว่า คุณภาพทางภาษาและปริมาณของคำพูดของพวกเขาจะลดลงอย่างมาก

4) ระดับกลาง (Intermediate) ผู้พูดในระดับกลางมีความโดดเด่นหลักคือ ความสามารถในการสร้างภาษาเมื่อพูดถึงหัวข้อที่คุ้นเคยซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของพวกเขา พวกเขาสามารถ

รวบรวมเนื้อหาที่เรียนรู้ใหม่เพื่อแสดงความหมายที่เข้าใจ ผู้พูดระดับกลางสามารถถามคำถามง่าย ๆ และสามารถจัดการกับสถานการณ์เอาชีวิตรอดได้อย่างตรงไปตรงมา พวกเขาสร้างภาษาระดับประโยคตั้งแต่ประโยคแยกไปจนถึงประโยคประโยคโดยทั่วไปในปัจจุบัน คู่สนทนาที่คุ้นเคยกับผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะเข้าใจผู้พูดในระดับกลาง

การพูดระดับกลางสามารถแบ่งเป็นระดับย่อยได้ดังนี้

4.1) ระดับย่อยกลางขั้นสูง (Intermediate High) ผู้พูดระดับย่อยกลางขั้นสูง สามารถสนทนาได้อย่างง่ายดายและมั่นใจเมื่อต้องรับมือกับงานและสถานการณ์ทางสังคม พวกเขาสามารถจัดการกับงานที่ไม่ซับซ้อนและสถานการณ์ทางสังคมที่จำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับงาน โรงเรียน กิจกรรมนันทนาการ ความสนใจเฉพาะ และความสามารถด้านต่าง ๆ

ผู้พูดระดับย่อยกลางขั้นสูง สามารถจัดการงานจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับระดับสูง แต่พวกเขาไม่สามารถรักษาประสิทธิภาพของงานเหล่านี้ได้ตลอดเวลา ผู้พูดระดับย่อยกลางขั้นสูงสามารถบรรยายและอธิบายในกรอบเวลาที่สำคัญทั้งหมดโดยใช้วาทกรรมที่เชื่อมต่อกันในย่อหน้า แต่ไม่ใช่ตลอดเวลา โดยทั่วไปแล้ว เมื่อผู้พูดระดับย่อยกลางขั้นสูงพยายามทำงานระดับสูง คำพูดของผู้พูดจะแสดงลักษณะของการแยกย่อยอย่างน้อยหนึ่งอย่าง เช่น ความล้มเหลวในการดำเนินคำบรรยายหรือคำอธิบายอย่างครบถ้วนในกรอบเวลาหลักที่เหมาะสม การไม่สามารถรักษาความยาวของย่อหน้าได้ วาทกรรมหรือการลดความกว้างและความเหมาะสมของคำศัพท์

โดยทั่วไปแล้วผู้พูดระดับย่อยกลางขั้นสูงสามารถเข้าใจได้โดยเจ้าของภาษาที่ไม่คุ้นเคยกับการติดต่อกับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แม้ว่าอาจมีการรบกวนจากภาษาอื่นอย่างชัดเจน เช่น การใช้รหัสลับ นามสกุลปลอม การแปลตามตัวอักษร และรูปแบบของช่องว่างในการสื่อสารอาจเกิดขึ้น

4.2) ระดับย่อยกลางขั้นกลาง (Intermediate Mid) ผู้พูดที่อยู่ในระดับย่อยกลางขั้นกลางสามารถจัดการงานด้านการสื่อสารที่ไม่ซับซ้อนได้อย่างประสบความสำเร็จในสถานการณ์ทางสังคมที่ไม่ซับซ้อน โดยทั่วไปแล้ว การสนทนาจะจำกัดเฉพาะการแลกเปลี่ยนที่คาดการณ์ได้และเป็นรูปธรรมซึ่งจำเป็นต่อการอยู่รอดในวัฒนธรรมเป้าหมาย ข้อมูลเหล่านี้รวมถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ครอบครัว บ้าน กิจกรรมประจำวัน ความสนใจและความชอบส่วนตัว ตลอดจนความต้องการทางกายภาพและสังคม เช่น อาหาร การช้อปปิ้ง การเดินทาง และที่พัก

ผู้พูดที่อยู่ในระดับย่อยกลางขั้นกลางมักจะทำงานแบบโต้ตอบ เช่น ตอบคำถามโดยตรงหรือขอข้อมูล อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถถามคำถามต่าง ๆ ได้เมื่อจำเป็น เพื่อให้ได้ข้อมูลง่ายๆ เพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐาน เช่น เส้นทาง ราคา และบริการ เมื่อถูกเรียกให้ทำหน้าที่หรือจัดการหัวข้อในระดับขั้นสูง พวกเขาให้ข้อมูลบางอย่างแต่มีปัญหาในการเชื่อมโยงความคิดจัดการเวลาและมุมมอง และใช้กลยุทธ์การสื่อสาร เช่น การอ้อมค้อม

ผู้พูดที่อยู่ในระดับย่อยกลางชั้นกลางสามารถแสดงความหมายตามความเข้าใจ โดยการสร้างภาษา โดยการรวมและรวมองค์ประกอบที่รู้จักและการป้อนข้อมูลการสนทนาใหม่ เพื่อสร้างการตอบสนองที่โดยทั่วไปประกอบด้วยประโยคและสตริงของประโยค คำพูดของพวกเขาอาจมีการหยุดชั่วคราว การเปลี่ยนรูปแบบ และการแก้ไขตนเองในขณะที่พวกเขาค้นหาคำศัพท์ที่เพียงพอ และรูปแบบภาษาที่เหมาะสมเพื่อแสดงความคิดเห็น แม้ว่าคำศัพท์ การออกเสียง ไวยากรณ์ และวากยสัมพันธ์จะมีข้อจำกัด แต่โดยทั่วไปคู่สนทนาที่เห็นอกเห็นใจซึ่งคุ้นเคยกับการติดต่อกับคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะเข้าใจผู้พูดในระดับนี้

โดยรวมแล้ว ผู้พูดระดับย่อยกลางชั้นกลางรู้สึกสบายใจเมื่อทำงานระดับกลาง และทำได้ด้วยปริมาณและคุณภาพของภาษาระดับกลางที่มีนัยสำคัญ

4.3) ระดับย่อยกลางชั้นต่ำ (Intermediate Low) ผู้พูดที่ระดับย่อยกลางชั้นต่ำสามารถจัดการกับงานสื่อสารที่ไม่ซับซ้อนและจำนวนจำกัดได้สำเร็จ โดยการสร้างภาษาในสถานการณ์ทางสังคมที่ตรงไปตรงมา การสนทนาจำกัดเฉพาะการแลกเปลี่ยนที่เป็นรูปธรรมและหัวข้อที่สามารถคาดเดาได้ซึ่งจำเป็นต่อการอยู่รอดในวัฒนธรรมภาษาเป้าหมาย หัวข้อเหล่านี้เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลขั้นพื้นฐาน เช่น ตนเองและครอบครัว กิจกรรมประจำวันบางอย่างและความชอบส่วนตัว และความต้องการเฉพาะหน้าบางอย่าง เช่น การสั่งอาหารและซื้อของง่าย ๆ ผู้พูดมักมีปฏิริยาตอบสนองและมีปัญหาในการตอบคำถามโดยตรงหรือขอข้อมูล พวกเขายังสามารถถามคำถามที่เหมาะสมได้สองสามข้อ ผู้พูดระดับย่อยกลางชั้นต่ำสามารถรักษาขีดความสามารถไว้ได้แม้ว่าจะทำได้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

ผู้พูดระดับย่อยกลางชั้นต่ำจะแสดงความหมายที่ตนเข้าใจ โดยการรวมและรวบรวมสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้และได้ยินจากคู่สนทนาใหม่ให้เป็นข้อความสั้น ๆ และประโยคที่แยกจากกัน คำตอบของพวกเขา มักจะเต็มไปด้วยความลังเลและความไม่ถูกต้องในขณะที่พวกเขาค้นหารูปแบบภาษาศาสตร์และคำศัพท์ที่เหมาะสมในขณะที่พยายามสร้างรูปแบบให้กับข้อความ คำพูดของพวกเขา มีลักษณะหยุดบ่อย ๆ การปรับรูปแบบที่ไม่ได้ผลและการแก้ไขตนเอง การออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากภาษาแรกของพวกเขา แม้จะมีความเข้าใจผิดบ่อยครั้งก็ตาม อาจต้องมีการพูดซ้ำหรือใช้ถ้อยคำใหม่ แต่โดยทั่วไปแล้วคู่สนทนาที่เห็นอกเห็นใจจะเข้าใจผู้พูดในระดับนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่คุ้นเคยกับการติดต่อกับคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

5) ระดับมือใหม่ (Novice) ผู้พูดระดับมือใหม่สามารถสื่อสารข้อความสั้น ๆ ในหัวข้อประจำวันที่สามารถคาดเดาได้สูงซึ่งเกี่ยวข้องกับพวกเขาโดยตรง โดยหลักแล้วพวกเขาทำเช่นนั้นผ่านการใช้คำและวลีที่แยกออกมาซึ่งเคยพบ จดจำ และระลึกได้ แม้แต่คู่สนทนาที่เห็นอกเห็นใจกันที่สุดก็ยังคงคุ้นเคยกับคำพูดที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาก็อาจจะเข้าใจผู้พูดระดับมือใหม่ได้ยาก

การพูดระดับมือใหม่สามารถแบ่งเป็นระดับย่อยได้ดังนี้

5.1) ระดับมือใหม่ขั้นสูง (Novice High) ผู้พูดในระดับมือใหม่ขั้นสูง สามารถจัดการงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับระดับกลางได้ แต่ไม่สามารถรักษาประสิทธิภาพในระดับนั้นได้ พวกเขาสามารถจัดการงานสื่อสารที่ไม่ซับซ้อนจำนวนมากได้สำเร็จในสถานการณ์ทางสังคมที่ตรงไปตรงมา การสนทนาถูกจำกัดไว้เพียงบางหัวข้อซึ่งสามารถคาดเดาได้ และจำเป็นต่อการอยู่รอดในวัฒนธรรมภาษาเป้าหมาย เช่น ข้อมูลส่วนบุคคลพื้นฐาน วัตถุประสงค์พื้นฐาน และกิจกรรม ความชอบ และความต้องการเร่งด่วนในจำนวนจำกัด ผู้พูดระดับเริ่มต้นจะตอบคำถามที่เรียบง่ายและตรงประเด็นหรือคำร้องขอข้อมูล อีกทั้งพวกเขายังสามารถถามคำถามที่เป็นกฎเกณฑ์ได้อีกด้วย

ผู้พูดระดับมือใหม่ขั้นสูงสามารถแสดงความหมายตามที่ตนเข้าใจได้โดยอาศัยวลีที่เรียนรู้หรือการผสมผสานของสิ่งเหล่านี้และสิ่งที่คุณเขาได้ยินจากคู่สนทนา ภาษาของพวกเขาส่วนใหญ่ประกอบด้วยประโยคสั้น ๆ และบางครั้งไม่สมบูรณ์ในปัจจุบัน และอาจลืมนหรือไม่ถูกต้อง ในทางกลับกัน เนื่องจากภาษาของพวกเขาจะประกอบด้วยส่วนขยายของเนื้อหาที่เรียนรู้และวลี บางครั้งพวกเขาอาจฟังดูคล่องแคล่วและแม่นยำอย่างน่าประหลาดใจ การออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์อาจได้รับอิทธิพลอย่างมากจากภาษาแรก ความเข้าใจผิดบ่อยครั้งอาจเกิดขึ้น แต่ด้วยการพูดซ้ำหรือใช้ถ้อยคำใหม่ คู่สนทนาที่เห็นอกเห็นใจซึ่งใช้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสามารถเข้าใจผู้พูดระดับมือใหม่ขั้นสูง เมื่อถูกเรียกให้จัดการหัวข้อต่าง ๆ และทำหน้าที่เกี่ยวกับระดับกลาง บางครั้งผู้พูดระดับเริ่มต้นสูงสามารถตอบโต้ด้วยประโยคที่เข้าใจได้ แต่จะไม่สามารถรักษาวัฏจักรระดับประโยคได้

5.2) ระดับมือใหม่ขั้นกลาง (Novice Mid) ผู้พูดที่ระดับมือใหม่ขั้นกลาง สื่อสารน้อยที่สุดโดยใช้คำแยกจำนวนหนึ่งและวลีที่จำมาจำกัดโดยบริบทเฉพาะที่ได้เรียนรู้ภาษานั้น เมื่อตอบคำถามโดยตรง พวกเขาอาจพูดเพียงครั้งละสองหรือสามคำหรือให้คำตอบเป็นครั้งคราว พวกเขาหลีกเลี่ยงชั่วคราวขณะค้นหาคำศัพท์ง่ายๆ หรือพยายามนึกคำศัพท์ของตนเองและของคู่สนทนา ผู้พูดระดับมือใหม่ขั้นกลางอาจเข้าใจได้ยาก แม้แต่คู่สนทนาที่เห็นอกเห็นใจซึ่งคุ้นเคยกับการจัดการกับคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เมื่อถูกเรียกให้จัดการกับหัวข้อต่าง ๆ และทำหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับระดับกลาง พวกเขามักจะใช้วิธีพูดซ้ำ ๆ ใช้คำจากภาษาแม่ของตน หรือเงียบ

5.3) ระดับมือใหม่ขั้นต่ำ (Novice Low) ผู้พูดที่ระดับมือใหม่ขั้นต่ำ ไม่มีความสามารถในการใช้งานจริง และเนื่องจากการออกเสียงของพวกเขา อาจไม่สามารถเข้าใจได้ เมื่อให้เวลาเพียงพอและสัญญาณที่คุ้นเคย พวกเขาอาจสามารถแลกเปลี่ยนคำทักทาย แสดงตัวตน และบอกชื่อวัตถุที่คุ้นเคยจำนวนหนึ่งจากสภาพแวดล้อมใกล้เคียงได้ พวกเขาไม่สามารถทำหน้าที่หรือจัดการหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับระดับกลางได้ ดังนั้นจึงไม่สามารถเข้าร่วมในการแลกเปลี่ยนการสนทนาที่แท้จริงได้

สรุปได้ว่าการวัดและการประเมินผลความสามารถด้านการพูดของ Valette & Disick นั้นมี 5 ระดับด้วยกัน คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ และการวัดและการประเมินผลความสามารถด้านการฟังจาก ACTFL มี 5 ระดับด้วยกัน คือ ระดับยอดเยี่ยมพิเศษ (Distinguished) ระดับยอดเยี่ยม (Superior) ระดับสูง (Advanced) ซึ่งมีระดับย่อยสูงอีก 3 ระดับคือ 1) ระดับย่อยสูงขั้นสูง (Advanced High) 2) ระดับย่อยสูงขั้นกลาง (Advanced Mid) และ 3) ระดับย่อยสูงขั้นต่ำ (Advanced Low) ระดับกลาง (Intermediate) ซึ่งมีระดับย่อยกลางอีก 3 ระดับคือ 1) ระดับย่อยกลางขั้นสูง (Intermediate High) 2) ระดับย่อยกลางขั้นกลาง (Intermediate Mid) และ 3) ระดับย่อยกลางขั้นต่ำ (Intermediate Low) และระดับมือใหม่ (Novice) ซึ่งมีระดับย่อยมือใหม่อีก 3 ระดับเช่นกัน คือ 1) ระดับมือใหม่ขั้นสูง (Novice High) 2) ระดับมือใหม่ขั้นกลาง (Novice Mid) และ 3) ระดับมือใหม่ขั้นต่ำ (Novice Low) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดระดับความสามารถของการพูดในวิจัยเล่มนี้อยู่ในระดับกลางจาก ACTFL ตามระดับย่อยกลางขั้นต่ำ (Intermediate Low) ที่ผู้เรียนสามารถจัดการกับงานสื่อสารที่ไม่ซับซ้อนและจำนวนจำกัดได้สำเร็จ โดยการสร้างภาษาในสถานการณ์ทางสังคมที่ตรงไปตรงมา การสนทนาจำกัดเฉพาะการแลกเปลี่ยนที่เป็นรูปธรรมและหัวข้อที่สามารถคาดเดาได้ ซึ่งการวัดและการประเมินผลความสามารถด้านการพูดในระดับระดับย่อยกลางขั้นต่ำ (Intermediate Low) มีความเหมาะสมที่สุดกับระดับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 และสอดคล้องกับตัวชี้วัดด้านการพูดในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 19 ตารางเปรียบเทียบระหว่างตัวชี้วัดด้านการพูดภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับระดับการพูด

ตัวชี้วัดด้านการพูด	ระดับการพูด
ต.1.2 ม.2/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม	ระดับย่อยกลางขั้นต่ำ (Intermediate Low) ผู้พูดที่ระดับย่อยกลางขั้นต่ำสามารถจัดการกับงานสื่อสารที่ไม่ซับซ้อนและจำนวนจำกัดได้
ต.1.2 ม.2/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม	สำเร็จ โดยการสร้างภาษาในสถานการณ์ทางสังคมที่ตรงไปตรงมา การสนทนาจำกัดเฉพาะการแลกเปลี่ยนที่เป็นรูปธรรมและหัวข้อที่สามารถคาดเดาได้ซึ่งจำเป็นต่อการอยู่รอด

ตาราง 19 (ต่อ)

ตัวชี้วัดด้านการพูด	ระดับการพูด
ต.1.2 ม.2/4 . พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	ในวัฒนธรรมภาษาเป้าหมาย หัวข้อเหล่านี้ เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลขั้นพื้นฐาน เช่น ตนเองและครอบครัว กิจวัตรประจำวัน
ต.1.2 ม.2/5 พูดและเขียนแสดงความรู้สึก และ ความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม และประสบการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผล ประกอบอย่าง เหมาะสม	บางอย่าง และความชอบส่วนตัว และความ ต้องการเฉพาะหน้าบางอย่าง เช่น การสั่งอาหาร และซื้อของง่าย ๆ ผู้พูดมักมีปฏิกริยาตอบสนอง และมีปัญหาในการตอบคำถามโดยตรงหรือขอ
ต.1.3 ม.2/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับ ตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ และ ข่าว/เหตุการณ์ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	ข้อมูล พวกเขายังสามารถถามคำถามที่ เหมาะสมได้สองสามข้อ ผู้พูดระดับย่อยกลางชั้นต่ำสามารถรักษาขีดความสามารถไว้ได้แม้ว่าจะ
ต.1.3 ม.2/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/ แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง (topic) ที่ได้จากการ วิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์ ที่อยู่ในความ สนใจของสังคม	ทำได้เพียงเล็กน้อยก็ตาม ผู้พูดระดับย่อยกลางชั้นต่ำจะแสดงความ หมายถึงที่ตนเข้าใจ โดยการรวมและรวบรวมสิ่งที่ พวกเขาู้และได้ยินจากคู่สนทนาใหม่ให้เป็น
ต.1.3 ม.2/3 พูดและเขียนแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับกิจกรรม เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และ ประสบการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ	ข้อความสั้น ๆ และประโยคที่ แยกจากกัน คำตอบของพวกเขาจะเต็มไปด้วยความลังเล และความไม่ถูกต้องในขณะที่พวกเขาค้นหา
ต.2.1 ม.2/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง เหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	รูปแบบภาษาศาสตร์และคำศัพท์ที่เหมาะสมใน ขณะที่ยพยายามสร้างรูปแบบให้กับข้อความ คำพูดของพวกเขาจะมีลักษณะหยุดบ่อย ๆ การ
ต.4.1 ม.2/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน	ปรับรูปแบบที่ไม่ได้ผลและการแก้ไขตนเอง การ ออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ได้รับอิทธิพล อย่างมากจากภาษาแรกของพวกเขา แม้จะมี ความเข้าใจผิดบ่อยครั้งที่อาจต้องมีการพูดซ้ำ หรือใช้ถ้อยคำใหม่ แต่โดยทั่วไปแล้วคู่สนทนาที่ เห็นอกเห็นใจจะเข้าสู่ผู้พูดในระดับนี้ โดยเฉพาะ อย่างยิ่งผู้ที่คุ้นเคยกับการติดต่อกับคนที่ไม่ใช่ เจ้าของภาษา

5.1 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูด

สำหรับเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดของผู้เรียนถือเป็นการวัดทักษะปฏิบัติของผู้เรียน ซึ่งเกณฑ์ในการวัดและประเมินความสามารถทางการพูดจะใช้รูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า หรือ Scoring Rubric เป็นส่วนใหญ่ และมีเกณฑ์การวัดที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ใช้เกณฑ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง 20 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดของ โสภณวิทย์ อินแก้ว

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน				น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
เนื้อหา	ผู้พูดใช้ โครงสร้าง ภาษาและ คำศัพท์ ที่ สอดคล้อง กับ วัตถุประสงค์ ในการ สื่อสารอย่าง สม่ำเสมอ	ผู้พูดใช้ โครงสร้าง ภาษาและ คำศัพท์ที่ สอดคล้อง กับ วัตถุประสงค์ ในการ สื่อสารเกือบ ทุกครั้ง	ผู้พูดใช้ โครงสร้าง ภาษาและ คำศัพท์ที่ สอดคล้อง กับ วัตถุประสงค์ ในการ สื่อสารเป็น บางครั้ง	ผู้พูดใช้ โครงสร้าง ภาษาและ คำศัพท์ที่ สอดคล้อง กับ วัตถุประสงค์ ในการ สื่อสารน้อย มาก	2	8
ความเข้าใจ คำพูดของคู่ สนทนา	ผู้พูดเข้าใจ คำพูดของคู่ สนทนา ทั้งหมด	ผู้พูดเข้าใจ คำพูดของคู่ สนทนา เกือบทั้งหมด	ผู้พูดเข้าใจ คำพูด บางส่วนของ คู่สนทนา	ผู้พูดเข้าใจ คำพูดของคู่ สนทนาได้ น้อยมาก	2	8
ความสามารถ ในการทำให้คู่ สนทนาเข้าใจ	ผู้พูดพูด สื่อสารให้คู่ สนทนา เข้าใจได้ ทั้งหมด	ผู้พูดพูด สื่อสารให้คู่ สนทนา เข้าใจได้ เกือบทั้งหมด	ผู้พูดพูด สื่อสารให้คู่ สนทนา เข้าใจได้น้อย กว่าครึ่งหนึ่ง	ผู้พูดพูด สื่อสารให้คู่ สนทนา เข้าใจได้ เล็กน้อย	2	8

ตาราง 20 (ต่อ)

ประเด็น การ ประเมิน	ระดับคะแนน				น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความ ถูกต้อง ของภาษาที่ ใช้	ผู้พูดใช้ คำศัพท์และ โครงสร้าง ภาษาถูกต้อง ทั้งหมด	ผู้พูดใช้ คำศัพท์และ โครงสร้าง เกือบทั้งหมด	ผู้พูดมีปัญหา บางครั้งใน การใช้ โครงสร้าง ภาษา	ผู้พูดใช้ คำศัพท์และ โครงสร้าง ผิดพลาด หลายครั้ง	2	8
ความ คล่องแคล่ว	ผู้พูดพูด ชัดเจน ไม่ ลังเลในการ ออกเสียงและ ใช้เสียงสูง-ต่ำ เป็นไปตาม ธรรมชาติ	ผู้พูดล้งเลอยู่ บ้าง และมี ปัญหาในการ ออกเสียง และ/ หรือ การใช้เสียง สูง-ต่ำ เล็กน้อย	ผู้พูดล้งเล และมีปัญหา ในการออก เสียงและ/ หรือการใช้ เสียงสูง-ต่ำ บางครั้ง	ผู้พูดล้งเลบ่อย มาก และมี ปัญหาในการ ออกเสียง และ/ หรือ การใช้เสียง สูง-ต่ำมาก	1	4
การแสดง ท่าทาง / น้ำเสียง ประกอบ การพูด	ผู้พูดแสดง ความมั่นใจใน ตนเองตลอด เวลา ใช้ภาษา ท่าทาง สบตา กับผู้ฟังและใช้ เสียงแสดง ความรู้สึก เหมาะสมกับ กาลเทศะ	ผู้พูดแสดง ความมั่นใจใน ตนเอง ใช้ ภาษาท่าทาง สบตากับผู้ฟัง และใช้เสียง แสดง ความรู้สึก เกือบ ตลอดเวลา	ผู้พูดแสดง ความมั่นใจ ในตนเอง ใช้ สบตากับ ผู้ฟัง และใช้ เสียงแสดง ความรู้สึก เป็นบางครั้ง	ผู้พูดไม่ค่อยมี ความมั่นใจใน ตนเอง 'ไม่ใช่' ภาษาท่าทาง ไม่สบตากับ ผู้ฟัง และไม่ ใช้เสียงแสดง ความรู้สึก	1	4
					รวม	รวม
					10	40

ที่มา: โสภณวิชญ์ อินแก้ว: เข้าถึง 19 กุมภาพันธ์ 2566 จาก <https://shorturl.asia/gCNuK>

ตาราง 21 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดของ โสภณวิชญ์ อินแก้ว

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน				น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเนื้อหา ถูกต้องตาม หัวข้อที่กำหนด ออกเสียง ถูกต้องใช้ คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษาถูกต้อง	สื่อสารได้ ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ออกเสียง ได้ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหาและ การออกเสียง ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	สื่อสารได้ เนื้อหา ออกเสียง เป็นส่วนใหญ่	3	12
ความสามารถ ในการพูด	พูดได้ คล่องแคล่ว พูดเป็น ธรรมชาติ ประสาน สายตากับผู้ฟัง มีการ แสดงออกทาง สีหน้าและ ท่าทางอย่าง เหมาะสม	พูดได้ คล่องแคล่ว พูดเป็น ธรรมชาติ ประสาน สายตากับ ผู้ฟัง มีการ แสดงออก ทางสีหน้า และท่าทาง บ้าง เล็กน้อย	พูดได้ คล่องแคล่ว แต่ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสาน สายตากับ ผู้ฟังน้อย	พูดเหมือน ท่องจำ มี การ ประสาน สายตากับ ผู้ฟังบ้าง เป็นระยะ	2	8
		รวม			5	20

ที่มา: โสภณวิชญ์ อินแก้ว: เข้าถึง 19 กุมภาพันธ์ 2566 จาก <https://shorturl.asia/gCNUK>

เกณฑ์การประเมิน

16-20 คะแนน	ดีมาก
13-15 คะแนน	ดี
10-12 คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ควรปรับปรุง

ตาราง 22 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดจากคู่มือครู Spark2

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ/ระดับคะแนน				น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	ดีมาก(4)	ดี(3)	พอใช้(2)	ปรับปรุง(1)		
ความถูกต้อง ของเนื้อหา	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมาย ตรงเนื้อหา และไวยากรณ์ ถูกต้องทุก ประโยค	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมาย ตรงเนื้อหา และไวยากรณ์ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ใช้คำศัพท์ สื่อ ความหมาย ตรงเนื้อหา และไวยา กรณ์ ถูกต้องเป็น บางส่วน	ใช้คำศัพท์สื่อ ความหมาย ตรงเนื้อหา และไวยากรณ์ ไม่ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	2	8
การออก เสียง	ออกเสียง คำศัพท์ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง เน้นหนักคำ/ ประโยคได้ สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง เน้นหนักคำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการ ออกเสียง แต่ส่วนใหญ่ ขาดการออก เสียง เน้นหนัก	ออกเสียง คำศัพท์ ประโยคไม่ ถูกต้องทำให้ สื่อสารไม่ได้	2	8

ตาราง 22 (ต่อ)

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ/ระดับคะแนน				น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
	ดีมาก(4)	ดี(3)	พอใช้(2)	ปรับปรุง(1)		
ความ คล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูด ชัดเจน ทำให้ สื่อสารได้ดี	พูดต่อเนื่องมี ติดขัดเป็น บางช่วงพูด ตะกุกตะกัก บ้าง แต่ยัง สื่อสารได้ เข้าใจ	พูดไม่ ต่อเนื่อง หยุดเป็น ช่วง ๆ สื่อสารได้พอ เข้าใจ	พูดไม่ต่อเนื่อง หยุดเป็นช่วง นาน ๆ สื่อ ความหมาย ไม่ได้	2	8
การแสดง ท่าทาง น้ำเสียง ประกอบกร พูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ สถานการณ์	พูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ สถานการณ์ แต่ไม่มี ท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือน อ่านไม่เป็น ธรรมชาติ แสดงท่าทาง น้อย	ไม่มีท่าทาง และน้ำเสียง ประกอบการ พูดไม่ เหมาะสมกับ สถานการณ์	1	4

ที่มา: คู่มือครู Spark2, 2564: พิเศษ1.

เกณฑ์การประเมิน

24-28 คะแนน ดีมาก(ผ่าน)

19-23 คะแนน ดี(ผ่าน)

14-18 คะแนน พอใช้(ผ่าน)

น้อยกว่า 14 คะแนน ควรปรับปรุง(ไม่ผ่าน)

จากตัวอย่างเกณฑ์ข้างต้นเป็นเกณฑ์การวัดและประเมินผลด้านการพูดภาษาอังกฤษจากนักวิชาการของประเทศไทย ส่วนเกณฑ์การวัดและการประเมินผลด้านการพูดของต่างประเทศก็มีความหลากหลายของประเด็นการประเมินเช่นกัน ดังตัวอย่างเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางด้านการพูดของ Vanny luturkey

ตาราง 23 ตารางเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางด้านการพูดของ Vanny luturkey

ด้าน	คะแนน	คำอธิบาย
การออกเสียง	5	เข้าใจง่ายและมีสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษา
	4	เข้าใจง่ายด้วยสำเนียงที่แน่นอน
	3	มีปัญหาในการออกเสียง ผู้ฟังควรมีสมาธิมากขึ้นและบางครั้งมีความเข้าใจผิด
	2	เข้าใจยากเพราะมีปัญหาใน ออกเสียงถามซ้ำ
	1	การออกเสียงที่จริงจังกินไปจนไม่สามารถเข้าใจได้
ไวยากรณ์	5	ไม่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยในไวยากรณ์
	4	บางครั้งทำผิดไวยากรณ์ แต่ไม่ผิด มีอิทธิพลต่อความหมาย
	3	มักทำผิดไวยากรณ์และมีอิทธิพลต่อ ความหมาย
	2	มีข้อผิดพลาดมากมายในไวยากรณ์ที่ทำ ชัดขวางความหมายและควรเรียงประโยคเสียใหม่
	1	ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์นั้นแย่มากจึงเป็นเรื่องยากที่จะ เข้าใจ
คำศัพท์	5	ใช้คำศัพท์และสำนวนได้เหมือนเจ้าของภาษา
	4	บางครั้งใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสม
	3	การใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสม การสนทนา จะถูกจำกัดเพราะคำศัพท์มีจำกัด
	2	ใช้คำศัพท์ผิดและมีจำกัดจึงยากต่อการเข้าใจคำศัพท์
	1	คำจำกัดมาก ดังนั้นการสนทนาจึงเป็นไปได้ เกิดขึ้น
ความ	5	พูดได้ลื่นไหลเหมือนเจ้าของภาษา
คล่องแคล่ว	4	ความคล่องแคล่วถูกรบกวนจากปัญหาทางภาษา
	3	ความคล่องแคล่วถูกรบกวนมากขึ้นจากปัญหาทางภาษา
	2	คำพูดมักจะลังเลและกระตุก ประโยคอาจ ปล่อยให้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์

ตาราง 23 (ต่อ)

ด้าน	คะแนน	คำอธิบาย
ความเข้าใจ	1	คำพูดทำให้การสนทนาหยุดชะงักและไม่เป็นขึ้นเป็นอัน แทบจะ เป็นไปไม่ได้เลย
	5	เข้าใจทั้งหมดโดยไม่มีปัญหาใด ๆ
	4	เข้าใจเกือบทั้งหมด แม้ว่าจะมีการซ้ำซ้อนเข้ามา บางส่วน
	3	เข้าใจสิ่งที่เขาพูดเป็นส่วนใหญ่ด้วยการพูดซ้ำ ๆ
	2	ยากที่จะเข้าใจในสิ่งที่เธอ/เขาพูด
	1	ไม่เข้าใจแม้ว่าจะเป็นบทสนทนาง่าย ๆ

ที่มา: Vanny luturkey: เข้าถึง 19 กุมภาพันธ์ 2566 จาก <https://shorturl.asia/vL0zM>

จากตัวอย่างเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางด้านการพูดดังกล่าวสรุปได้ว่า
เกณฑ์การวัดและการประเมินความสามารถการพูดในรูแบบมาตราส่วนประมาณค่าหรือ Scoring
Rubric มีหลากหลายรูปแบบด้วยกันขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้สอนหรือผู้วัด ซึ่งในวิจัยเล่ม
นี้ ผู้วิจัยจะวัดความสามารถด้านการพูดในด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับ
สถานการณ์ ความคล่องแคล่ว น้ำเสียงและท่าทาง ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 24 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางด้านการพูด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ความสามารถใน การพูดสื่อสารที่ เหมาะสมกับ สถานการณ์	พูดสื่อสาร ความคิด ความ ต้องการของ ตนเองได้ตรง	พูดสื่อสารความคิด ความต้องการของ ตนเองได้บาง ประเด็น ใช้คำพูด เหมาะสมกับ สถานการณ์นั้น ๆ ได้	พูดสื่อสารความคิด ความต้องการของ ตนเองได้บาง ประเด็น แต่ใช้ คำพูดไม่เหมาะสม กับสถานการณ์นั้น ๆ	พูดสื่อสารความคิด ความต้องการของ ตนเองได้บาง ประเด็น และ ค่อนข้างน้อยมาก และใช้คำพูดไม่ เหมาะสมกับ สถานการณ์นั้น ๆ

ตาราง 24 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ความคล่องแคล่ว	พูดอย่างต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูด ชัดเจนสื่อสารได้	พูดติดขัดบ้าง แต่ สามารถสื่อสารได้	พูดติดขัด บ่อยครั้ง สื่อสาร ได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ หยุดพูดบ่อย สื่อ ความหมายไม่ได้
น้ำเสียงและ ท่าทาง	แสดงท่าทาง และ น้ำเสียงที่ เหมาะสม สบตา ผู้ฟัง	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสม สบตา ผู้ฟังแต่ไม่มี ท่าทาง ประกอบ	พูดไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ค่อย สบตาผู้ฟัง ขาด ความ น่าสนใจ	พูดน้อย ไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ ประสานตา ผู้ฟัง และไม่แสดง ท่าทางหรือ อารมณ์ใด ๆ

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก (Very Good)

ช่วงคะแนน 7 - 9 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดี (Good)

ช่วงคะแนน 4 - 6 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ (Fair)

ช่วงคะแนน 2 - 3 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับควรปรับปรุง (Improved)

ช่วงคะแนน 0 - 1 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับไม่ผ่าน (Fail)

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง ภาวะของอารมณ์ ความรู้สึกโดยรวมของบุคคลที่มีต่อการเรียนรู้ประสบการณ์ที่เกิดจากแรงจูงใจซึ่งเป็นพลังภายในของแต่ละบุคคลอันเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่คาดหวังและความต้องการ ด้านจิตใจ นำไปสู่การค้นหาสิ่งที่ต้องการมาตอบสนอง เมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการแล้วจะเกิดความรู้สึกมีความสุข กระตือรือร้น มุ่งมั่น เกิดขวัญกำลังใจ ก่อให้เกิดประสิทธิภาพและ ประสิทธิผลของการกระทำกิจกรรมที่นำไปสู่ เป้าหมายนั้นสำเร็จตามที่กำหนดไว้ อีกนัยหนึ่ง ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกในเชิงการประเมินค่า อันเป็นองค์ประกอบ ที่สำคัญในการเรียนรู้ที่สัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ของการเรียน ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2551)

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สิ่งที่เกิด จากแรงจูงใจซึ่งเป็นพฤติกรรมภายในที่ ผลักดันให้เกิด ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ยินดี ไม่ยินดี เมื่อได้รับการตอบสนอง ความต้องการ และความคาดหวัง ที่เกิดจากการประมาณค่า อันเป็น การเรียนรู้ประสบการณ์จากการ กระทำ กิจกรรม เพื่อให้เกิดการตอบสนองความต้องการตามเป้าหมาย ของแต่ละบุคคล

ความพึงพอใจมีความสำคัญต่อการดำเนินการกิจกรรมหรือการปฏิบัติงานต่าง ๆ ดังนี้ (อเนก สุวรรณบัณฑิต และภาสกร อุดลพัฒน์กิจ, 2548)

1) ช่วยเสริมสร้างคุณภาพชีวิต ในการปฏิบัติงานหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ หากมีความพึงพอใจ จะส่งผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติงานหรือทำกิจกรรมส่งผลให้เกิดผลงานที่ดี นำมาซึ่ง ผลตอบแทนที่สูงขึ้น มีการดำรงชีวิตและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

2) เกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความเชื่อมั่นและความมุ่งมั่นในการทำงาน ความพึงพอใจ ทำให้เกิดความสุขจากการปฏิบัติงาน ต้องการให้งานมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด ช่วยให้ ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงาน

3) เป็นสิ่งกำหนดลักษณะการดำเนินงาน หรือการปฏิบัติงานที่ดี มีคุณภาพ ตอบสนองต่อ ความต้องการและความคาดหวังของผู้รับบริการที่เหมาะสม เกิดความประทับใจ

4) ช่วยพัฒนาคุณภาพของงาน หากมีความพึงพอใจจะเกิดความเต็มใจ พยายาม สร้างสรรค์ และส่งเสริมมาตรฐานของงานที่สูงขึ้น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจมีความสำคัญ ต่อบุคคล ต่องานและหน่วยงาน ทำให้เกิดแรงจูงใจ และกำลังใจที่ดี มีความเชื่อมั่น ในการปฏิบัติงาน ผู้ปฏิบัติงานได้แสดงศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ เกิดความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน ทำให้ระบบงานดำเนิน ไปด้วยความราบรื่นเรียบร้อย และหน่วยงานมีบรรยากาศ และภาพลักษณ์ที่ดี อีกทั้งช่วยให้เกิดความ รัก ความสามัคคี ผลักดันให้หน่วยงาน เจริญก้าวหน้าที่สำคัญที่สุดคือผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจใน ระดับสูงสุด

2. องค์ประกอบของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ได้รับประสบการณ์และแสดงออกทาง พฤติกรรมที่ตอบสนองในลักษณะแตกต่างกันไป ความพึงพอใจในสิ่งต่าง ๆ จะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ แรงจูงใจหรือการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจและการตอบสนองความต้องการที่มีอยู่ ความพึงพอใจจึง เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้งานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่กระตุ้นให้สิ่งที่ทำนั้น ประสบความสำเร็จ โดยมี องค์ประกอบของการเกิดความพึงพอใจ ดังนี้ (เดมิคส์ คทวิช, 2546)

1) ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการของร่างกาย เป็นการตอบสนองความต้องการในปัจจุบันที่จำเป็นเพื่อ 1) การดำรงชีวิต (Existence Needs) ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค 2) ความปลอดภัย เกิดความอบอุ่นและมั่นคงในชีวิต เป็นความต้องการระดับแรกของมนุษย์ เมื่อได้รับการตอบสนองแล้วจะเกิดความต้องการองค์ประกอบอื่นต่อไป

2) ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการของจิตใจ เป็นแรงจูงใจในการตอบสนองความต้องการทางด้าน 1) ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Relatedness Needs) เช่น สมาชิกในครอบครัว หรือเพื่อน ร่วมงาน เป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพ หรือมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น หรือต้องการควบคุมผู้อื่น ความต้องการอำนาจ (Needs for Power) 2) ความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) ได้แก่ ความต้องการเข้าร่วม กิจกรรมของสังคม ได้รับการยอมรับในสังคม ได้รับการยกย่องหรือมีชื่อเสียง รวมถึงความสำเร็จ ความรู้ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ และการเป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั้งหลาย และ 3) ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากเป็นเรื่องการอยากจะเป็น อยากจะได้ ตามความคิดของตนเอง แต่ไม่สามารถแสวงหาได้

3) ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ การเรียนรู้เกิดจากการสร้างความสัมพันธ์บางอย่าง ระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมตอบสนอง กล่าวคือ เมื่อสถานการณ์หรือสิ่งที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นร่างกายจะเกิดความพยายามที่จะแก้ปัญหานั้น โดยแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่งบุคคลจะเลือกพฤติกรรมตอบสนองที่พอใจที่สุดไปเชื่อมโยงสิ่งเร้าหรือปัญหานั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์เดิม ซึ่งประสบการณ์จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้สถานการณ์ และเกิดแรงจูงใจสู่เป้าหมาย เมื่อถึงเป้าหมายแล้วจะเกิดความพึงพอใจเมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการของร่างกายและจิตใจจนเป็นที่พึงพอใจแล้วจะเกิดความต้องในการเรียนรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจเพื่อสนองความต้องการสิ่งใหม่เพิ่มขึ้น ไม่ซ้ำสิ่งเดิม โดยที่บุคคลนั้นต้องมีความพร้อมทั้ง ทางร่างกายและจิตใจก่อนจึงจะมีความต้องการในการกระทำหรือปฏิบัติการเพื่อตอบสนองความ ต้องการนั้น ๆ เมื่อได้ปฏิบัติแล้วจะเกิดความพอใจ หากไม่ได้กระทำหรือปฏิบัติการเพื่อตอบสนองความต้องการจะเกิดความรำคาญใจ และหากบุคคลไม่พร้อมแต่ถูกบังคับให้กระทำหรือปฏิบัติการบางอย่างก็จะเกิดความไม่พอใจ อาจกล่าวได้ว่า 1) ความพึงพอใจนำไปสู่การเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความต้องการจนเกิดความพึงพอใจ ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้สูงขึ้น 2) ผลของการเรียนรู้นำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการเรียนจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการเรียนรู้ที่ดีจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ทั้งที่เป็น ผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) หรือ ผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards)

3. การประเมินความพึงพอใจ

การสร้างแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจ แบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ แบบสอบถามความพึงพอใจให้ความสำคัญต่อข้อความ คำถามที่ต้องมีความครอบคลุมในช่วงของความพึงพอใจทั้งหมด แต่ละข้อความจะระบุความพึงพอใจที่มีอยู่ วิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2556) มีดังนี้

1) กำหนดเป้าหมายของความพึงพอใจว่า คืออะไร มีโครงสร้างลักษณะใด ซึ่งควรกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนเป็นเรื่อง ๆ ลงไปว่าจะประเมิน ความพึงพอใจด้านใดบ้าง จากนั้นให้ความหมายของความพึงพอใจว่าหมายถึงอะไรบ้าง ต่อไปจึงกำหนดโครงสร้างของความพึงพอใจว่าประกอบด้วยด้านใดบ้าง แต่ละด้านจะประกอบด้วยตัวแปรอะไรบ้าง ซึ่งอาจกำหนดประเด็นกว้าง ๆ เป็นข้อ ๆ

2) รวบรวมข้อความคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจ ที่มีต่อเป้าหมายหลีกเลี่ยงข้อความกำกวมไม่น้อยกว่า 20 ข้อโดยกำหนดข้อความ จากโครงสร้างความพึงพอใจที่ได้กำหนดไว้แล้วแบ่งเป็นด้าน ๆ แล้วสร้างและรวบรวมข้อความแต่ละด้านตามประเด็นที่กำหนดไว้

3) นำข้อความที่สร้างแล้วไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อความว่า ตรงตาม โครงสร้างของการประเมินความพึงพอใจตามที่ได้กำหนดไว้แล้วในแต่ละด้าน ในแต่ละประเด็นย่อยหรือไม่ หากมีความคลุมเครือหรือไม่ชัดเจน จะได้แก้ไขก่อนสร้างเป็นแบบสอบถาม จากนั้นทดลองใช้กับผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 10 เท่า ของจำนวนข้อในพื้นที่ที่คล้ายคลึงกัน หรือใกล้เคียงกับพื้นที่ในการเก็บข้อมูลจริง

4) กำหนดน้ำหนักในการตอบแต่ละตัวเลือก โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ผุสดี ชันฉนิ๊ก และ สถาพร ชันโต (2555) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เอสทีเอทีมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรม การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ 2) พัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยมีจำนวนนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เอสทีเอที กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนเทศบาล 1 โพนศรีจังหวัดอุดรธานีจำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้เน้นด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 12 แผน แบบบันทึกพฤติกรรมการสอนของครู แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนแบบทดสอบย่อยทำนองจริง แบบบันทึกผลหลังการสอน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถาม

ความพึงพอใจของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสรุปโดยใช้การบรรยายเชิงพรรณนาความ ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนากิจกรรมการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้เอสทีเอทีโดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการซึ่งแบ่งออกเป็น 3 วงจร จากการสะท้อนผลการปฏิบัติ พบว่า ในวงจรที่ 1 พบปัญหาที่ต้องทำการแก้ไขอยู่หลายปัญหาซึ่งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้เสนอวิธีการปรับปรุงและแก้ปัญหาในแต่ละปัญหาทำให้ปัญหาที่พบนั้นไม่เกิดขึ้นในวงจรต่อมารวมทั้งทำให้ปัญหาในวงจรที่ 2 และศาสนวงจรที่ 3 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ลดน้อยลงและนักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะทำงานกลุ่มในแต่ละวงจรสูงขึ้นและผลการทดสอบย่อยท้ายวงจรด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เอส ทีเอ ที มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 82.14 และมีคะแนนรวมเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 76.78 ของคะแนนเต็ม 3) ความพึงพอใจ ของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน

สุวัฒน์ชัย ฤณาพรรณ (2555) ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้มาโดยการเลือกมาแบบเจาะจง จำนวน 40 คน คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ แบบทดสอบทักษะการพูด และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถด้านการพูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.45

ภุมมริน ใหญ่เลิศ (2556) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดใหม่กรงทอง จังหวัดปราจีนบุรี โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุมจำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 5 แผน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อประเมินการพูด โดยให้นักเรียนสนทนาโต้ตอบ 10 ประโยค แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าสถิติ-t-test ในการเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน ของกลุ่มทดลองสูงขึ้นตามลำดับ โดยค่าเฉลี่ยในครั้งที่ 5

อยู่ในระดับมากที่สุดอยู่ที่ 4.58 และเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ มีภาพรวมที่ระดับดีมาก

จิรนนท์ กุญชะโมรินทร์ (2558) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพ E1/E2 ตามกำหนด 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียง และเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ก่อนเรียนและหลังเรียน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้านการอ่าน และเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพินิจราษฎร์บำรุง อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 33 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD จำนวน 16 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ ประกอบด้วยการอ่านออกเสียงคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ การเขียนคำศัพท์ จำนวน 10 ข้อ และการเติมคำ จำนวน 10 ข้อ 3) แบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงและทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นการทดสอบภาคปฏิบัติ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยใช้เกมประกอบการฝึกทักษะการอ่านออกเสียง และเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t- test Dependant Samples ผลการวิจัย พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 85.74/84.71 2) ค่าดัชนี ประสิทธิภาพของการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม มีค่าเท่ากับ 0.7246 หรือคิดเป็นร้อยละ 72.46 3) นักเรียนที่เรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและ เขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

สุวรรณณี ภูลายาขว (2559) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2) เท่ากับ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนโดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ก่อนเรียนกับหลังเรียน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดงบังวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 32 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E1/ E2) เท่ากับ 88.90/88.78 2) นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.67$, $\sigma = 0.45$)

ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561) ได้ศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก จำนวน 30 คน ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 5 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน นักเรียนจับสลากจำนวน 2 สถานการณ์จากสถานการณ์ที่กำหนด ใช้เวลา 3-5 นาทีต่อคู่ในการทดสอบ เงื่อนไขการให้คะแนน คือ จะมีกรรมการ 3 คนในการประเมินให้คะแนน หลังจากนั้นดำเนินการสอนจำนวน 4 บทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและทำการทดสอบเพื่อวัดทักษะการพูดหลังเรียนซึ่งเป็น

แบบทดสอบและวิธีการเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และหลังจากจบการทดลอง ผู้เรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติผลของการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

บุณฑริก สายมา (2561) ได้ศึกษาเรื่องการใช้ เอส ที เอ ดี เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปรีณสรอยแยลส์วิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ คือ การใช้ เอส ที เอ ดี เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปรีณสรอยแยลส์วิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) สร้างแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อาษาอังกฤษ โดยใช้เอส ที เอ ดี ในการส่งเสริมความสามารถในด้านการฟังและการพูดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิค เอส ที เอ ดี และ 3) ศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนในขณะที่เรียนโดยใช้ เอส ที เอ ดี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ห้อง ป.6/6 (ห้องเรียน ธรรมดา) ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2560 จำนวน 45 คน ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยเอส ที เอ ดี 2) แบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อาษาอังกฤษ โดยใช้เอส ที เอ ดี ในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีจำนวน 9 แผน มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก 2) ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่า เกณฑ์ 60% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 60% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนอยู่ในระดับดี

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Rumiarsih (2013) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่องการใช้เอสทีเอดีเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของการศึกษาครั้งนี้ได้จัดทำขึ้นเพื่อบรรยายถึงความสำเร็จของทีมนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ผู้เรียนโดยใช้เอสทีเอดีสามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนผู้วิจัยใช้ Classroom Action Research (CAR) และใช้ในการสอนการพูดเรื่อง XII TKR 2 ของ SMK Negeri Madiun ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์เอสทีเอดีประสบความสำเร็จในการปรับปรุงทักษะการพูดของนักเรียน โดยที่นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 72.50 ในรอบแรก เป็นผลมาจากผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

มีค่าเฉลี่ย 73.82 ต่ำกว่า 75 เป็นคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด แต่ในวงจรที่ 2 นักเรียนมีผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนที่กำหนด 75 คะแนน เป็นเกณฑ์ความสำเร็จหรือดีขึ้นโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 76.76 คะแนนซึ่งสูงกว่า 4.26 คะแนนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

Adams and Mabusela (2013) ได้ศึกษาการใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาในเรื่องของ “ผู้เรียนกับความต้องการพิเศษทางการศึกษา (LSEN)” สํารวจความเป็นไปได้ในการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเป็นกลยุทธ์ในการศึกษารวบรวมประสบการณ์กิจกรรมการเรียนในชั้นเรียนเพื่อใช้ในการพัฒนาความสามารถสำหรับการแยกแยะ “ผู้เรียนกับความต้องการพิเศษทางการศึกษา (LSEN)” ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการสอนแบบไม่มีปฏิสัมพันธ์ (non-interactive methodologies) ร่วมกับการใช้การสอนแบบมีปฏิสัมพันธ์ (interactive methodologies) เช่น การสอนแบบคอมพิวเตอร์สนับสนุนการเรียนรู้ (CSCL), การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) ใช้โครงงานเป็นฐาน (PBL) การเรียนรู้โดยการทำงานร่วมกัน (co-operative learning) การเรียนการสอนโดยใช้เกมส์ (play or game-based learning) และ กิจกรรมบทบาทสมมติ (role-playing) ซึ่งพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นประสบการณ์ ที่ผู้เรียนให้ความเห็นตามการประเมินในแบบสอบถามว่าเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานถึง 91% และนอกจากนั้นยังพบว่ากิจกรรมบทบาทสมมติสามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระที่เรียนมากกว่าและเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่ผู้สอนคาดหวังจากพวกเขา

Nair and Kim (2014) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การศึกษาเรื่องผลของการใช้เอสทีเอตีในการสอนเรื่องราวสั้น ๆ “ Flipping Fantastic on Form One Students การศึกษานี้กล่าวถึงวิธีการของการจัดการเรียนรู้โดยเอสทีเอตีและผลของการใช้วิธีการในการสอนเรื่องสั้นนักวิจัยใช้การออกแบบทดลองเสมือนเพื่อศึกษาผลของการใช้เอสทีเอตีในการทำความเข้าใจเรื่องสั้นและความสนใจในการเรียนรู้เรื่องสั้นกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยเอสทีเอตีและกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการปกติ การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ จากแบบทดสอบก่อนสอบและแบบสอบ ถามผลการวิจัยพบว่าการใช้เอสทีเอตีช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุพล็อตเรื่อง ลักษณะตัวละครและข้อคิดจากเรื่องเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมความสนใจของกลุ่มทดลองในการอ่านเรื่องสั้นก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก

KuŚnierek (2015) ได้ทำการศึกษากการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนประถมอันดับ 1 ในเมืองเลขโน ประเทศโปแลนด์ โดยทำการศึกษากลุ่มนักเรียนอายุประมาณ 15 ปีจำนวน 16 คน ขณะนั้นเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งครูใช้กิจกรรมการเรียนการสอน 2 แบบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกัน กิจกรรมแรกจะเป็นกิจกรรมหลักและกิจกรรมที่สองใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยทำการสอนทั้งหมด 6 บทเรียน ผลการศึกษาพบว่ากิจกรรมบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ เพราะกิจกรรมบทบาท

สมมติมีความสุขสนุกสนานที่ได้สวมบทบาทเป็นคนอื่น และนักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าการพูดของพวกเขามากขึ้น พวกเขาได้บอกกับครูว่ากิจกรรมการเรียนการสอนแบบปกติทำให้พวกเขารู้สึกเครียดและเหมือนถูกบังคับ ส่วนตัวครูก็พบว่าระหว่างการจัดกิจกรรมโดยใช้บทบาทสมมติ นักเรียนเกือบทั้งหมดให้ความร่วมมือระหว่างการเรียนการสอนและการทำแบบฝึกหัด ผู้เรียนมีความพยายามที่จะใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค เอส ที เอ ดี และการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ ในการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค เอส ที เอ ดี และการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ สามารถพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษได้ รวมไปถึงทักษะการฟัง และการพูดด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดง บทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 4 ห้อง ซึ่งมีจำนวนนักเรียน 95 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 24 คน ซึ่ง ได้มาด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Pre Experimental Research โดยใช้รูปแบบ One – Group Posttest - only Design (อิทธิพัทธ์ สุวทนพรกุล: 2561: 142)

ตาราง 25 แบบแผนการวิจัย

	X (Treatments)	T ₂ (Post-test)
	การจัดการเรียนรู้	ทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้
โดยกำหนดให้	X แทน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดง	
บทบาทสมมติ	T ₂ แทน การทดสอบหลังเรียน	

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 แผน

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Giving Directions, Shopping for Clothes, Eating Out และ Trains and travel โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

3. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Giving Directions, Shopping for Clothes, Eating Out และ Trains and travel โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดถาม - ตอบ จำนวน 4 ข้อ

4. แบบประเมินความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย รายการประเมินความพึงพอใจ 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการสอน และด้านการวัดและการประเมินผล

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือที่ตามขั้นตอน ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

1.1 ศึกษาเอกสารตัวชี้วัดและสาระแกนกลาง กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.2 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี

1.3 ศึกษาวิธี และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

1.4 ศึกษาความหมาย วิธี และขั้นตอนการสอนฟังและพูดภาษาอังกฤษ

1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ดังตาราง 26

ตาราง 26 แผนการจัดการเรียนรู้

ที่	แผนเรื่อง	กิจกรรม เอส ที เอ ดี	กิจกรรมบทบาทสมมติ	เวลา (ชั่วโมง)
1	Giving directions	นักเรียนจะได้เรียนรู้การฟังจากวิดีโอ ใน British Council เพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ตัวละครสื่อถึง และทำใบงานกลุ่ม พร้อมกับศึกษาประโยคใหม่ๆที่ใช้พูดเมื่อถามทางและแนะนำเส้นทางให้บุคคลอื่น โดยนักเรียนจะต้องแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน	สมาชิกในกลุ่มพยายามเลียนแบบคำพูด ประโยค และน้ำเสียงของตัวละคร และแสดงบทบาทสมมติตามบทที่ตนเองได้รับ	2
2	Shopping for clothes	นักเรียนจะได้เรียนรู้การฟังจากวิดีโอ ใน British Council เพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่ตัวละครสื่อถึง และทำใบงานกลุ่ม พร้อมกับศึกษาประโยคใหม่ๆที่ใช้พูดเมื่อ	สมาชิกในกลุ่มพยายามเลียนแบบคำพูด ประโยค และน้ำเสียงของตัวละคร และแสดงบทบาทสมมติตามบทที่ตนเองได้รับ	2

ตาราง 26 (ต่อ)

ที่	แผนเรื่อง	กิจกรรม เอส ที เอ ดี	กิจกรรมบทบาทสมมติ	เวลา (ชั่วโมง)
		ต้องการซื้อเสื้อผ้า และให้บริการ จากผู้จากพนักงาน โดยนักเรียน จะต้องแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน		
3	Eating Out	นักเรียนจะได้เรียนรู้การฟังจาก วิดีโอ ใน British Council เพื่อ ทำความเข้าใจในสิ่งที่ตัวละครสื่อ ถึง และทำใบงานกลุ่ม พร้อมกับ ศึกษาประโยคใหม่ๆที่ใช้พูดเมื่อ ไปร้านอาหาร สั่งอาหาร และ การบริการจากพนักงาน โดย นักเรียนจะต้องแบ่งกลุ่ม กลุ่ม ละ 4-5 คน	สมาชิกในกลุ่มพยายาม เลียนแบบคำพูด ประโยค และน้ำเสียงของตัวละคร และแสดงบทบาทสมมติ ตามบทที่ตนเองได้รับ	2
4	Trains and travel	นักเรียนจะได้เรียนรู้การฟังจาก วิดีโอ ใน British Council เพื่อ ทำความเข้าใจในสิ่งที่ตัวละครสื่อ ถึง และทำใบงานกลุ่ม พร้อมกับ ศึกษาประโยคใหม่ๆที่ใช้พูดเมื่อ ต้องเดินทางโดยสารด้วยรถไฟไป การถามทาง ซื้อตั๋ว และการ บริการจากพนักงาน โดยนักเรียน จะต้องแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน	สมาชิกในกลุ่มพยายาม เลียนแบบคำพูด ประโยค และน้ำเสียงของตัวละคร และแสดงบทบาทสมมติ ตามบทที่ตนเองได้รับ	2

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระ
ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ความสอดคล้องของเนื้อหา กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ และการ
วัดประเมินผล เพื่อให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ความสอดคล้องของเนื้อหา กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ การวัดประเมินผล รวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ โดยหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบมาตราส่วนประมาณค่า ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

สำหรับการแปลความหมายของค่าที่วัดได้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการให้ความหมาย โดยการเฉลี่ยรายช่วงและรายชื่อ ดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2.51-3.00 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

พิจารณาเกณฑ์ความเหมาะสมเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์คุณภาพเหมาะสมสำหรับการนำมาใช้ในการวิจัยต่อไป ซึ่งผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 4.87 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (ดังภาคผนวก ฉ)

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง (Try out) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรม และเวลาที่ใช้ แล้วจึงปรับปรุงแก้ไขหลังจากใช้กับกลุ่มทดลอง (Try out) เสร็จ เนื่องจากในการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ใช้เวลาในการจัดกลุ่มนักเรียนครั้งแรกนานเกินเวลาที่กำหนด ทำให้การจัดการเรียนรู้ในแผนที่ 1 เกิดความล่าช้าและเกินเวลาที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงปรับวิธีการจัดกลุ่มนักเรียนโดยการแสดงรายชื่อสมาชิกในกลุ่มที่ครูจัดให้บนจอทีวี และให้นักเรียนเข้ากลุ่มตามรายชื่อที่ปรากฏดังกล่าว

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 24 คน

2. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

2.1 ศึกษาเอกสารตัวชี้วัดและสาระแกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

2.3 ดำเนินการออกแบบและสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ และคัดเลือกข้อสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 20 ข้อ และสร้างเกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถด้านการฟัง

ตาราง 27 ตารางวิเคราะห์ข้อสอบของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง

รายการประเมิน	จำนวนข้อสอบ	
	สร้าง (ข้อ)	คัดเลือก (ข้อ)
การจับใจความสำคัญ	7	4
ความเข้าใจ	23	12
การรู้ความหมายคำศัพท์	10	4
รวม	40	20

ตาราง 28 เกณฑ์การวัดความสามารถทางด้านการฟัง

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				รวมคะแนน
	4	3	2	1	
การจับใจความสำคัญ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ ทั้ง 4 ข้อ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ 3 ข้อ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ 2 ข้อ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ไม่เกิน 1 ข้อ	4
ความเข้าใจ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ ฟัง ได้ 10-12 ข้อ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ ฟัง ได้ 7-9 ข้อ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ ฟัง ได้ 4-6 ข้อ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ ฟัง ได้ไม่เกิน 3 ข้อ	4

ตาราง 28 (ต่อ)

รายการ ประเมิน	ระดับคะแนน				รวม คะแนน
	4	3	2	1	
การรู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้ง 4 ข้อ	รู้ความหมาย คำศัพท์ 3 ข้อ	รู้ความหมาย คำศัพท์ 2 ข้อ	รู้ความหมาย คำศัพท์ไม่เกิน 1 ข้อ	4
คะแนนเต็ม					12

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก (Very Good)

ช่วงคะแนน 7 - 9 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดี (Good)

ช่วงคะแนน 4 - 6 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ (Fair)

ช่วงคะแนน 0 - 3 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับควรปรับปรุง (Improved)

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่สร้างเสร็จแล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม เพื่อให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข

2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินความเที่ยงตรง (Content validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Objectives Congruence; IOC) ของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

จากนั้นจึงคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังนั้นมีความสอดคล้องจึงนำไปใช้ได้ ปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเท่ากับ 1.00 (ภาคผนวก ฉ) จำนวน 40 ข้อ

2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังที่ปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว มาจัดพิมพ์แบบทดสอบเพื่อเตรียมนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง (Try Out) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (อิทธิพัทธ์ สุวทนพรวงศ์: 2561: 217-220)

และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์-ริชาร์ด (Kuder-Richardson) โดยใช้เกณฑ์ 0.80 ขึ้นไป (อิทธิพัทธ์ สุวทนพรกุล: 2561: 205) ปรากฏว่าจากจำนวนแบบทดสอบ 40 ข้อ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเหลือ 20 ข้อ มีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.37-0.80 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง เท่ากับ 0.85 (ภาคผนวก ฉ)

2.7 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังที่คัดเลือก 20 ข้อ หลังจากใช้กับกลุ่มทดลอง (Try Out) แล้วมาจัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อเตรียมนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 24 คน (ภาคผนวก ง)

3. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.1 ศึกษาเอกสารตัวชี้วัดและสาระแกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.3 ดำเนินการออกแบบและสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษแบบทดสอบถาม - ตอบ จำนวน 8 ข้อ และคัดเลือกข้อสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 4 ข้อ และสร้างเกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถด้านการพูด

ตาราง 29 ตารางวิเคราะห์เนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

เนื้อหา	จำนวนแบบทดสอบถาม - ตอบ	
	สร้าง (ข้อ)	คัดเลือก (ข้อ)
1. Giving Directions	2	1
2. Shopping for Clothes	2	1
3. Eating Out	2	1
4. Trains and travel	2	1
รวม	8	4

ตาราง 30 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				รวมคะแนน
	4	3	2	1	
ความสามารถในการพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์	ใช้คำพูดได้ถูกต้องทั้งหมด	ใช้คำพูดได้ ผิด 1-3 คำ	ใช้คำพูดได้ ผิด 4-6 คำ	ใช้คำพูดได้ ผิด 7 คำขึ้นไป	4
ความคล่องแคล่ว	พูดอย่างต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจนสื่อสารได้	พูดติดขัดบ้าง สื่อสารได้	พูดติดขัด สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ หยุดพูดบ่อย สื่อ ความหมายไม่ได้	4
น้ำเสียงและท่าทาง	แสดงท่าทาง และ น้ำเสียงที่เหมาะสม สบตา ผู้ฟัง ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสม สบตา ผู้ฟังแต่ ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดไม่เป็น ธรรมชาติ ค่อยสบตาผู้ฟัง ขาดความ น่าสนใจ มี หรือไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดน้อย ไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ ประสานตา ผู้ฟังและ ไม่ แสดง ท่าทาง หรือ อารมณ์ ไต ๆ	4
คะแนนเต็ม					12

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก (Very Good)

ช่วงคะแนน 7 - 9 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดี (Good)

ช่วงคะแนน 4 - 6 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ (Fair)

ช่วงคะแนน 0 - 3 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับควรปรับปรุง (Improved)

3.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างเสร็จแล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม เพื่อให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข

3.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินความเที่ยงตรง (Content validity) โดยหาค่าดัชนีความ สอดคล้องของข้อคำถามกับ จุดประสงค์ (Index of Objectives Congruence; IOC) ของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

จากนั้นจึงคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบวัดความสามารถ ด้านการพูดนั้นมีความสอดคล้องจึงนำไปใช้ได้ ปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ วัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 1.00 (ภาคผนวก ฉ) จำนวน 8 ข้อ

3.6 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดที่ปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว มา จัดพิมพ์แบบทดสอบเพื่อเตรียมนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง (Try Out) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20–0.80 และค่าอำนาจจำแนก (D) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (พิชิต ฤทธิจรูญ, 2555: 141) และ ค่าความ เชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ใช้เกณฑ์ 0.80 ขึ้นไป (พิชิต ฤทธิจรูญ, 2555: 157) ปรากฏว่าจากจำนวนแบบทดสอบ 8 ข้อ ผู้วิจัย ได้คัดเลือก เหลือ 4 ข้อ มีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.45 - 0.56 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) ตั้งแต่ 0.54 ขึ้นไป ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด เท่ากับ 0.96 (ภาคผนวก ฉ)

3.7 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดที่คัดเลือก 4 ข้อ หลังจากใช้กับกลุ่มทดลอง (Try Out) แล้ว มาจัดพิมพ์เพื่อเตรียมนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาค เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 24 คน (ภาคผนวก ง)

4. แบบประเมินความพึงพอใจ

แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่ผ่านการจัดการเรียนรู้ มาแล้ว ซึ่งขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ มีดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ การวัดและประเมินผลการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

4.2 ผู้วิจัยกำหนดเป้าหมายในการประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนอยู่ในระดับพึงพอใจมากขึ้นไป โดยประเมินความพึงพอใจด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการสอน และด้านการวัดและการประเมินผล

4.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยแบบประเมินความพึงพอใจมีจำนวน 20 ข้อ ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 4 ด้าน ดังนี้

4.3.1 ด้านเนื้อหา จำนวน 4 ข้อ

4.3.1 ด้านการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 ข้อ

4.3.1 ด้านสื่อการสอน จำนวน 5 ข้อ

4.3.1 ด้านการวัดและการประเมินผล จำนวน 5 ข้อ

มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของ ลิกเคิร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างขึ้นที่สร้างเสร็จแล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของข้อคำถาม เพื่อให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข

4.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาเพื่อตรวจสอบลักษณะข้อความ ความสอดคล้องของพฤติกรรมที่ต้องการวัด ว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ และความเหมาะสมในการใช้ภาษาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และประเมินความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence: IOC)

คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

จากนั้นจึงคัดเลือกข้อความจากแบบประเมินความพึงพอใจที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งแสดงว่าแบบประเมินความพึงพอใจนั้นมีความสอดคล้องจึงนำไปใช้ได้ ปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความพึงพอใจ เท่ากับ 1.00 (ภาคผนวก ฉ) จำนวน 20 ข้อ

4.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วมาจัดพิมพ์ แบบประเมินความพึงพอใจ เพื่อเตรียมนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง (Try out) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha) ใช้เกณฑ์ 0.80 ขึ้นไป (อิทธิพัทธ์ สุวทนพรกุล: 2561: 205-206) ปรากฏว่า ความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจทั้งฉบับ เท่ากับ 0.82 (ภาคผนวก ฉ)

4.6 นำแบบประเมินความพึงพอใจฉบับสมบูรณ์มาจัดพิมพ์เพื่อเตรียมนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 24 คน (ภาคผนวก จ)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ เป็นข้อมูลที่ได้อาจมาจากการทดลองกลุ่มตัวอย่าง โดยมีการดำเนินการเก็บข้อมูลดังนี้

1. ชี้แจงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้นักเรียนทราบถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ การปฏิบัติตัว และวิธีการประเมิน โดยครูกำหนดกลุ่มย่อยให้ผู้เรียนก่อน ซึ่งสมาชิกในกลุ่มมีจำนวน 4-5 คน แบบคณะกรรมการประกอบด้วยผู้เรียนที่อยู่ในระดับ เก่ง ปานกลาง และอ่อน รวมถึงแจ้งกฎกติกาและข้อตกลงในการทำงานกลุ่มอีกด้วย ส่วนขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ มีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ชื่อนำเสนอบทเรียน เป็นขั้นที่ครูผู้สอนจะต้องจัดเตรียมเนื้อหาสาระที่จะสอน โดยเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้แบบกลุ่ม รวมไปถึงการเตรียมแบบทดสอบย่อย เพื่อใช้ในการทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อใช้เป็นผลคะแนนพิจารณาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม

1.2 ขั้นตอนการทำงานเป็นกลุ่ม โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นที่ครูผู้สอนจะจัดกลุ่มนักเรียนโดยแบ่งกลุ่มละประมาณ 4 – 5 คน ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะมีทั้งความสามารถด้านการเรียนดี ปานกลาง และอ่อนคละอยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยประเมินระดับความสามารถของนักเรียน

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในชั้น เมื่อให้นักเรียนจับกลุ่มแล้วครูผู้สอนจะชี้แนะวิธีการเรียนรู้ให้กับนักเรียน โดยที่นักเรียนจะประมวลเนื้อหาที่ตนได้เรียนออกมาในรูปแบบกิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มจะต้องแบ่งภาระหน้าที่รับผิดชอบให้แก่สมาชิกในกลุ่ม และจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้กิจกรรมกลุ่มดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 ขั้นการทดสอบย่อย เป็นขั้นที่หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนรู้แล้ว นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล และไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน

1.4 ขั้นคะแนนพัฒนาการรายบุคคล เป็นขั้นที่ครูประเมินรายบุคคล ให้คะแนนรายบุคคล จากนั้นนำคะแนนของสมาชิกในกลุ่มมารวมกัน แล้วหาคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

1.5 ขั้นการรับรองผลงานกลุ่ม เป็นขั้นที่นำคะแนนของกลุ่มไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมถึงการประกาศผลงานของกลุ่มที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์การประเมิน เพื่อรับการยกย่องชมเชยในรูปแบบต่าง ๆ

2. ครูดำเนินการตามการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3. หลังการดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติแล้ว ครูทำการทดสอบหลังเรียนกับนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงให้นักเรียนประเมินความพึงพอใจหลังการจัดการเรียนรู้

4. นำข้อมูลที่ได้จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

1.1.1 หาค่าความเหมาะสม

1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง

1.2.1 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (Index of Item Objective Congruence)

1.2.2 หาค่าความยากง่าย (p)

1.2.3 หาค่าอำนาจจำแนก (r)

1.2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson)

1.3 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.3.1 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (Index of Item Objective Congruence)

1.3.2 หาค่าความยากง่าย (p)

1.3.3 หาค่าอำนาจจำแนก (D)

1.3.4 หาค่าความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (Cronbach's Alpha)

1.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ

1.4.1 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (Index of Item Objective Congruence)

1.4.2 หาค่าความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (Cronbach's Alpha)

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที (t-test for one sample)

2.2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที (t-test for one sample)

2.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งสามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าที (t-test)
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ดังตาราง 31

ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 (n = 24)

ความสามารถด้านการฟัง	คะแนนเต็ม	คะแนนหลังจัดการเรียนรู้		คะแนนกับเกณฑ์ร้อยละ 80	t
		\bar{X}	SD		
1. การจับใจความสำคัญ	4	3.38	0.49	84.38	-61.666*
2. ความเข้าใจ	4	3.42	0.65	85.42	-46.328*
3. การรู้ความหมายคำศัพท์	4	3.46	0.51	86.46	-59.144*
รวม	12	10.25	1.15	85.42	2.765*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 31 พบว่า ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 10.25$, $SD = 1.15$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน โดยด้านการรู้ความหมายคำศัพท์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.46$, $SD = 0.51$) ด้านความเข้าใจ ($\bar{X} = 3.42$, $SD = 0.65$) และด้านการจับใจความสำคัญมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.38$, $SD = 0.49$)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ดังตาราง 32

ตาราง 32 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 (n = 24)

ความสามารถด้านการพูด	คะแนนเต็ม	คะแนนหลังจัดการเรียนรู้		คะแนนกับเกณฑ์ร้อยละ 80	t
		\bar{X}	SD		
1. ความสามารถในการพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์	16	14.30	1.12	89.32	-105.257**
2. ความคล่องแคล่ว	16	14.17	1.27	88.54	-93.182**
3. น้ำเสียงและท่าทาง	16	14.21	1.32	88.80	-89.915**
รวม	48	42.67	2.88	88.98	7.247**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 32 พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 42.67$, $SD = 2.88$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน โดยด้านความสามารถในการพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 14.30$, $SD = 1.12$) ด้านน้ำเสียงและท่าทาง ($\bar{X} = 14.21$, $SD = 1.32$) และด้านความคล่องแคล่วมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 14.17$, $SD = 1.27$)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ดังตาราง 33

ตาราง 33 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (n = 24)

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหา			
1. เนื้อหาที่น่าสนใจ	4.63	0.49	มากที่สุด
2. เนื้อหาที่เรียนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน	4.67	0.56	มากที่สุด
3. เนื้อหาสามารถเข้าใจง่าย	4.63	0.49	มากที่สุด
4. เนื้อหามีการจัดลำดับชั้นอย่างเหมาะสม	4.71	0.46	มากที่สุด
รวมด้านเนื้อหา	4.66	0.29	มากที่สุด
ด้านการจัดการเรียนรู้			
5. ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน	4.58	0.50	มากที่สุด
6. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.75	0.44	มากที่สุด
7. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	4.58	0.65	มากที่สุด
8. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถส่งเสริมทักษะการฟัง	4.58	0.58	มากที่สุด
9. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถส่งเสริมทักษะการพูด	4.75	0.44	มากที่สุด

ตาราง 33 (ต่อ)

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับความพึงพอใจ
10. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาท สมมติสามารถส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม	4.67	0.56	มากที่สุด
รวมด้านการจัดการเรียนรู้	4.65	0.32	มากที่สุด
ด้านสื่อการสอน			
11. สื่อการสอนมีความหลากหลาย	4.71	0.46	มากที่สุด
12. สื่อการสอนมีความน่าสนใจ	4.67	0.48	มากที่สุด
13. สื่อการสอนมีความทันสมัย	4.83	0.38	มากที่สุด
14. สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	4.67	0.48	มากที่สุด
15. สื่อการสอนสามารถช่วยส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อหา มากยิ่งขึ้น	4.71	0.55	มากที่สุด
รวมด้านสื่อการสอน	4.72	0.32	มากที่สุด
การวัดผลและการประเมินผล			
16. แบบทดสอบเหมาะสมกับระดับความสามารถ ของนักเรียน	4.63	0.58	มากที่สุด
17. นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินล่วงหน้า	4.38	0.65	มาก
18. เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสมกับเนื้อหา และการจัดการเรียนรู้	4.42	0.58	มาก
19. นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียนรู้	4.54	0.59	มากที่สุด
20. มีการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่ หลากหลาย	4.58	0.58	มากที่สุด
รวมด้านการวัดผลและการประเมินผล	4.51	0.33	มากที่สุด
ภาพรวม	4.63	0.27	มากที่สุด

จากตาราง 33 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.63, SD = 0.27$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านสื่อการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.72, SD = 0.32$) รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.66, SD = 0.29$) ด้านการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.65, SD = 0.32$) และด้านการวัดผลและการประเมินผล ($\bar{X} = 4.51, SD = 0.33$) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า สื่อการสอนมีความทันสมัย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.83, SD = 0.38$) และนักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.38, SD = 0.65$)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 80 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาศาสตร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2565 จำนวน 4 ห้อง ซึ่งมีจำนวนนักเรียน 95 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เนื่องจากนักเรียนทั้ง 4 ห้อง เป็นนักเรียนที่คละความสามารถ และมีลักษณะคล้ายคลึงกันทุกห้อง จากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาศาสตร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 24 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 แผน รวม 8 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Giving Directions, Shopping for Clothes, Eating Out และ Trains and travel โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Giving Directions, Shopping for Clothes, Eating Out และ Trains and travel โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดถาม - ตอบ จำนวน 4 ข้อและแบบประเมินความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย รายการประเมินความพึงพอใจ 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการสอน และด้านการวัดและการประเมินผล จำนวน 20 ข้อ

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

1. ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (\bar{X} =4.63)

อภิปรายผล

ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยเช่นนี้เนื่องจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติที่ต้องใช้ทักษะการฟังและความร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถต่างระดับกันเพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะและให้คำแนะนำกับนักเรียน ดังที่ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545: 131) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ เอส ที เอ ดี ว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกันโดยแต่ละคนมีส่วนร่วมอย่าง แท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่มทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้อะไรก็ตามที่ให้ความสนใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น แต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้เพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือ ความสำเร็จของกลุ่ม นอกจากนี้การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ถือว่าเป็นรูปแบบการพัฒนา ส่งเสริม ทักษะด้านการฟังและการพูดของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น นักเรียนได้ฝึกฝนตนเองผ่านการฟังเรื่องราวที่ครูนำเสนอแล้วนำมาแต่งบทบาทสมมติของตนเอง ทำให้เกิดกระบวนการฝึกฝนทักษะการฟังที่ดียิ่งขึ้น โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค

เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ในขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอบทเรียน และขั้นที่ 2 ขั้นการทำงาน เป็นกลุ่มโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ จึงส่งผลให้ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปุณทริก สายมา (2561:69-74) ได้ศึกษา การใช้ เอส ที เอ ดี เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปรีณสร้อยแยลส์วิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 60% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 60% อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหลังการ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องจากนักเรียนได้รับการ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้โดยคณะกรรมการ (เก่ง-กลาง-อ่อน) ในแต่ละกลุ่ม กลุ่มละประมาณ 4 – 5 คน นักเรียนจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่มของ ตนเองในการฝึกพูดบทบาทสมมติที่ตนได้รับ โดยเป็นไปตามขั้นตอนของกิจกรรมบทบาทสมมติ คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ เป็นขั้นที่คัดเลือกบทบาทของผู้แสดงในกลุ่มและการฝึกซ้อมก่อนการแสดง จริง ขั้นที่ 2 ขั้นแสดง เป็นขั้นที่นักเรียนกลุ่มผู้แสดงจะนำเสนอการแสดงหน้าชั้นเรียนอย่างเต็ม ความสามารถ และ ขั้นที่ 3 ขั้นหลังการแสดง เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อ การแสดงของแต่ละกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับสุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545: 170-171) สรุปไว้ว่า การเรียนรู้แบบ เอส ที เอ ดี เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบหนึ่งที่คล้ายกับ เทคนิค TGT ที่แบ่ง ผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่ม เพื่อทำงานร่วมกัน กลุ่มละ 4-5 คน โดยกำหนดให้ สมาชิกในกลุ่มได้เรียนรู้เนื้อหาสาระที่ครูเตรียมให้ แล้วทำการทดลองความรู้คะแนนที่ได้จากการ ทดสอบของสมาชิกแต่ละคนนำเอามาบวกกัน เป็นคะแนนรวมของกลุ่ม ครูจะต้องใช้เทคนิคในการ เสริมแรง เช่น ใ้รางวัลกล่าวคำชมเชย ดังนั้น สมาชิกในกลุ่มจะมีเป้าหมายร่วมกันคือการปฏิบัติงาน ให้เสร็จ เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม และสอดคล้องกับ Ziafar et al. (2014) กล่าวว่า กิจกรรมบทบาท สมมติเป็นการให้โอกาสผู้เรียนในการแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะให้ ความสนใจในเรื่องของการสื่อสารมากกว่าไวยากรณ์ และเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดย ผ่านการพูด จึงส่งผลให้ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลัง การจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวรรณิ ภูลาชชา (2559: 113-118) เรื่องการพัฒนาความสามารถด้าน

การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.63$) เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ซึ่งด้านสื่อการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.72$, $SD = 0.32$) ผลวิจัยเป็นเช่นนี้ เนื่องจากสื่อการสอนมีความหลากหลาย มีความน่าสนใจ มีความทันสมัย มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและช่วยส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.66$, $SD = 0.29$) เนื่องจากเนื้อหาที่น่าสนใจ เนื้อหาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน สามารถเข้าใจง่าย และมีการจัดลำดับอย่างเหมาะสม ด้านการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.65$, $SD = 0.32$) ครูใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ส่งเสริมทักษะการฟัง ส่งเสริมทักษะการพูด และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม และด้านการวัดผลและการประเมินผล ($\bar{X} = 4.51$, $SD = 0.33$) แบบทดสอบเหมาะกับระดับความสามารถของนักเรียน นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินล่วงหน้า เกณฑ์การประเมินเหมาะสมกับเนื้อหาและการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียนรู้ มีการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์ โค้วตระกูล (2551) ที่กล่าวถึงความพึงพอใจ (Satisfaction) ว่าเป็นภาวะของอารมณ์ ความรู้สึกร่วมของบุคคลที่มีต่อการเรียนรู้ประสบการณ์ที่เกิดจากแรงจูงใจซึ่งเป็นพลังภายในของแต่ละบุคคลอันเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่คาดหวังและความต้องการ ด้านจิตใจ นำไปสู่การค้นหาสิ่งที่ต้องการมาตอบสนอง เมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการแล้วจะเกิดความรู้สึกมีความสุข กระตือรือร้น มุ่งมั่น เกิดขวัญกำลังใจ ก่อให้เกิดประสิทธิภาพ และ ประสิทธิภาพของการกระทำกิจกรรมที่นำไปสู่เป้าหมายนั้นสำเร็จตามที่กำหนดไว้ อีกนัยหนึ่งความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกในเชิงการประเมินค่า อันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ที่สัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ของการเรียน ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล นอกจากนั้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ยังมีการเสริมแรงโดยการให้รางวัลให้แก่กลุ่มที่ผ่านเกณฑ์ ซึ่งแต่ละกลุ่มนั้นมีโอกาสเท่ากัน จึงทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานหรือพึงพอใจ และมีความสุขต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในรายวิชาภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่ง

ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวรรณี ภูลายาว (2559: 113-118) เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ที่ในครั้งต่อไป จึงนำเสนอข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนจะต้องศึกษาลำดับขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ และจัดกิจกรรมไปตามขั้นตอนที่กำหนดเพื่อให้การสอนให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

1.2 ในขณะที่จัดการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนทำงานแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ แล้ว ครูผู้สอนควรสังเกตการทำงานกลุ่มของนักเรียนและให้คำแนะนำกับกลุ่มที่ต้องการความช่วยเหลือ

1.3 ขั้นตอนที่ 2 ซึ่งเป็นขั้นตอนการทำงานกลุ่มโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการพูด ดังนั้น ครูควรมีบทบาทในการชี้แนะ ติดตาม ตรวจสอบทักษะด้านการฟังและการพูดอย่างถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ในรายวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะการฟังและพูด เช่น ภาษาไทย จีน เป็นต้น

2.2 ควรนำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายระดับชั้นอื่น ๆ

2.3 ควรใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติในตัวแปรอื่น ได้แก่ การอ่าน เขียน การจดจำคำศัพท์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2551). **ภาษากับการสื่อสาร Language and Communication**. กรุงเทพมหานคร: นวสาส์นการพิมพ์.
- จิรนนท์ กุญชะโมรินทร์. (2558). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียง และเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชาติรี เกิดธรรม. (2547). **เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ณัฐชญา บุปผาชาติ. (2561). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนย่อแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เด่นศักดิ์ ดอกจันทร์ (2558) **วารสารศิลปะศาสตร์และวิทยาการจัดการ**. คลังคำศัพท์: ข้อเสนอแนะด้านการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2558.
- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2546). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- เตือนใจ อัฐวงศ์. (2557). **การเป็นผู้ฟังที่ดี** (Online). <https://shorturl.asia/zUG0M>, 14 เมษายน 2565.
- ทวีศักดิ์ ชูมา. (2560). “แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบกลวิธี การสื่อสาร.” **วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย** ศูนย์ภาษาและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทิตินา แคมมณี. (2550). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาดยา ปิลันธนานนท์. (2543). **การเรียนรู้แบบร่วมมือ**. กรุงเทพมหานคร: พับลิชซิ่ง.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). **การพัฒนาหลักสูตร**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ปุ่นทริก สายมา. (2561). การใช้ เอส ที เอ ดี เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- ผุสดี ชันผนีก และ สถาพร ชันโต. (2555). “การพัฒนากิจกรรมการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD.” **วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา**. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2555). **หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: บริษัทเข้าออฟเคอร์มิสท์ จำกัด.
- ภุมริน ใหญ่เลิศ. (2556). “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดใหม่กรงทอง จังหวัด ปราจีนบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาระบบสองภาษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2556). **การพัฒนาเครื่องมือวัดด้านเจตพิสัยและทักษะพิสัย**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มานพ ประธรรมสาร. (2546). **วิถีใหม่แห่งการเรียนรู้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันการแปลหนังสือ กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554**. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร. (2564). **หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ฉบับปรับปรุงปีการศึกษา 2564**. สงขลา: โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร.
- ลัดดา แพรภัทรพิศุทธิ์. (2552). **การพูด**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสตาร์.
- วัชรา เล่าเรียนดี. (2545). **เทคนิคการจัดการเรียนการสอนและการนิเทศ**. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). **เอกสารประกอบการสอนวิชาการพัฒนาการเรียนการสอน**. ภาควิชา หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2551). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณณี ภูลายาว. (2559) “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

- สุวัฒน์ชัย ฤณาพรรณ. (2555). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.**
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). **21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด.** กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). **ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภณวิชัย อินแก้ว. (2559). **เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟังและการพูด** (Online). <https://shorturl.asia/gCNuK>, 19 กุมภาพันธ์ 2566.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- อนเนก สุวรรณบัณฑิต และภาสกร อุดลพัฒน์กิจ. (2548). **จิตวิทยาการบริการ (Service Psychology Comprehension Strategies and Trend).** กรุงเทพมหานคร: เพรส แอนดดีไซน์.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). **หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง).** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์
- อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล. (2561). **การวิจัยทางการศึกษา แนวคิดและการประยุกต์ใช้.** กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- Adams, J. D., and Mabusela, M. S. (2013). "Employing Role-playing in Teaching and Learning: A Case of Higher Education." **South African Journal of Higher Education**, 27, 3 January 2013: 489.
- American Council on the Teaching of Foreign Languages. (2012). **ACTFL Proficiency Guidelines 2012.** America.
- Chang. (2016). **Teaching L2 Listening: In and Outside the classroom.** Switzerland: Springer International Publishing.
- Careerforce. (2015). **Learning Guide Communication process theory.** Communication process theory (US 9694) Learning Guide.
- ED. (2020). **Measurement and evaluation criteria of listening ability** (Online). <https://shorturl.asia/CNVYo>, 19 February 2023

- Johnson, Johnson, and Smith. (2013). **Cooperative Learning: Improving University Instruction by Basing Practice on Validated Theory.** Journal on Excellence in University Teaching. University of Minnesota.
- Johnson and Johnson. (2009). **Making Cooperative Learning Work.** Lawrence Erlbaum Associates (Taylor & Francis Group).
- Laal and Ghodsi. (2011). **Benefits of Collaborative Learning.** Sina Trauma & Surgery Research Center. Sira Hospital, Tehrau University of Medical Sciences.
- Hammer, J. (1991). **The Practice of English Language Teaching.** London: Longman Publishing.
- Harmer, J. (1998). **How to teach English: An introduction to the practice of English Language Teaching.** Harlow: Longman Publishing.
- Krish, P. (2001). "A Role Play Activity with Distance Learners in an English Language Classroom." **National University of Malaysia, Bangui, Malaysia. The Internet TESL Journal, 7, 7**(July 2001).
- KuŚnierek, A. (2015). "Developing Students' Speaking Skills through Role-play." **World Scientific News, 7: 73-111** (Online). www.worldscientificnews.com, 14 April 2022.
- Ments, V. M. (1989). **The Effective Use of Role-Play: Practical Techniques for Improving Learning.** London: Kogan Page.
- Nair and Kim. 2014. **The Effects of Using the STAD Method in Teaching the Short Story, Flipping Fantastic on Form One Students.** 4th International Conference on Education, Research and Innovation IPEDR vol.81. Singapore: IACSIT Press.
- Nunan, D. (2003). **Practical English Language Teaching.** New York: Prentice Hall.
- Richards, J. C. (2008). **Teaching Listening and Speaking from Theory to Practice.** United States of America: Cambridge University Press.
- Rumiarsih. (2013). **Using Student Teams-Achievement Divisions (STAD) Strategy to Improve the Students' Speaking Skill at Vocational School.** University Negeri Malang.
- Slavin. (1982). **Cooperative Learning: Student teams.** National Education-Association of the United States.

- Slavin. (1991). **Student Team Learning: A Practical Guide to Cooperative Learning**. Third Edition. National Education Association Professional Library.
- Sharan and Sharan. (1987). **Training Teachers for Cooperative Learning**. Education Leadership.
- Scarcella, R. (1978). "Socio-drama for social interaction." **TESOL Quarterly**, 12.
- TFU Foreign Language Assessment Rubrics. (2020). **Listening Assessment Standards** (Online). https://www.tfu.ac.jp/students/arn890000001rchatt/rubric_languages_english, 19 February 2023.
- The New Teacher Center (NTC). (2005). **Six Key Strategies for Teachers of English-Language Learners**. Washington DC: NW Suite 901.
- The First Steps. (2013). **Speaking and Listening Resource Book Speaking and Listening Resource Book**. Department of Education WA. The Association for Supervision and Curriculum Development.
- Valette & Disick. (1972). **Modern Language Performance Objectives and Individualization A Handbook**. USA: Harcourt Brace Jovanovich, Inc.
- Vanny luturkey. (2020). **Criteria for measuring and evaluating Speaking abilities**. (Online). <https://shorturl.asia/vL0zM>, 19 February 2023.
- Virginia,E and Jenny D. (2020). **Teaching Guide Spark2**. Aksorn CharoenTat ACT Co.,Ltd. Bangkok.
- Ziafar, M., Toughiry, N., and Havaeji, Z. S. (2014). "The Relationship Between Teaching Conversation Through Role Play and The Students' Speaking Development." **International Journal of Language Learning and Applied Linguistics World (IJLLALW)**, 5, (January): 547-553.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มุฮัมหมัดอาฟีฟี อัสซอลีฮีย์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะวิทยาการอิสลาม
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี
ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการวัดและการประเมินผล
2. นางสาวมณฑนา เจริญกุล
ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (ภาษาอังกฤษ)
สถานที่ทำงาน โรงเรียนเทศบาล 1 (เอ็งเสียงสามัคคี)
จังหวัดสงขลา
ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ
3. นางสุกัญญา ยีหมัดอะห์ลี
ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (ภาษาอังกฤษ)
สถานที่ทำงาน โรงเรียนเทศบาล 1 (เอ็งเสียงสามัคคี)
จังหวัดสงขลา
ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/ ๘๗๕

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มูฮัมหมัดอาฟีฟ อัสซอลิฮียะ
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางสาวนิตา เก็บเบญจมิตร รหัส ๖๔G๑๙๒๐๐๙ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์วรรณี กองพิง)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์
โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๙๘ ๑๖๕๐
โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มูฮัมหมัดอาฟีฟ อัสซอลีฮีย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของนางสาวนิตา เก็บเบ็ญหมัด รหัส ๖๔M๑๙๑๒๐๐๙ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มูฮัมหมัดอาฟีฟ อัสซอลีฮีย์)

ตำแหน่ง อาจารย์

หน่วยงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณมณฑนา เจริญกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางสาวนิตา เก็บเบญจรัตน์ รหัส ๖๔G๑๙๑๒๐๐๙ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์วรรณี กองพิธิ)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๘๘ ๑๖๕๐

โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้านางสาวมณฑนา เจริญกุล เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของนางสาวนิตา เก็บเป็ญหมัด รหัส ๖๔M๑๔๑๒๐๐๔ นักศึกษาลัทธิครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....
-
-

(ลงชื่อ)

(นางสาวมณฑนา เจริญกุล)

ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ

หน่วยงาน โรงเรียนเทศบาล ๑ (เอ็งเสียงสามัคคี)

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๕๐๓

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณสุภิญญา ยี่หมัดอะหลี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางสาวนิตา เก็บเบ็ญหมัด รหัส ๖๔G๑๙๑๒๐๐๙ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์วรรณี กองพีธี)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๙๘ ๑๖๕๐

โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้านางสุภิญญา ยิ้มคอะหลี เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของนางสาวนิตา เก็บเบญญิมัต รหัส ๖๔1๓๔๑๒๐๐๔ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....

(ลงชื่อ).....

(นางสุภิญญา ยิ้มคอะหลี)

ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ

หน่วยงาน โรงเรียนเทศบาล ๑ (เอ็งเสียงสามัคคี)

ภาคผนวก ค
แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6
เรื่อง Giving Directions
เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

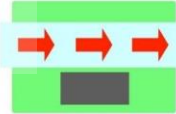

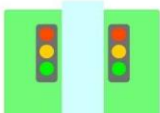

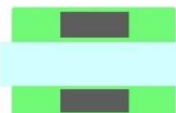

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Giving Directions รหัสวิชา อ22102
ชื่อวิชา ภาษาอังกฤษ 4 กลุ่มสาระฯ ภาษาต่างประเทศ ชั้น ม.2 ภาคเรียนที่ 2/2565

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้
ต 1.2 ม.2/1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัวและสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม ต 1.2 ม.2/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ต 2.1 ม.2/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ต 4.1 ม. 2/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน	1. อธิบายเนื้อหาที่ฟังเรื่อง Giving Directions ได้ (K) 2. มีทักษะการฟังและตอบคำถามจากเนื้อหาที่ฟังได้ (P) 3. มีทักษะการพูดสนทนาตามบทบาทที่ตนเองได้รับอย่างคล่องแคล่ว (P) 4. มีความร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม (A)
กิจกรรมการเรียนรู้	
เทคนิคการสอน เทคนิค เอส ที เอ ดี (STAD) ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ชั่วโมงที่ 1 ขั้นที่ 1 ขั้่นนำเสนอบทเรียน 1. ครูชี้แจงนักเรียนถึงเป้าหมายของการเรียนถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี (STAD) ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ 2. ครูแสดงรายชื่อสมาชิกในกลุ่มนักเรียนบนจอทีวีโดยสมาชิกในกลุ่มจะคะแนนความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) ซึ่งนักเรียนจะเริ่มเข้ากลุ่มในชั้นการทำงานเป็นกลุ่ม	

3. ครูเปิดภาพเส้นทางและสถานที่ต่าง ๆ แล้วถามนักเรียนว่าภาพนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องอะไร และวันนี้จะเรียนเรื่องอะไร โดยให้นักเรียนช่วยกันคาดเดาคำตอบ หลังจากนั้นครูจึงบอกเกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียน คือ เรื่อง Giving Directions

4. ครูเปิดภาพที่เกี่ยวข้องกับการบอกเส้นทาง จำนวน 10 ภาพ พร้อมด้วยคำศัพท์ หลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันจับคู่ภาพกับคำศัพท์ทั้ง 10 คำ

turn left	roundabout	next to	go past	take the second left
turn right	opposite	take the second right	traffic lights	go straight on
				
				

5. ครูเฉลยคำตอบให้นักเรียนพร้อมทั้งทบทวนคำศัพท์ทั้ง 10 คำ โดยครูครูเปิดภาพ แล้วให้นักเรียนตอบเป็นคำศัพท์

ขั้นที่ 2 ขั้นการทำงานเป็นกลุ่มโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูให้นักเรียนเข้าประจำกลุ่มของตนเอง พร้อมกับแบ่งหน้าที่ในการฟังและตอบคำถามตามใบงานที่ครูมอบหมายให้แต่ละกลุ่ม
2. ครูเปิด Audio script เกี่ยวกับเรื่อง Giving Directions ให้นักเรียนฟังจาก British Council จำนวน 3 รอบ โดยแต่ละรอบจะมีเวลาให้นักเรียนได้พูดคุย ทำความเข้าใจ พร้อมกับบันทึกคำตอบในใบงานหลังจากการฟัง 2 นาที
3. หลังจากการฟังเสร็จ 3 รอบ ครูให้นักเรียนส่งใบงานกลุ่ม แล้วครูเปิดเนื้อหาสิ่งที่นักเรียนฟัง พร้อมทั้งอธิบายถึงความหมายจาก Audio script เกี่ยวกับเรื่อง Giving Directions ที่ได้ฟังไป

ชั่วโมงที่ 2

4. ครูให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติโดยดำเนินการดังนี้
 - 1) ขั้นเตรียมการ ครูเปิดเนื้อหาสิ่งที่นักเรียนฟังพร้อมกับภาพประกอบดังภาพแรกในขั้นนำเสนอบทเรียน และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มคิดบทบาทของสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับการถามเส้นทางต่าง ๆ ตามภาพที่ปรากฏบนหน้าจอ โดยสมาชิกในกลุ่มทุกคนจะมีบทบาทที่ตนเองต้องพูด (ใช้เวลาในขั้นเตรียมการ 15 นาที) โดยครูจะเข้าไปถามและให้คำปรึกษาแต่ละกลุ่ม
 - 2) ขั้นแสดง ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มหยิบฉลากลำดับสำหรับการออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งแจกแบบบันทึกผลการแสดงของกลุ่มเพื่อนที่ออกมาหน้าชั้นเรียน
 - 3) ขั้นหลังการแสดง ครูให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงของแต่ละกลุ่มจากผลที่ได้บันทึกไว้ หลังการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนครบทุกกลุ่มแล้ว

ขั้นที่ 3 ขั้นการทดสอบย่อย

1. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบรายบุคคลเกี่ยวกับเรื่อง Giving Directions ที่ได้เรียนไปโดยไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน โดยครูเปิด Audio script ให้ฟังอีก 2 รอบระหว่างทำ

ขั้นที่ 4 ขั้นคะแนนพัฒนารายบุคคล

1. ครูประเมินคะแนนนักเรียนรายบุคคลจากแบบทดสอบที่นักเรียนทำ

2. ครูนำคะแนนรายบุคคลของสมาชิกในกลุ่มแล้วมาหาค่าเฉลี่ยของกลุ่ม			
ขั้นที่ 5 ขั้นรับรองผลงานกลุ่ม			
1. ครูประกาศผลคะแนนของแต่ละกลุ่มโดยครูนำคะแนนของแต่ละกลุ่มไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 สำหรับกลุ่มที่ผ่านเกณฑ์จะได้รับการยกย่องและได้รับรางวัล			
วิธีการวัดและประเมินผล			
จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การผ่าน
1. อธิบายเนื้อหาที่ฟังเรื่อง Giving Directions ได้ (K)	ประเมินความเข้าใจเนื้อหาที่ฟัง	ใบงานกลุ่มเรื่อง "Giving Directions"	ตอบคำถามในใบงานถูกต้องผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
2. มีทักษะการฟังและตอบคำถามจากเนื้อหาที่ฟังได้ (P)	ประเมินความเข้าใจเนื้อหาที่ฟัง	แบบทดสอบ	ตอบคำถามในแบบทดสอบถูกต้องผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
3. มีทักษะการพูดสนทนาตามบทบาทที่ตนเองได้รับอย่างคล่องแคล่ว (P)	ประเมินการพูดสนทนาเรื่อง "Giving directions"	แบบประเมินการพูด	การพูดอยู่ในระดับคุณภาพ ดี (ช่วงคะแนน 7 - 9) ขึ้นไปถือว่าผ่าน
4. มีความร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม (A)	สังเกตความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม	แบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม	พฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่มอยู่ในระดับคะแนน 2 (พอใช้) พอใช้ขึ้นไปถือว่าผ่าน

สื่อการสอน

1. ภาพเส้นทางและสถานที่ต่าง ๆ
2. แบบฝึกการบอกเส้นทาง
3. ใบงานกลุ่ม เรื่อง “Giving Directions”
4. Audio เรื่อง “Giving Directions” จากเว็บไซต์
https://learnenglishteens.britishcouncil.org/skills/listening/a2-listening/giving-directions?fbclid=IwAR3vOtNrpPMvJST4zoeb4xf0LO_jdu72W4qOsHBKLxxifi4jA9X4nbZpOms
5. แบบบันทึกผลการแสดง
6. แบบทดสอบ

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เสนอแผนการจัดการเรียนรู้

วันที่...../...../.....

ลงชื่อ.....

(.....)

หัวหน้ากลุ่มงานวิชาการ

วันที่...../...../.....

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนรู้

บันทึกหลังการสอน
ปัญหาในชั้นเรียน
ข้อเสนอแนะจากกลุ่ม PLC ของกลุ่มสาระฯ

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้อนุมัติใช้แผนการจัดการเรียนรู้

วันที่...../...../.....

ใบงานกลุ่มเรื่อง “Giving Directions”

Group.....

Direction: Listen carefully to the audio script about “Giving Directions”. Then answer the questions below.

1. The speaker A gives directions to go to the Green Street then walk past the
2. The speaker A gives directions to the
3. The speaker B gives directions to the
4. The speaker C gives directions to the
5. The speaker D gives directions to the

แบบทดสอบรายบุคคล เรื่อง “Giving Directions”

Name..... Class..... No.

Direction: Listen carefully to the audio script about “Giving Directions”. Then complete the gaps with a word from the box.

take	on	straight	At	Go
------	----	----------	----	----

1. Go..... On
2. past the traffic lights.
3. It’s the building next to the library the left.
4. Then the first left on to Green Street.
5. the roundabout turn left.

6. How do you go to the underground station? (Explain)

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินการพูด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : ให้ผู้ประเมินทำการประเมินการพูดของนักเรียนรายบุคคล และทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน
ช่องระดับคะแนน

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ระดับคะแนนการพูด				หมายเหตุ
		1	2	3	4	
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						
23						
24						
25						
26						
27						
28						
29						
30						
31						
32						
33						

เกณฑ์การประเมินผลการพูด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ความสามารถในการพูดสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์	พูดสื่อสาร ความคิด ความต้องการของตนเองได้ตรงประเด็น ใช้คำพูดเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ได้ดี	พูดสื่อสาร ความคิด ความต้องการของตนเองได้บ้าง ประเด็น ใช้คำพูดเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ได้	พูดสื่อสาร ความคิด ความต้องการของตนเองได้บ้าง ประเด็น แต่ใช้คำพูดไม่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ	พูดสื่อสาร ความคิด ความต้องการของตนเองได้บ้าง ประเด็น และค่อนข้างน้อยมาก และใช้คำพูดไม่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ
ความคล่องแคล่ว	พูดอย่างต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจนสื่อสารได้	พูดติดขัดบ้าง แต่สามารถสื่อสารได้	พูดติดขัด บ่อยครั้ง สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บ้างคำหยุดพูดบ่อย สื่อความหมายไม่ได้
น้ำเสียงและท่าทาง	แสดงท่าทางและ น้ำเสียงที่เหมาะสม สบตา ผู้ฟัง	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม สบตา ผู้ฟังแต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ค่อยสบตาผู้ฟัง ขาดความ น่าสนใจ	พูดน้อย ไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ประสานตา ผู้ฟัง และไม่แสดงท่าทางหรือ อารมณ์ใด ๆ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพการพูด

ช่วงคะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก (Very Good)

ช่วงคะแนน 7 - 9 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดี (Good)

ช่วงคะแนน 4 - 6 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ (Fair)

ช่วงคะแนน 2 - 3 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับควรปรับปรุง (Improved)

ช่วงคะแนน 0 - 1 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับไม่ผ่าน (Fail)

เกณฑ์การผ่าน การพุดอยู่ในระดับคุณภาพ ดี (ช่วงคะแนน 7 - 9) ขึ้นไปถือว่าผ่าน

ลงชื่อ.....

(นางสาวนิตา เก็บเบ็ญหมัด)

ผู้ประเมิน

แบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : ให้ผู้สังเกตพิจารณาพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับ

คะแนน

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ระดับพฤติกรรม			หมายเหตุ
		1	2	3	
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					
31					
32					
33					

เกณฑ์การประเมินผล

รายการประเมิน	ระดับคะแนน		
	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)
พฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม	มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม แบ่งหน้าที่ได้อย่างชัดเจน และปฏิบัติตามในหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมายอย่างเต็มที่	มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม แบ่งหน้าที่ไม่ชัดเจน และปฏิบัติตามในหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมายอย่างบางครั้ง	ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่มีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ไม่ได้แบ่งหน้าที่อย่างชัดเจน และไม่สามารถปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมายได้

เกณฑ์การผ่าน พฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่มอยู่ในระดับคะแนน 2 (พอใช้) ขึ้นไปถือว่าผ่าน

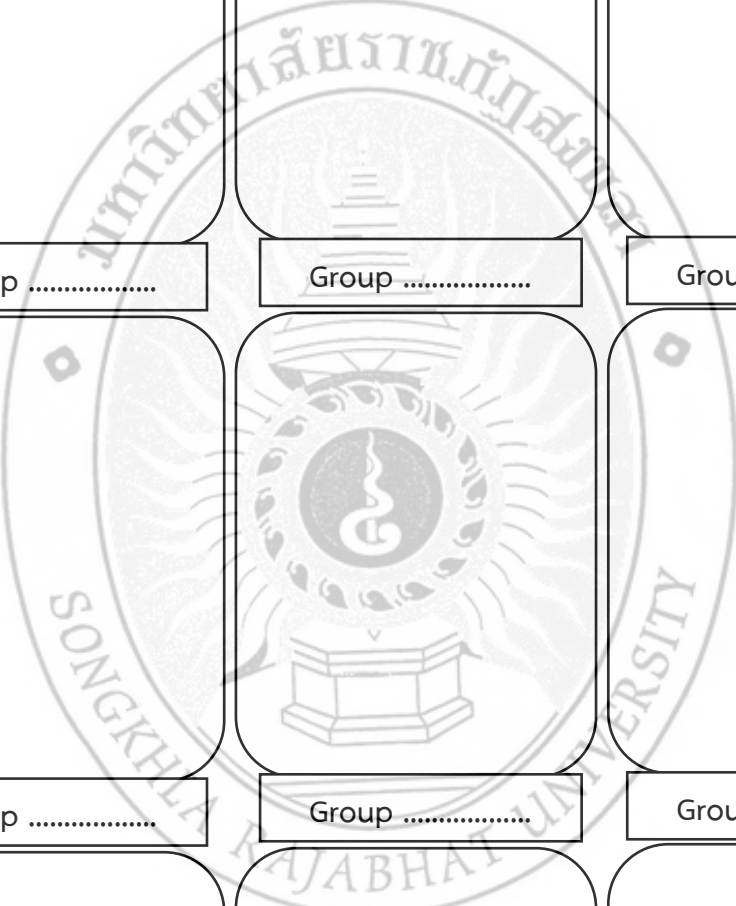
ลงชื่อ.....

(นางสาวนิตา เก็บเบ็ญหมัด)

ผู้สังเกต

แบบบันทึกผลการแสดง

Group	Group	Group
Group	Group	Group
Group	Group	Group

Audio script 1 “Giving Directions”**A**

Go straight on. Then take the first left on to Green Street. Walk past the library and it's the building next to the library on the left.

B

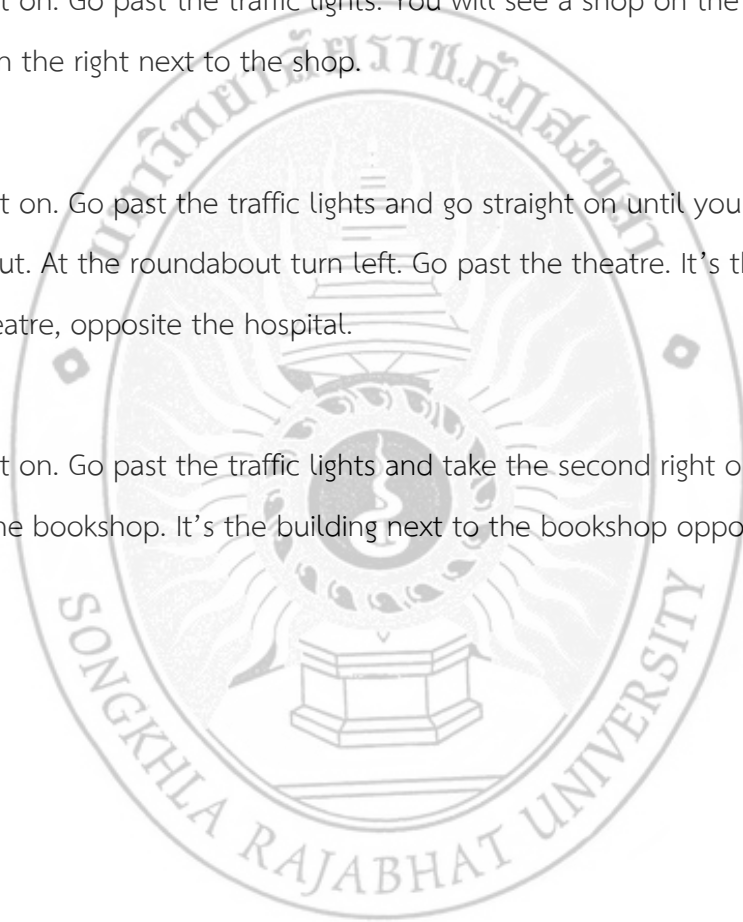
Go straight on. Go past the traffic lights. You will see a shop on the right. Go past that and it's on the right next to the shop.

C

Go straight on. Go past the traffic lights and go straight on until you get to the roundabout. At the roundabout turn left. Go past the theatre. It's the building next to the theatre, opposite the hospital.

D

Go straight on. Go past the traffic lights and take the second right on to King's Road. Go past the bookshop. It's the building next to the bookshop opposite the café.

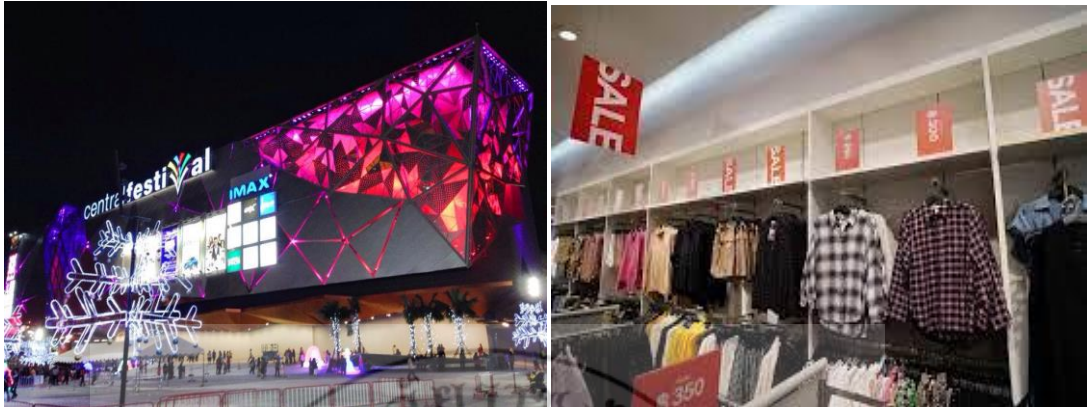
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6
เรื่อง Shopping for Clothes
เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Shopping for Clothes รหัสวิชา อ22102

ชื่อวิชา ภาษาอังกฤษ 4 กลุ่มสาระฯ ภาษาต่างประเทศ ชั้น ม.2 ภาคเรียนที่ 2/2565

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้
ต 1.2 ม.2/1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัวและสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม ต 1.2 ม.2/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอ และให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ต 4.1 ม. 2/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชน	1. อธิบายเนื้อหาที่ฟังเรื่อง Shopping for Clothes ได้ (K) 2. มีทักษะการฟังและตอบคำถามจากเนื้อหาที่ฟังได้ (P) 3. มีทักษะการพูดสนทนาตามบทบาทที่ตนเองได้รับอย่างคล่องแคล่ว (P) 4. มีความร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม (A)
กิจกรรมการเรียนรู้	
เทคนิคการสอน เทคนิค เอส ที เอ ดี (STAD) ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ	
ชั่วโมงที่ 1 ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอบทเรียน	
1. ครูทักทายนักเรียน Peace be upon you แล้วให้นักเรียนตอบกลับ Peace be upon you too หลังจากนั้นครูชี้แจงถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี (STAD) ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเช่นเดิม 2. ครูแสดงรายชื่อสมาชิกในกลุ่มนักเรียนบนจอทีวีโดยสมาชิกในกลุ่มจะละความสามารถเช่นเดิมซึ่งนักเรียนจะเริ่มเข้ากลุ่มในชั้นการทำงานเป็นกลุ่ม	

3. ครูเปิดภาพห้าง Central Festival Hatyai โดยปิดชื่อห้างไว้ แล้วให้ทายว่าที่ไหน ผู้คนมาทำอะไรที่นี้ หลังจากนั้นเปิดภาพร้านเสื้อผ้าแล้วให้นักเรียนคาดเดาว่าวันนี้เราจะเรียนเกี่ยวกับอะไร หลังจากนั้นครูจึงบอกเกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียน คือ เรื่อง Shopping for Clothes
4. ครูเปิดภาพที่เกี่ยวข้องกับ Shopping for Clothes จำนวน 6 ภาพ พร้อมด้วยคำศัพท์ หลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันจับคู่ภาพกับคำศัพท์ทั้ง 6 คำ

cash checkout	credit card changing rooms	receipt T-shirt
		
		

5. ครูเฉลยคำตอบให้นักเรียนพร้อมทั้งทบทวนคำศัพท์ทั้ง 6 คำ โดยครูครูเปิดภาพ แล้วให้นักเรียนตอบเป็นคำศัพท์

ขั้นที่ 2 ขั้นการทำงานเป็นกลุ่มโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูให้นักเรียนเข้าประจำกลุ่มของตนเอง พร้อมกับแบ่งหน้าที่ในการฟังและตอบคำถามตามใบงานที่ครูมอบหมายให้แต่ละกลุ่ม
2. ครูเปิด Audio script เกี่ยวกับเรื่อง Shopping for Clothes ให้นักเรียนฟังจาก British Council จำนวน 3 รอบ โดยแต่ละรอบจะมีเวลาให้นักเรียนได้พูดคุย ทำความเข้าใจ พร้อมกับบันทึกคำตอบใน ใบงานหลังจากการฟัง 2 นาที
3. หลังจากการฟังเสร็จ 3 รอบ ครูให้นักเรียนส่งใบงานกลุ่ม แล้วครูเปิดเนื้อหาสิ่งที่นักเรียนฟัง พร้อมทั้งอธิบายถึงความหมายจาก Audio script เกี่ยวกับเรื่อง Shopping for Clothes ที่ได้ฟังไป

ชั่วโมงที่ 2

4. ครูให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติโดยดำเนินการดังนี้
 - 1) ขั้นเตรียมการ ครูเปิดเนื้อหาสิ่งที่นักเรียนฟัง และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มคิดบทบาทของสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับการซื้อขายเสื้อผ้า และการบริการจากผู้ขาย โดยสมาชิกในกลุ่มทุกคนจะมีบทบาทที่ตนเองต้องพูด (ใช้เวลาในขั้นเตรียมการ 15 นาที) โดยครูเข้าไปถามและให้คำปรึกษาแต่ละกลุ่ม
 - 2) ขั้นแสดง ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มหยิบฉลากลำดับสำหรับการออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งแจกแบบบันทึกผลการแสดงของกลุ่มเพื่อนที่ออกมาหน้าชั้นเรียน
 - 3) ขั้นหลังการแสดง ครูให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงของแต่ละกลุ่มจากผลที่ได้บันทึกไว้ หลังการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนครบทุกกลุ่มแล้ว

ขั้นที่ 3 ขั้นการทดสอบย่อย

1. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบรายบุคคลเกี่ยวกับเรื่อง Shopping for Clothes ที่ได้เรียนไปโดยไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน โดยครูเปิด Audio script ให้ฟังอีก 2 รอบระหว่างทำ

ขั้นที่ 4 ขั้นคะแนนพัฒนารายบุคคล

1. ครูประเมินคะแนนนักเรียนรายบุคคลจากแบบทดสอบที่นักเรียนทำ
2. ครูนำคะแนนรายบุคคลของสมาชิกในกลุ่มแล้วมาหาค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

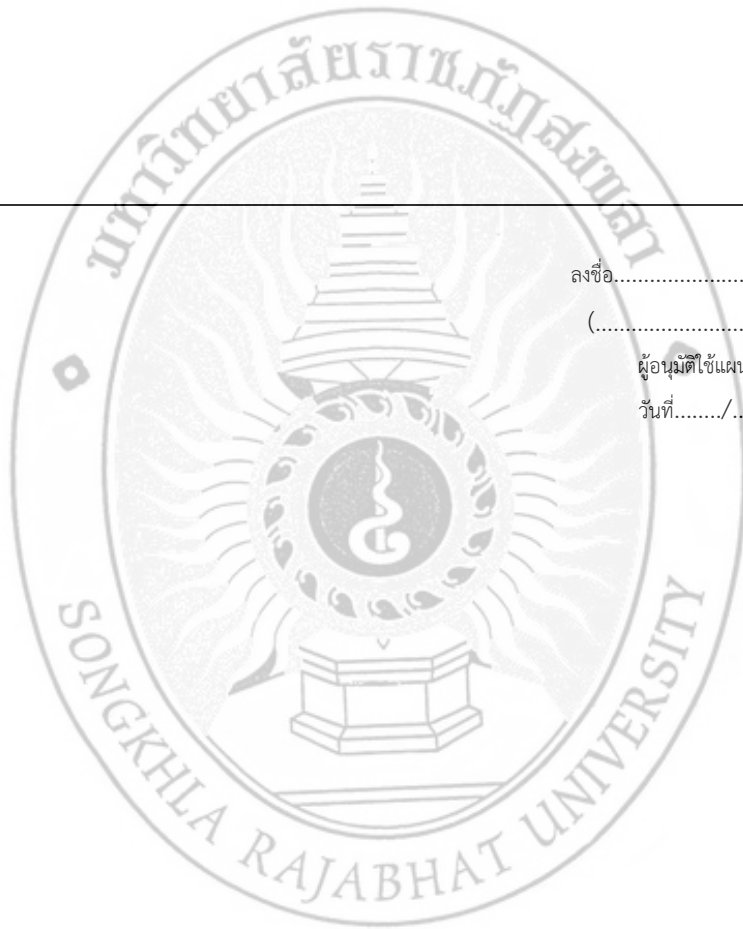
ขั้นที่ 5 ขั้นรับรองผลงานกลุ่ม			
1. ครูประกาศผลคะแนนของแต่ละกลุ่มโดยครูนำคะแนนของแต่ละกลุ่มไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 สำหรับกลุ่มที่ผ่านเกณฑ์จะได้รับการยกย่องและได้รับรางวัล			
วิธีการวัดและประเมินผล			
จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การผ่าน
1. อธิบายเนื้อหาที่ฟังเรื่อง Shopping for Clothes ได้ (K)	ประเมินความเข้าใจเนื้อหาที่ฟัง	ใบงานกลุ่มเรื่อง “Shopping for Clothes”	ตอบคำถามในใบงานถูกต้องผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
2. มีทักษะการฟังและตอบคำถามจากเนื้อหาที่ฟังได้ (P)	ประเมินความเข้าใจเนื้อหาที่ฟัง	แบบทดสอบ	ตอบคำถามในแบบทดสอบถูกต้องผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
3. มีทักษะการพูดสนทนาตามบทบาทที่ตนเองได้รับอย่างคล่องแคล่ว (P)	ประเมินการพูดสนทนาเรื่อง “Shopping for Clothes ”	แบบประเมินการพูด	การพูดอยู่ในระดับคุณภาพ ดี (ช่วงคะแนน 7 – 9) ขึ้นไปถือว่าผ่าน
4. มีความร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม (A)	สังเกตความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม	แบบสังเกต พฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม	พฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่มอยู่ในระดับคะแนน 2 (พอใช้) พอใช้ขึ้นไปถือว่าผ่าน
สื่อการสอน			
1. ภาพ Central Festival Hatyai และภาพร้านขายเสื้อผ้า 2. แบบฝึกจับคู่คำศัพท์เรื่อง Shopping for Clothes 3. ใบงานกลุ่ม เรื่อง “Shopping for Clothes”			

4. Audio เรื่อง “ Shopping for Clothes ” จากเว็บไซต์
https://learnenglishteens.britishcouncil.org/skills/listening/a2-listening/shopping-for-clothes?fbclid=IwAR00K7DAT2hNfy50_sc8vbNE_g0ET342Y9d7lu9ij3f2cTfrXfdxCUvX3dg
5. แบบบันทึกผลการแสดง
6. แบบทดสอบ

ลงชื่อ..... ลงชื่อ.....
 (.....) (.....)
 ผู้เสนอแผนการจัดการเรียนรู้ หัวหน้ากลุ่มงานวิชาการ
 วันที่...../...../..... วันที่...../...../.....

บันทึกหลังการสอน
ผลการจัดการเรียนรู้
ปัญหาในชั้นเรียน

บันทึกหลังการสอน
ข้อเสนอแนะจากกลุ่ม PLC ของกลุ่มสาระฯ

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้อนุมัติใช้แผนการจัดการเรียนรู้

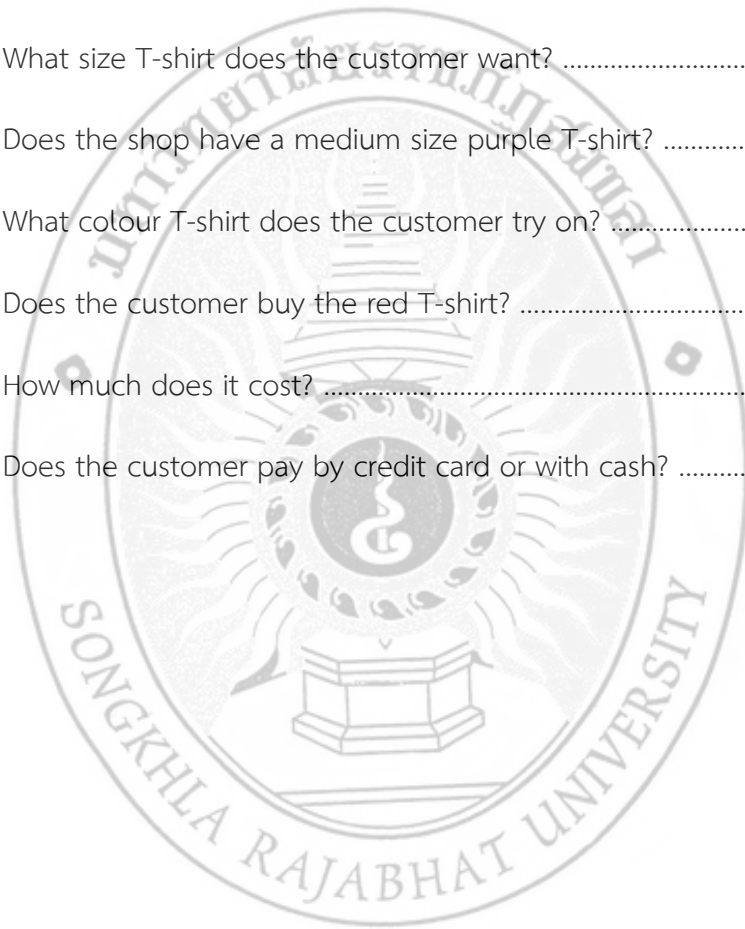
วันที่...../...../.....

ใบงานกลุ่มเรื่อง “Shopping for Clothes”

Group.....

Direction: Listen carefully to the audio script about “Shopping for Clothes”. Then answer the questions below.

1. What size T-shirt does the customer want?
2. Does the shop have a medium size purple T-shirt?
3. What colour T-shirt does the customer try on?
4. Does the customer buy the red T-shirt?
5. How much does it cost?
6. Does the customer pay by credit card or with cash?

แบบประเมินการพูด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : ให้ผู้ประเมินทำการประเมินการพูดของนักเรียนรายบุคคล และทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน
ช่องระดับคะแนน

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ระดับคะแนนการพูด				หมายเหตุ
		1	2	3	4	
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						
23						
24						
25						
26						
27						
28						
29						
30						
31						
32						
33						

เกณฑ์การประเมินผลการพูด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ความสามารถในการพูดสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์	พูดสื่อสาร ความคิด ความต้องการของตนเองได้ตรงประเด็น ใช้คำพูดเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ได้ดี	พูดสื่อสาร ความคิด ความต้องการของตนเองได้บ้าง ประเด็น ใช้คำพูดเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ได้	พูดสื่อสาร ความคิด ความต้องการของตนเองได้บ้าง ประเด็น แต่ใช้คำพูดไม่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ	พูดสื่อสาร ความคิด ความต้องการของตนเองได้บ้าง ประเด็น และค่อนข้างน้อยมาก และใช้คำพูดไม่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ
ความคล่องแคล่ว	พูดอย่างต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจนสื่อสารได้	พูดติดขัดบ้าง แต่สามารถสื่อสารได้	พูดติดขัด บ่อยครั้ง สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บ้างคำหยุดพูดบ่อย สื่อความหมายไม่ได้
น้ำเสียงและท่าทาง	แสดงท่าทาง และ น้ำเสียงที่เหมาะสม สบตา ผู้ฟัง	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม สบตา ผู้ฟังแต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ค่อยสบตาผู้ฟัง ขาดความ น่าสนใจ	พูดน้อย ไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ประสานตา ผู้ฟัง และไม่แสดงท่าทางหรือ อารมณ์ใด ๆ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพการพูด

ช่วงคะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก (Very Good)

ช่วงคะแนน 7 - 9 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดี (Good)

ช่วงคะแนน 4 - 6 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ (Fair)

ช่วงคะแนน 2 - 3 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับปรับปรุง (Improved)

ช่วงคะแนน 0 - 1 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับไม่ผ่าน (Fail)

เกณฑ์การผ่าน การพุดอยู่ในระดับคุณภาพ ดี (ช่วงคะแนน 7 - 9) ขึ้นไปถือว่าผ่าน

ลงชื่อ.....

(นางสาวนิตา เก็บเบ็ญหมัด)

ผู้ประเมิน

แบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : ให้ผู้สังเกตพิจารณาพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับ

คะแนน

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ระดับพฤติกรรม			หมายเหตุ
		1	2	3	
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					
31					
32					
33					

เกณฑ์การประเมินผล

รายการประเมิน	ระดับคะแนน		
	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)
พฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม	มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม แบ่งหน้าที่ได้อย่างชัดเจน และปฏิบัติตามในหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมายอย่างเต็มที่	มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม แบ่งหน้าที่ไม่ชัดเจน และปฏิบัติตามในหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมายอย่างบางครั้ง	ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่มีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ไม่ได้แบ่งหน้าที่อย่างชัดเจน และไม่สามารถปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมายได้

เกณฑ์การผ่าน พฤติกรรมความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่มอยู่ในระดับคะแนน 2 (พอใช้) ขึ้นไปถือว่าผ่าน

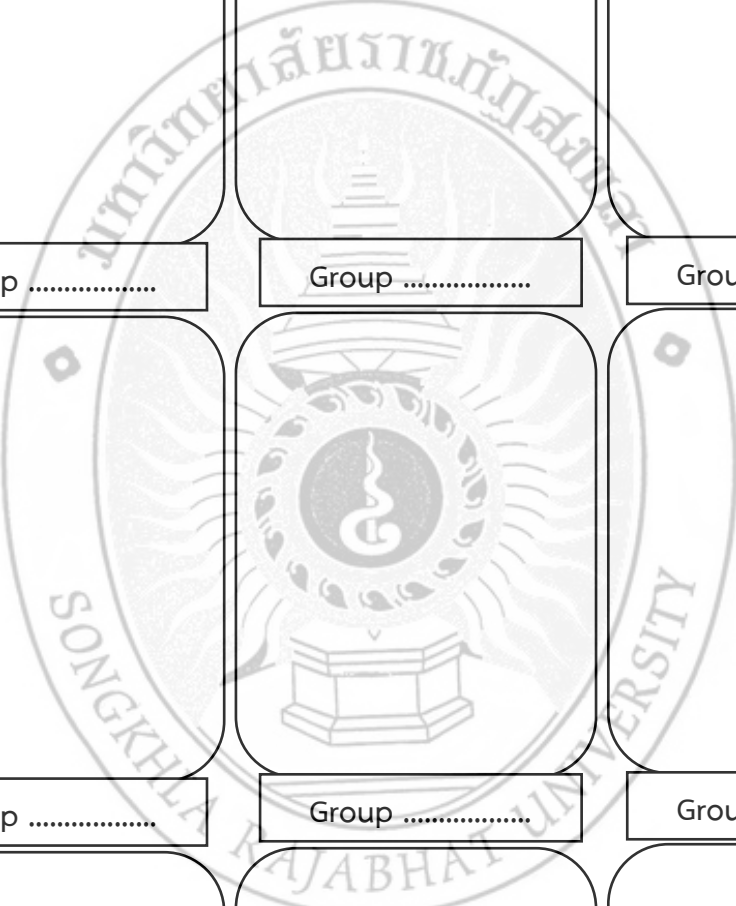
ลงชื่อ.....

(นางสาวนิตา เก็บเบ็ญหมัด)

ผู้สังเกต

แบบบันทึกผลการแสดง

Group	Group	Group
Group	Group	Group
Group	Group	Group

Audio script 2 “Shopping for clothes”

Shop assistant: Can I help you?

Customer: Yes, have you got this T-shirt in other colours?

Shop assistant: We've got it in white, black, red and purple. What size do you want?

Customer: Medium.

Shop assistant: OK, in medium we've got black and red.

Customer: And in purple?

Shop assistant: No, just black and red.

Customer: OK, red. Can I try it on?

Shop assistant: Yes, of course. The changing rooms are over there.

(pause)

Shop assistant: Is it OK?

Customer: Yes, I'll take it.

Shop assistant: That's £10.95. Would you like to pay by credit card or with cash?

Customer: Cash please. Here's twenty.

Shop assistant: OK, thanks, that's nine pounds, 5 p change and here's your receipt.

Customer: Thanks. Bye.

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

จำนวน 20 ข้อ เวลา 40 นาที

Name..... SurnameClassNo.....

Direction: Choose the best answer and mark in the answer sheet.

Look at the picture and answer 1-6

1. A: Excuse me, can you tell me where the book shop is?

B:

A: Thank you so much. (ประเมินความเข้าใจ)

A. Go straight on. Go past the traffic lights and go straight on until you get to the roundabout. At the roundabout turn right and will see the book shop.

B. Go straight on. Go past the traffic lights and go straight on until you get to the roundabout. At the roundabout turn left and will see the book shop.

C. Go straight on. Go past the traffic lights. You will see a shop on the left. Go past that and it's on the right next to the shop.

D. Go straight on. Go past the traffic lights. You will see the book shop on the left.

2. A: Pardon me, can you tell me how to get to the Italian restaurant?

B:

A: Thanks. (ประเมินความเข้าใจ)

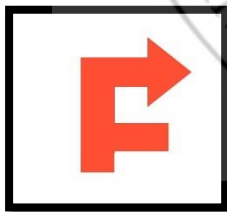
A. Go straight on. Go past the traffic lights and turn right on to King's Road. Go past the bookshop and cafe. It's the building opposite the bus station.

B. Go straight on. Go past the traffic lights and take the second right on to King's Road. Go past the police station. It's the building next to the bus station.

C. Go straight on. Go past the traffic lights and take the second right on to King's Road. Go past the bookshop and cafe. It's the building opposite the bus station.

D. Go straight on. Go past the traffic lights and take the second right on to Green street. It's the Italian restaurant.

3. What is this symbol? (ประเมินการรู้ความหมายคำศัพท์)

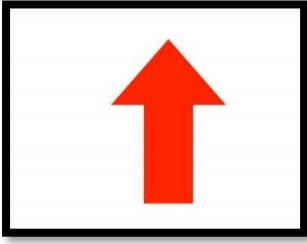
A. Roundabout

B. Next to

C. Turn right

D. Take the second right

4. What is this symbol? (ประเมินการรู้ความหมายคำศัพท์)

- A. Roundabout
- B. Go straight on
- C. Opposite
- D. Take the second right

5. What is this? (ประเมินการรู้ความหมายคำศัพท์)

- A. Credit card
- B. Receipt
- C. Cash
- D. Checkout

6. Shop assistant:

Customer: I would like to buy red dresses. (ประเมินความเข้าใจ)

- A. You want this one?
- B. How are you?
- C. What do you do?
- D. What would you like, sir?

7. **Customer:** I want to buy this red dresses. How much does it cost?

Shop assistant: (ประเมินความเข้าใจ)

- A. It is one thousand baht.
- B. It is ok to buy it.
- C. Because I like it.
- D. It make me spend too much money.

8. **Customer:** That seems expensive. Can you give me a discount?

Shop assistant: (ประเมินความเข้าใจ)

- A. My account is problem.
- B. It is too much.
- C. This is a special price for you.
- D. It is suitable for you.

9. **Customer:** Yes, I will take it.

Shop assistant: Would you like to pay? (ประเมินความเข้าใจ)

- A. by credit card or with cash?
- B. buy credit card?
- C. for it?
- D. for myself?

10. **Waiter:**

Customer: Yes. I'd like the chicken and a side order of corn. (ประเมินความเข้าใจ)

- A. What would you like to do?
- B. anything else?
- C. What would you like to order?
- D. Do you want chicken?

11. Waiter:

Customer: Yes, I'll have the cake, please. (ประเมินความเข้าใจ)

- A. Would you like any for main course?
- B. Are you ready to drink something?
- C. We are busy to take your order. Can you be waiting for us?
- D. Would you like something for dessert?

12. What is this menu? (ประเมินการรู้ความหมายคำศัพท์)

- A. Salad tomato
- B. Tomato soup
- C. Chili salad
- D. Mix fruit

13. Train ticket vendor: Would you like to buy the single ticket or

Passenger: single please. (ประเมินความเข้าใจ)

- A. U-turn section?
- B. Married ticket?
- C. Flight ticket?
- D. the return ticket?

14. If the passenger wants to buy the ticket to Chicago. What should he/she ask to the Train ticket vendor? (ประเมินการจับใจความสำคัญ)

- A. Hi, I need a round trip ticket to Chicago, please.
- B. Hi, I don't want to go to Chicago, please don't ask me again.
- C. Hi, do you know the way to Chicago?
- D. Chicago is wonderful place. Can I go there?

15. Ticket inspector: Tickets, please., please?

Passenger: Yes, here you are.

Ticket inspector: This ticket is for Oxford.

Passenger: Yes, that's right. (ประเมินความเข้าใจ)

- A. Can I go with you,
- B. Go away,
- C. Can I see your ticket,
- D. You can go there,

16. Passenger: Which platform does the express train to New York stop?

Ticket inspector: (ประเมินความเข้าใจ)

- A. don't ask me about the perform. I'm busy.
- B. Can I go to any platform.
- C. It will be performance tomorrow
- D. It stops at the platform 5.

17. What should passenger ask about train arrival status to somewhere? (ประเมินความเข้าใจ)

- A. How much of this ticket?
- B. What time does the train arrive to New York?
- C. Why we have to wait the next train?
- D. We are wasting time to wait that train.

18. If the passenger asks that “How much is the fare to Washington D.C.?” What is he/she want to know about? (ประเมินการจับใจความสำคัญ)

- A. Want to know where he/she will go.
- B. Want to know the price of the ticket to Washington D.C.
- C. Want to know about the place in Washington D.C.
- D. Want to know the number of the train.

19. “The next train arriving at platform 1 is the 15:45 train to Exeter, stopping at Bristol Temple Meads and arriving at Exeter St David’s at 18:30.” This announcement from where? (ประเมินการจับใจความสำคัญ)

- A. Bus station announcement
- B. Airport announcement
- C. Train station announcement
- D. announcement from your friend.

20. **A:** Oh no, we’ve missed our train.

B: No, we haven’t, it’s late. Look, here it is now.

A: Phew, that was lucky!

What happen to A and B in this dialog? (ประเมินการจับใจความสำคัญ)

- A. They are missed their train.
- B. They aren’t missed their train.
- C. They are miss their friend.
- D. They are so sad.

Answer sheet

Name..... SurnameClassNo.

Direction: Read each question carefully and choose the best answer by mark in the answer sheet.

ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D
1					11				
2					12				
3					13				
4					14				
5					15				
6					16				
7					17				
8					18				
9					19				
10					20				

เฉลยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อ	A	B	C	D	ข้อ	A	B	C	D
1	X				11				X
2			X		12		X		
3				X	13				X
4		X			14	X			
5				X	15			X	
6				X	16				X
7	X				17		X		
8			X		18		X		
9	X				19			X	
10			X		20		X		

เกณฑ์การประเมินผลการฟัง

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				รวมคะแนน
	4	3	2	1	
การจับใจความสำคัญ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ ทั้ง 4 ข้อ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ 3 ข้อ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ 2 ข้อ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ไม่เกิน 1 ข้อ	4
ความเข้าใจ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ ฟัง ได้ 10-12 ข้อ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ ฟัง ได้ 7-9 ข้อ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ ฟัง ได้ 4-6 ข้อ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ ฟัง ได้ไม่เกิน 3 ข้อ	4
การรู้ความหมายคำศัพท์	รู้ความหมายคำศัพท์ทั้ง 4 ข้อ	รู้ความหมายคำศัพท์ 3 ข้อ	รู้ความหมายคำศัพท์ 2 ข้อ	รู้ความหมายคำศัพท์ไม่เกิน 1 ข้อ	4
คะแนนเต็ม					12

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก (Very Good)

ช่วงคะแนน 7 - 9 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดี (Good)

ช่วงคะแนน 4 - 6 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ (Fair)

ช่วงคะแนน 0 - 3 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับควรปรับปรุง (Improved)

ภาคผนวก จ

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 2
จำนวน 4 ข้อ (ข้อสอบถามตอบ)

คำชี้แจง: ให้นักเรียนพูดตอบคำถามกับครูตามสถานการณ์ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. How do you go to the cafe?

2. When you buy clothes last time? Where did you buy it?

3. What food and drink from this menu would you order?

THE BOAT RESTAURANT						
STARTERS	Tomato Soup	£2.00	SNACKS <small>Machines only</small>	Cheese Burger	£3.20	
	French Onion Soup	£2.50		Vegetable omelette	£2.25	
	Tomato Salad	£2.90		Chocolate cake	£2.25	
	Chicken Salad	£3.30		Cheese & tomato sandwich	£3.25	
	<small>All starters are served with bread and butter.</small>			Burger	£2.90	
MAIN COURSES	German sausage and chips	£6.50	Chicken sandwich	£3.90	Cheese omelette	£3.50
	Grilled fish and potatoes	£6.25	<small>All snacks are served with salad and chips</small>			
	Italian cheese & tomato pizza	£4.85	DESSERTS			
	Thai chicken and rice	£5.95	Fruit salad and cream	£2.25		
	Vegetable pasta	£4.85	Ice cream	£2.00		
	Roast chicken and potatoes	£5.95	<small>(choose from chocolate, coffee, or lemon)</small>			
DRINKS	Mineral water	£1.00	Lemon cake	£2.25		
	Fresh orange juice	£1.25	Chocolate cake	£2.25		
	Soft drinks	£1.30	Cheese and biscuits	£2.50		
	English Tea	£0.90				
	Irish Cream Coffee	£0.90				
Lunch served 12:30 - 2:30pm / Dinner served 6:00 - 9:00pm						

4. What is your favorite type of public transportation? Why?

เกณฑ์การประเมินผลการพูด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				รวมคะแนน
	4	3	2	1	
ความสามารถในการพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์	ใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ถูกต้องทั้งหมด	ใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์โดย ผิด 1-3 คำ	ใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์โดย ผิด 4-6 คำ	ใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์โดย ผิด 7 คำขึ้นไป	4
ความคล่องแคล่ว	พูดอย่างต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจนสื่อสารได้	พูดติดขัดบ้าง แต่สามารถสื่อสารได้	พูดติดขัดบ่อยครั้ง สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ หยุดพูดบ่อย สื่อความหมายไม่ได้	4
น้ำเสียงและท่าทาง	แสดงท่าทางและน้ำเสียงที่เหมาะสม สบตา ผู้ฟัง	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม สบตา ผู้ฟังแต่ไม่มีท่าทางประกอบ	พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่ค่อยสบตาผู้ฟัง ขาดความน่าสนใจ มีหรือไม่มีท่าทางประกอบ	พูดน้อย ไม่เป็นธรรมชาติ ไม่ประสานตา ผู้ฟังและไม่ได้แสดง ท่าทางหรือ อารมณ์ใด ๆ	4
คะแนนเต็ม					12

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 10 - 12 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก (Very Good)

ช่วงคะแนน 7 - 9 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับดี (Good)

ช่วงคะแนน 4 - 6 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ (Fair)

ช่วงคะแนน 0 - 3 ระดับคุณภาพอยู่ในระดับควรปรับปรุง (Improved)

ภาคผนวก จ
แบบประเมินความพึงพอใจ

แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี

ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง

1. แบบประเมินความพึงพอใจนี้ สร้างขึ้นเพื่อสอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. แบบประเมินความพึงพอใจฉบับนี้ประเมินความพึงพอใจ 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการสอน และด้านการวัดและการประเมินผล รวมทั้งหมด 20 ข้อ ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วเลือกตอบ ในข้อที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน

3. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน

ระดับความพึงพอใจมี 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	ด้านเนื้อหา					
1	เนื้อหาที่น่าสนใจ					
2	เนื้อหาที่เรียนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน					
3	เนื้อหาสามารถเข้าใจง่าย					
4	เนื้อหา มีการจัดลำดับชั้นอย่างเหมาะสม					

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านการจัดการเรียนรู้						
5	ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน					
6	วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง					
7	วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติส่งเสริมให้นักเรียนใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ					
8	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถส่งเสริมทักษะการฟัง					
9	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถส่งเสริมทักษะการพูด					
10	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม					
ด้านสื่อการสอน						
11	สื่อการสอนมีความหลากหลาย					
12	สื่อการสอนมีความน่าสนใจ					
13	สื่อการสอนมีความทันสมัย					
14	สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับเนื้อหา					
15	สื่อการสอนสามารถช่วยส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น					
ด้านกรวัดและการประเมินผล						
16	แบบทดสอบเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน					

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
17	นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินล่วงหน้า					
18	เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสมกับเนื้อหาและการจัดการเรียนรู้					
19	นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียนรู้					
20	มีการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมิน

ภาคผนวก ช
การหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 34 ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค
เอสที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและ
การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
1.	มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดมี ความครบถ้วนเหมาะสม	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.	สาระสำคัญแสดงความคิดรวบยอดและ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
3.	จุดประสงค์การเรียนรู้						
	3.1 ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ ตามที่กำหนด	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	3.2 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดและ ประเมินได้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.	สาระการเรียนรู้มีความถูกต้อง ชัดเจน เนื้อหาเหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.	กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ						
	5.1 ชี้นำเสนอบทเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	5.2 ชี้นำการทำงานเป็นกลุ่มโดยใช้กิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติ	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
	5.3 ชี้นำทดสอบย่อย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	5.4 ชี้นำคะแนนพัฒนาการรายบุคคล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	5.5 ชี้นำการรับรองผลงานกลุ่ม	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.	สื่อการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ ถูกต้องตามรูปแบบการสอน	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7.	กระบวนการวัดผล ประเมินผล						
	7.1 จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	7.2 วิธีการวัดผล/ประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ตาราง 34 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
7.3	เครื่องมือการวัดผล/ประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.	องค์ประกอบของแผนมีความครบถ้วน และมีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
	รวม				4.87	3.48	มากที่สุด

ตาราง 35 ค่าความเที่ยงตรง (IOC) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบด้านการฟัง

ข้อที่	ผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
2.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
9.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
10.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
11.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
12.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
13.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
14.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
15.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
16.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
17.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง

ตาราง 35 (ต่อ)

ข้อที่	ผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
18.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
19.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
20.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
21.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
22.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
23.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
24.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
25.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
26.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
27.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
28.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
29.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
30.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
31.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
32.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
33.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
34.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
35.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
36.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
37.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
38.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
39.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
40.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง

ตาราง 36 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง

ข้อที่	ค่า p	ค่า r	แปลผล	ข้อสอบข้อที่
1	0.90	-0.07	ตัดทิ้ง	
2	0.93	0.13	ตัดทิ้ง	
3	0.50	0.60	คัดเลือกไว้	1
4	0.43	0.47	คัดเลือกไว้	2
5	0.93	0.13	ตัดทิ้ง	
6	0.93	0.00	ตัดทิ้ง	
7	0.80	0.40	คัดเลือกไว้	3
8	0.80	0.27	คัดเลือกไว้	4
9	0.87	0.27	ตัดทิ้ง	
10	0.87	0.27	ตัดทิ้ง	
11	0.77	0.47	คัดเลือกไว้	5
12	0.80	0.13	ตัดทิ้ง	
13	0.90	0.20	ตัดทิ้ง	
14	0.87	0.13	ตัดทิ้ง	
15	0.87	0.27	ตัดทิ้ง	
16	0.93	0.00	ตัดทิ้ง	
17	0.70	0.33	คัดเลือกไว้	6
18	0.77	0.20	คัดเลือกไว้	7
19	0.43	0.20	คัดเลือกไว้	8
20	0.80	0.27	คัดเลือกไว้	9
21	0.90	0.07	ตัดทิ้ง	
22	0.67	0.27	คัดเลือกไว้	10
23	0.57	0.33	คัดเลือกไว้	11
24	0.27	0.00	ตัดทิ้ง	
25	0.47	0.27	ตัดทิ้ง	
26	0.60	0.00	ตัดทิ้ง	
27	0.63	0.47	ตัดทิ้ง	
28	0.87	0.27	ตัดทิ้ง	

ตาราง 36 (ต่อ)

ข้อที่	ค่า p	ค่า r	แปลผล	ข้อสอบข้อที่
29	0.80	0.27	คัดเลือกไว้	12
30	0.90	0.20	ตัดทิ้ง	
31	0.37	0.33	คัดเลือกไว้	13
32	0.70	0.33	คัดเลือกไว้	14
33	0.23	0.07	ตัดทิ้ง	
34	0.53	0.40	คัดเลือกไว้	15
35	0.47	0.40	คัดเลือกไว้	16
36	0.40	0.67	คัดเลือกไว้	17
37	0.80	0.40	คัดเลือกไว้	18
38	0.67	0.13	ตัดทิ้ง	
39	0.60	0.40	คัดเลือกไว้	19
40	0.67	0.40	คัดเลือกไว้	20

ตาราง 37 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังทั้งฉบับโดยใช้วิธีการของ
คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson) จากสูตร KR -20

Reliability Statistics	
KR -20	N of Items
0.85	40

ตาราง 38 ค่าความเที่ยงตรง (IOC) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบด้านการพูด

ข้อที่	ผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
2.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
3.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
4.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
5.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
6.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
7.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
8.	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง

ตาราง 39 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

ข้อที่	ค่า p	ค่า D	แปลผล	ข้อสอบข้อที่
1	0.56	0.55	คัดเลือกไว้	1
2	0.56	0.18	ตัดทิ้ง	
3	0.50	0.55	คัดเลือกไว้	2
4	0.57	0.16	ตัดทิ้ง	
5	0.52	0.54	คัดเลือกไว้	3
6	0.68	0.23	ตัดทิ้ง	
7	0.45	0.57	คัดเลือกไว้	4
8	0.60	0.44	ตัดทิ้ง	

ตาราง 40 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดทั้งฉบับโดยใช้หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistics	
Cronbach's Alpha	N of Items
0.96	8

ตาราง 41 ค่าความเที่ยงตรง (IOC) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจ

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ด้านเนื้อหา							
1.	เนื้อหาที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
2.	เนื้อหาที่เรียนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
3.	เนื้อหาสามารถเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
4.	เนื้อหา มีการจัดลำดับชั้นอย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
ด้านการจัดการเรียนรู้							
5.	ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
6.	วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง

ตาราง 41 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
7.	วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับกิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติส่งเสริมให้ นักเรียนใช้ทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1.00	มีความ สอดคล้อง
8.	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สามารถส่งเสริมทักษะการฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	มีความ สอดคล้อง
9.	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สามารถส่งเสริมทักษะการพูด	+1	+1	+1	3	1.00	มีความ สอดคล้อง
10.	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี ร่วมกับ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ สามารถส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม	+1	+1	+1	3	1.00	มีความ สอดคล้อง
ด้านสื่อการสอน							
11.	สื่อการสอนมีความหลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	มีความ สอดคล้อง
12.	สื่อการสอนมีความน่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1.00	มีความ สอดคล้อง
13.	สื่อการสอนมีความทันสมัย	+1	+1	+1	3	1.00	มีความ สอดคล้อง

ตาราง 41 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
14.	สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
15.	สื่อการสอนสามารถช่วยส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
ด้านการวัดและการประเมินผล							
16.	แบบทดสอบเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
17.	นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินล่วงหน้า	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
18.	เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสมกับเนื้อหาและการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
19.	นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง
20.	มีการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	มีความสอดคล้อง

ตาราง 42 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจทั้งฉบับโดยใช้หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.82	20